

**Sbírka soudních rozhodnutí
ve věcech práv
k duševnímu vlastnictví**

Předmluva

Předkládaná sbírka soudních rozhodnutí vychází ze souboru rozhodnutí, která byla dána k dispozici jejímu zpracovateli v rámci vzdělávacího systému projektu „Support to Enforcement of Intellectual Properte Rights“ – „Prosazování práv z duševního vlastnictví“, usku- tečňovaného v roce 2007 v Praze.

Zpracovatel sbírky se snažil tato rozhodnutí upravit pro čtenáře do přehlednější a čitel- né formy, například vypuštěním jmen účastníků řízení a jmen znalců, a přitom zachovat v maximální míře jejich autenticitu. Před jednotlivá rozhodnutí předřadil právní věty, které mají čtenářům umožnit odhadnout, jaký problém je v daném soudní rozhodnutí řešen.

Zpracovatel sbírky upustil od původního záměru jednotlivá rozhodnutí seřadit tématicky a namísto toho sbírku opatřil poměrně podrobným rejstříkem hesel, který čtenářům umož- ní nahlédnout do těch rozhodnutí, která jej zajímají.

Ladislav Jakl, zpracovatel Sbírký

Krajský soud v Plzni, rozhodnutí ze dne 13.6.2006

Smyslem zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného dovozu zboží, v platném znění, je zabránit, aby zboží porušující práva z ochranné známky nebylo propuštěno do volného oběhu. Zabránit tomu lze buď podáním určovací žaloby nebo zničením zboží na žádost majitele ochranné známky, za podmínek stanovených v § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 191/1999 Sb. v platném znění. Pokud však souhlas se zničením zboží majitel zboží poskytl až po uplynutí stanovené desetidenní lhůty, může majitel ochranné známky plně využít svého práva obrátit se na soud s určovací žalobou a soud žalobě na základě provedeného dokazování vyhověti.

Žalobou se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud určil, že zboží zajištěné rozhodnutím celního úřadu z 2.9.2005 porušuje práva žalobce k duševnímu vlastnictví. V odůvodnění uvedl, že zajištěné zboží porušuje ochranné známky žalobce, a to národní ochrannou známkou č. 238069, č. 242798 a č. 248460 a ochranné známky Společnosti (CTM) č. 932814, č. 2218840 a č. 2456101. Na základě osobní prohlídky zajištěného zboží a na základě expertizy fotografického materiálu bylo na zadržené zboží vypracováno odborné vyjádření, v němž se konstatuje, že se skutečně jedná o výrobky, které jsou neoprávněně označeny ochrannými známkami žalobce. Shora uvedené ochranné známky jsou známkami všeobecně známými s dobrým jménem, a proto jejich nekontrolované užití i pro jakékoliv jiné výrobky a služby je rovněž zásahem do práv žalobce k jeho ochranným známkám.

Ve svém vyjádření z 14.11.2005 žalovaná mimo jiné uvedla, že žalobce podle jejího názoru neosvědčil naléhavý právní zájem na podání určovací žaloby a navrhl její zamítnutí. Dále uvedla, že po vydání novely č. 255/2004 Sb., která mění zákon č. 191/1999 Sb., nemusí podávat určovací žalobu a prokazovat tak v soudním řízení, že předmětné zboží porušuje žalobcova duševní práva a tím umožnit žalobci a následně celnímu úřadu předmětné zboží zničit, či pokud je na tom naléhavý zájem, takto označené zboží věnovat na humanitární účely. Citovaná novela umožňuje, aby zajištěné zboží bylo zničeno přímo, bez rozhodnutí soudu na základě žádosti majitele duševního práva k předmětné ochranné značce, ale za předpokladu, že s tím deklarant, vlastník nebo držitel zboží písemně souhlasí. Tento souhlas je možné obdržet i takzvané mlčky. Stane se tak, že majitel duševního práva vyzve písemně deklaranta, vlastníka či držitele zboží, aby uvedené zboží zničil z důvodu, že zboží porušuje práva k duševnímu vlastnictví a deklarant, vlastník nebo držitel zboží nepodá v desetidenní lhůtě námitky; lhůtu lze ze závažných důvodů prodloužit až na dvacet dní. Procedura je pak zakončena zničením předmětného zboží. V daném případě byla žalovaná doručena žádost právního zástupce žalobce o souhlas se zničením zboží dopisem z 13.9.2005.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce je majitelem ochranné známky GAMEBOY a NINTENDO, že je ve věci aktivně legitimován a dokazování zaměřil do oblasti mezi účastníky sporné, tj. zda je dán naléhavý právní zájem a zda žalovaná je ve věci pasivně legitimována s ohledem na to, že udělila souhlas se zničením zboží.

Soud provedl důkaz celním spisem, zejména rozhodnutím o zadržení zboží z 2.9.2005, poštovní průvodkou EA 580391448CN, EA 697828448CN a EA 697828403CN, žádostí žalobce o souhlas se zničením zboží z 13.9.2005, souhlasem žalované se zničením zboží 23.9.2005. Z provedených důkazů soud zjistil, že jako příjemce zboží je označena žalovaná, že žalobce požádal žalovanou o souhlas se zničením předmětného zboží, že žalovaná

tento souhlas poskytla. Z přednesu zástupce žalobce soud zjistil, že zboží ke dni vyhlášení rozsudku zničeno nebylo.

Z provedeného dokazování vzal soud za prokázané, že žalovaná byla příjemcem předmětného zboží. To, že v případě zadrženého zboží se jedná o padělek, má soud za prokázané s ohledem na odborné vyjádření ze 4.8.2005, resp. 8.9.2005. Soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že v daném případě není dán naléhavý právní zájem na podání žaloby, neboť naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 písm. c) o.s.ř. je dán zájmem majitele ochranné známky na ochraně jeho práv z ochranné známky a je založen zákonem č. 191/1999 Sb. v platném znění, zejména ust. § 11 a násl. Soud se neztotožnil s námitkou žalované, že žaloba není na místě, neboť žalovaná dala souhlas se zničením zboží. Jak už bylo řečeno výše, soud má za prokázané, že zadržené zboží je padělek. Smyslem zákona č. 191/1999 Sb. v platném znění je zabránit, aby takové zboží nebylo propuštěno do volného oběhu. Zabránit tomu lze buď podáním určovací žaloby nebo zničením zboží na žádost majitele ochranné známky za podmínek stanovených v § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 191/1999 Sb. v platném znění.

V daném případě sice žalovaná souhlas se zničením zboží poskytla, nikoliv však v desetidenní lhůtě. Pokud jde o námitku žalované, že desetidenní lhůta může být celním úřadem prodloužena, pak s touto námitkou lze souhlasit. Z cit. zákona však nevyplývá, že by celní úřad byl povinen lhůtu prodloužit; celní úřad lhůtu prodloužit může, ale nemusí. Majitel ochranné známky proto plně využil svého práva obrátit se na soud s určovací žalobou a soud žalobě na základě provedeného dokazování vyhověl.

2.

43 Cm 102/2005-36

Krajský soud v Plzni, rozhodnutí ze dne 3.1.2006

Celní úřad může zničit zboží porušující práva k ochranné známce se souhlasem majitele ochranné známky za podmínek stanovených novelou zákona č. 255/2004 Sb. k zákonu č. 191/1999 Sb., aniž by byla podána určovací žaloba. Naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 písm. c) o.s.ř. je dán zájmem majitele ochranné známky na ochraně jeho práv z ochranné známky a je založen rovněž zákonem č. 199/1991 Sb. v platném znění, zejména ust. § 11 a násl. Je na majiteli ochranné známky, jaký postup zvolí, tj. zda se pokusí získat souhlas deklaranta, vlastníka či držitele zboží se zničením zboží nebo zda půjde cestou žaloby. V daném případě se žalobce rozhodl podat žalobu na určení a tento postup je zcela v souladu se zákonem č. 191/1999 Sb.

Žalobou se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud určil, že 850 ks papírových obalů, 800 ks návodů ke hrám, 822 ks samolepek a 2140 tištěných spojů s čipy zajištěné rozhodnutím Celního úřadu porušuje práva k duševnímu vlastnictví žalobce. Žalobce v žalobě uvedl, že zajištěné zboží porušuje ochranné známky žalobce, a to národní ochranné známky: č. 238069, č. 242798 a č. 248460 a ochranné známky Společenství (CTM) č. 932814, č. 2218840 a č. 2456101. Na základě prohlídky zajištěného zboží celním úřadem a na základě expertizy fotografického materiálu bylo na zadržené zboží vypracováno odborné vyjádření, v němž se konstatuje, že se skutečně jedná o výrobky, které jsou neoprávněně označeny ochrannými známkami žalobce, k jejichž užívání nedal žalobce souhlas. Shora uvedené ochranné známky jsou známkami všeobecně známými s dobrým jménem, a proto jejich nekontrolované užití i pro jakékoliv jiné výrobky a služby je rovněž zásahem do práv žalobce k jeho ochranným známkám. Žalobce učinil pokus získat souhlas příjemce se

zničením zboží ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 191/1999 Sb., písemně kontaktoval příjemce, avšak do skončení zákonné desetidenní lhůty neobdržel žádnou odpověď. Žalobce s ohledem na uvedené má naléhavý právní zájem na určení, že zboží zajištěné celním úřadem porušuje jeho práva k duševnímu vlastnictví, neboť pouze na základě takového zjištění může být dle citovaného zákona postupováno tak, aby se zamezilo porušování známkových práv žalobce a klamání spotřebitelů a zboží nebylo propuštěno na tuzemský trh a bylo zničeno.

Žalovaný ve svém vyjádření z 20.10.2005 uvedl, že žalobce po novelizaci zákona č. 191/1999 Sb. zákonem 6. 255/2004 Sb. nemusel podávat určovací žalobu, neboť výše zmíněná novela zákona umožňuje, aby zajištěné zboží bylo zničeno přímo, bez rozhodnutí soudu na základě žádosti majitele duševního práva k předmětné ochranné značce, ale za předpokladu, že s tím deklarant, vlastník nebo držitel zboží písemně souhlasí. Tento souhlas je možné obdržet i takzvaně mlčky. Stane se tak, když majitel duševního práva vyzve písemně deklaranta, vlastníka či držitele zboží, aby uvedené zboží zničil z důvodu, že zboží porušuje práva k duševnímu vlastnictví a deklarant, vlastník nebo držitel zboží nepodá v desetidenní lhůtě námitky; lhůta ze závažných důvodů může být prodloužena až na dvacet dní. Celá procedura je pak zakončena zničením předmětného zboží. Dále žalovaný uvedl, že předmětné zboží neobjednal a souhlas s jeho zničením by neodepřel a že je tudíž přesvědčen, že není dán naléhavý právní zájem žalobce k podání žaloby.

Při jednání soud ze souhlasných prohlášení žalobce a žalovaného zjistil, že mezi nimi není sporná právní subjektivita žalobce, ani to, že žalobce je vlastníkem ochranných známek specifikovaných v žalobě pod č. 238069, č. 242798, č. 248460 (národní známky), pod č. 932814, č. 2218840 a č. 2456101 (OZ Společenství). Sporné mezi účastníky zůstalo, zda je oprávněný zájem žalobce na podání žaloby.

Soud provedl důkaz odborným vyjádřením z 8.9.2005 a 7.9.2005, sdělením o zajištění zboží ze 6.9.2005 včetně jeho doplnění, žádostí o souhlas se zničením zboží z 19.9.2005 a dále celním spísem č.j. 1519/05-1751-025. Z rozhodnutí o zadržení zboží Celního úřadu Praha 1 ze 6.9.2005 soud zjistil, že celní úřad zadržel předmětné zboží z důvodu podezření, že se jedná o padělek neoprávněně označený ochrannou známkou žalobce. Z odborného vyjádření soud zjistil, že předmětné zboží zajištěné rozhodnutím celního úřadu je neoprávněně označeno označeními, které jsou identické či zaměnitelné podobně se zapsanými ochrannými známkami firmy NINTENDO Co. Ltd., když prodejci nebyla poskytnuta licenční práva k užívání předmětných ochranných známek. Jedná se o padělané výrobky neoprávněně označené ochrannými známkami. Z dokladů České pošty soud zjistil, že jako adresát předmětného zboží je uveden žalovaný. Z dopisu z 19.9.2005 soud zjistil, že žalobce požádal žalovaného o souhlas se zničením zboží.

Na základě shora uvedených zjištění má soud za prokázané, že v případě zboží zajištěného celním úřadem se jedná o výrobky neoprávněně označené ochrannými známkami žalobce (padělky) a že žalovaný je označen jako příjemce předmětného zboží. Soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že v daném případě není dán naléhavý právní zájem na podání žaloby, neboť celní úřad může zničit předmětné zboží se souhlasem majitele ochranné známky za podmínek stanovených novelou zákona č. 255/2004 Sb. k zákonu č. 191/1999 Sb., aniž by byla podána určovací žaloba. Naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 písm. c) o.s.ř. je dán zájmem majitele ochranné známky na ochraně jeho práv z ochranné známky a je založen rovněž zákonem č. 199/1991 Sb. v platném znění, zejména ust. § 11 a násl. Postup celního úřadu a majitele ochranné známky v případě, že zboží zadržené celním úřadem porušuje práva k duševnímu vlastnictví majitele ochranné známky, je stanoven

jíž zmíněným zákonem č. 191/1999 Sb. a je na majiteli ochranné známky, jaký postup zvolí, tj. zda se pokusí získat souhlas deklaranta, vlastníka či držitele zboží se zničením zboží (§14 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. v platném znění) nebo zda půjde cestou žaloby. V daném případě se žalobce rozhodl podat žalobu na určení a tento postup je zcela v souladu se zákonem č. 191/1999 Sb. v platném znění; postupu žalobce nelze ničeho vytknout. Soud proto žalobě vyhověl.

Krajský soud v Plzni, rozhodnutí ze dne 25.4.2006

Je na majiteli ochranné známky, jaký postup zvolí, tj. zda se pokusí získat souhlas deklaranta, vlastníka či držitele zboží se zničením zboží nebo zda půjde cestou určovací žaloby. V daném případě se žalobce rozhodl podat žalobu na určení a tento postup je zcela v souladu se zákonem č. 191/1999 Sb. v platném znění.

Žalobou se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud určil, že zboží zajištěné rozhodnutím Celního úřadu porušuje práva žalobce k duševnímu vlastnictví. Svoji žalobu omezil podáním z 27.6.2005. V odůvodnění uvedl, že společnost NINTENDO Co. Ltd. je výrobcem špičkového elektronického zboží, které je oprávněn označovat svými registrovanými ochrannými známkami platnými i v České republice a že konkrétně zajištěné zboží porušuje ochranné známky žalobce, a to národní ochranné známky č. 238069, 242798 a 248460 a ochranné známky Společenství č. 932814, 2218840 a 2456101. Na základě osobní prohlídky zajištěného zboží bylo vypracováno odborné vyjádření, v němž se konstatuje, že se skutečně jedná o výrobky, které jsou neoprávněně označeny ochrannými známkami žalobce, k jejichž užívání nedal žalobce souhlas. Shora uvedené ochranné známky jsou známkami všeobecně známými s dobrým jménem, a proto jejich nekontrolované užití i pro jakékoli jiné výrobky a služby je rovněž zásahem do práv žalobce k jeho ochranným známkám.

Žalovaný ve svých podáních mimo jiné uvedl, že podle jeho názoru žalobce neosvědčil naléhavý právní zájem na podání určovací žaloby a navrhl její zamítnutí. Dále uvedl, že po vydání novely zákona č. 255/2004 Sb., která mění zákon č. 191/1999 Sb., nemusí majitel ochranné známky podávat určovací žalobu a prokazovat tak v soudním řízení, že předmětné zboží porušuje žalobcova duševní práva a tím umožnit žalobci a následně celnímu úřadu předmětné zboží zničit či pokud je na tom naléhavý právní zájem, takto označené zboží věnovat na humanitární účely. Výše zmíněná novela umožňuje, aby zajištěné zboží bylo zničeno přímo, bez rozhodnutí soudu na základě žádosti majitele duševního práva k předmětné ochranné známce, ale za předpokladu, že s tím deklarant, vlastník nebo držitel zboží písemně souhlasí. Tento souhlas je možné obdržet i tzv. mlčky. Závěrem ještě uvedl, že předmětné zboží si žalovaný neobjednal, nemaje v držení a ani za ně nezaplatil.

Z provedeného dokazování vzal soud za prokázané, že žalovaný byl příjemcem a deklarantem zboží v jedné osobě. To, že v případě zadrženého zboží se jedná o padělek, má za prokázané s ohledem na odborné vyjádření z 10.1.2005. Soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že v daném případě není dán naléhavý právní zájem na podání žaloby, neboť celní úřad může zničit předmětné zboží se souhlasem majitele ochranné známky za podmínek stanovených novelou zákona č. 255/2004 Sb. k zákonu č. 191/1999 Sb., aniž by byla podána určovací žaloba. Naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 písm. c o.s.ř. je dán zájmem majitele ochranné známky na ochraně jeho práv z ochranné známky a je založen rovněž zákonem č. 191/1999 Sb. v platném znění, zejména ust. § 11 a násl. Postup celního úřadu

a majitele ochranné známky v případě, že zboží zadržené celním úřadem porušuje práva k duševnímu vlastnictví majitele ochranné známky, je stanoven již zmíněným zákonem č. 191/1999 Sb. v platném znění a je na majiteli ochranné známky, jaký postup zvolí, tj. zda se pokusí získat souhlas deklaranta, vlastníka či držitele zboží se zničením zboží nebo zda půjde cestou žaloby. V daném případě se žalobce rozhodl podat žalobu na určení a tento postup je zcela v souladu se zákonem č. 191/1999 Sb. v platném znění. Postupu žalobce nelze ničeho vytknout. Soud proto žalobě vyhověl. Ve zbytku soud řízení zastavil s ohledem na částečné zpět vzetí žaloby (§ 96 odst. 1, 2 o.s.ř.).

4.

43Cm 5/2005 - 69

Krajský soud v Plzni, rozhodnutí ze dne 27.06.2006

Okolnost, že žalovaná prodávala zcela jiné zboží, než je zboží zajištěné celním úřadem, je bez významu, neboť zboží uvedené ve výroku rozsudku bylo zajištěno v jejím stánku s podezřením, že se jedná o padělky. A protože žalovaná neprokázala, že by měla souhlas majitele ochranné známky – žalobce – k tomu, aby zboží jeho ochrannou známkou označovala, držela, distribuovala apod., rozhodl soud že zboží zadržené celním úřadem jsou padělky porušující práva z ochranné známky.

Žalobou se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud určil, že zboží, vesměs opatřené označením EASTPAK a zadržené rozhodnutím Celního úřadu ze dne 19.12.2004, jsou padělky. V žalobě uvedl, že je světově známým výrobcem sportovních tašek, měkkých kufrů, batohů, cestovních zavazadel a aktovek na dokumenty, že je obchodně činný také v České republice, kde má pro tyto výrobky ve třídě 18 a pro oděvy, kloboučnické zboží a obuv ve třídě 25 zapsanu kombinovanou ochrannou známku EASTPAK č. 257360 s právem přednosti od 19.11.2002. Žalobce, který je vlastníkem kombinované ochranné známky EASTPAK č. 257360, je výlučně oprávněn označovat touto ochrannou známkou výrobky nebo služby, pro které je zapsána, nebo ji ve spojení s takovými výrobky či službami užívat. Ze sdělení Celního úřadu o zadržení zboží podezřelého z porušování některých práv duševního vlastnictví, se dozvěděl, že rozhodnutím tohoto celního úřadu z 19.12.2004 bylo zadrženo zboží uvedené v petitu. Na základě posouzení fotodokumentace zajištěného zboží dospěl žalobce k závěru, že podezření celních orgánů o tom, že se jedná o padělky a že zadržené zboží porušuje výlučná známková práva žalobce, je důvodné. Dále uvedl, že bez souhlasu vlastníka ochranné známky nikdo nesmí v obchodním styku užívat označení shodné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby, jako jsou ty, pro které je známka zapsána. Žalobce nedal žalovanému k užívání své ochranné známky souhlas.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním v němž uvedla, že v době provádění kontroly celním úřadem nebyla u kontrolovaného stánku, ani nikde poblíž neprodávala, nebyla tedy nikým kontrolována, že by prodávala zboží, které mělo být označené jako falzum. Dále žalovaná uvedla, že dle smlouvy o podnájmu od 1.10.2003 prodejní stánky č. 23 a 24, v nichž bylo předmětné zboží zadrženo, pronajala třetí osobě a proto, pokud bylo na předmětných stáncích zajištěno nějaké zboží, nebylo toto zboží žalované, když ona tyto stánky od roku 2003 pronajala. Na důkaz předložila kopii smlouvy o podnájmu z 2. 10. 2003.

Soud konstatoval, že mezi účastníky je nesporné, že žalobce je ve věci aktivně legitimován a že je majitelem ochranné známky EASTPAK. Sporné mezi účastníky je, zda

žalovaná je ve věci pasivně legitimována. Soud provedl důkaz originálem smlouvy o podnájmu z 2.10.2003, uzavřené mezi žalovanou a třetí osobou, v níž se v bodě H uvádí: Nájemce pronajímá předmět podnájmu uvedený v článku I. této smlouvy na dobu určitou, a to počínaje dnem 2.10.2003 (škrtnuto datum 2.10.) a konče dnem 31.12.2005 (škrtnuto konče dnem 2003). Je připojena věta: „oprava článku H smlouvy o podnájmu dne 2.10.2003“ a připojeny podpisy smluvních stran. Z přednesu žalobce, jemuž byly předmětné listiny předloženy, soud zjistil, že žalobce od soudu obdržel kopii smlouvy, v níž není uvedena změna v bodě II jako ve smlouvě, kterou žalovaná předložila při jednání, tzn. že podle jeho názoru došlo k prepisu článku II. až následně, když původně bylo uvedeno od 2.10. a konče dnem 2003.

Dále soud provedl důkaz celním spisem, zejména protokolem o zjištěném porušení právních předpisů, první stranou smlouvy o podnájmu, uzavřené mezi žalobcem a žalovanou, protokolem o ústním jednání ze 17.3.2005, živnostenským listem žalované, fotodokumentací a rozhodnutím o zajištění zboží ze 7.2.2005.

Z důkazů soud zjistil, že celní úřad prováděl kontrolu na tržišti v Kraslicích, Hraničná ve stánku č. 24, kde bylo nalezeno zboží označené logem světoznámé značky EASTPAK a etiketami „Made in USA“ a „Made in Vietnam“, na základě čehož pojal celní orgány podezření, že kontrolované zboží nepochází ze zemí Evropské unie. Jelikož během kontroly prodejci opustili svá místa nebyl předložen doklad osvědčující, že zboží bylo řádně dovezeno. Dále soud z důkazů zjistil, že žalovaná do protokolu o ústním jednání před celním úřadem uvedla, že sama prodává v Jáchymově, že uvedený stánek pronajala třetí osobě a že nájemní smlouvu doloží do 25.3.2005. Dále soud zjistil, že žalobce a žalovaná uzavřeli smlouvu o podnájmu, když předmětem smlouvy je podnámem části pozemku č. 2572/1 v k. ú. Hraničná, obec Kraslice, prodejní stánek č. 24 a 23, že nájemce pronajímá předmět podnájmu na dobu určitou, počínaje dnem 1.4.2002 a konče dnem – a uvedeno neurčitou. Z celního spisu soud dále zjistil, že držitel práva vyhodnotil zajištěné zboží jako padělky, což sdělil příslušnému celnímu úřadu. Z dalších důkazů pak soud zjistil, že celní úřad rozhodl o zajištění zboží uvedeného ve výroku rozsudku.

Z provedeního dokazování má soud za prokázané, že žalovaná je ve věci pasivně legitimována. Celní kontrola byla provedena ve stánku č. 24 v obci Kraslice, k. ú. Hraničná, který jí pronajala společnost S., s.r.o. od 1.4.2002 na dobu neurčitou; což žalovaná nezpochybnila. V řízení nebylo prokázáno tvrzení žalované, že stánek č. 24 dále pronajala třetí osobě. Žalovaná předložila sice soudu originál smlouvy o pronájmu z 2.10.2003, jíž pronajímá předmětný článek č. 24 uvedeně třetí osobě na dobu od 2.10.2003 do 31.12.2005, když původní doba podnájmu počínaje 2.10. a konče 2003 byla přeškrtnuta, avšak na kopii této listiny, jíž zaslala žalovaná soudu v příloze svého podání z 22.11.2004, je v článku II. sjednána doba podnájmu: počínaje 2.10. a konče 2003. Soud proto považuje originál smlouvy o pronájmu, jíž žalovaná prokazuje, že stánek č. 24 v době celní kontroly byl v pronájmu třetí osoby, právě pro nesoulad originálu smlouvy a její kopie zaslanou soudu, za nevěrohodnou. Žalovaná tak neprokázala své tvrzení ohledně pronájmu stánku třetí osobě v době celní kontroly, stánek měla v pronájmu stále žalovaná. Žalovaná k dotazu soudu uvedla, že nikdy neměla souhlas žalobce k tomu, aby zboží označené ochrannou známkou EASTPAK držela, distribuovala či jinak s ním nakládala. Okolnost, že žalovaná prodávala zcela jiné zboží, než je zboží zajištěné celním úřadem, je bez významu, neboť zboží uvedené ve výroku rozsudku bylo zajištěno v jejím stánku s podezřením, že se jedná o padělky. A protože žalovaná neprokázala, že by měla souhlas majitele ochranné známky – žalobce k tomu, aby zboží držela, distribuovala apod., rozhodl soud že zboží zadržené Celním úřadem jsou padělky.

Krajský soud v Plzni, rozhodnutí ze dne 25.4.2006

Soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že není dán naléhavý právní zájem na podání určovací žaloby, neboť celní úřad může zničit předmětný zboží se souhlasem majitele ochranné známky za podmínek stanovených novelou zákona č. 255/2004 Sb. k zákonu č. 191/1999 Sb., aniž by byla podána určovací žaloba. Naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 písm. c) o.s.ř. je dán zájmem majitele ochranné známky.

Žalobou se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud určil, že zboží – papírové výrobky (skládací krabičky k balení různých videoher, samolepky a návody k použití), baleno ve dvou papírových kartonech v celkovém počtu 6487 kusů, zajištěné rozhodnutím Celního úřadu Praha D5 ze dne 18.7.2005 ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 191/1999 Sb. jsou padělky.

V odůvodnění uvedl, že je výrobcem špičkového elektronického zboží, které je oprávněn označovat svými registrovanými ochrannými známkami platnými i v České republice, konkrétně zajištěné zboží porušuje ochranné známky žalobce, a to národní ochranné známky č. 238069, 242798 a 248460 a ochranné známky Společenství č. 932814, 2218840 a 2456101. Na základě osobní prohlídky zajištěného zboží bylo vypracováno odborné vyjádření, v němž se konstatuje, že se skutečně jedná o výrobky, které jsou neoprávněně označeny ochrannými známkami žalobce, k jejichž užívání nedal žalobce souhlas. Shora uvedené ochranné známky jsou známkami všeobecně známými s dobrým jménem, a proto jejich nekontrolované užití i pro jakékoliv jiné výrobky a služby je rovněž zásahem do práv žalobce k jeho ochranným známkám.

Žalovaný ve svých podáních mimo jiné uvedl, že podle jeho názoru žalobce neosvědčil naléhavý právní zájem na podání určovací žaloby a navrhl její zamítnutí. Dále uvedl, že po vydání novely zákona č. 255/2004 Sb., která mění zákon č. 191/1999 Sb., nemusí majitel ochranné známky podávat určovací žalobu a prokazovat tak v soudním řízení, že předmětné zboží porušuje žalobcova duševní práva a tím umožnit žalobci a následně celnímu úřadu předmětné zboží zničit či pokud je na tom naléhavý právní zájem, takto označené zboží věnovat na humanitární účely. Výše zmíněná novela umožňuje, aby zajištěné zboží bylo zničeno přímo, bez rozhodnutí soudu na základě žádosti majitele duševního práva k předmětné ochranné známce, ale za předpokladu, že s tím deklarant, vlastník nebo držitel zboží písemně souhlasí. Tento souhlas je možné obdržet i tzv. mlčky. Závěrem ještě uvedl, že předmětné zboží si žalovaný neobjednal, nemá je v držení a ani za ně nezaplatil.

Soud konstatoval, že mezi účastníky není sporné, že žalobce je majitelem ochranné známky Gameboy a NINTENDO, že je ve věci aktivně legitimován, a dokazování zaměřil do oblasti mezi účastníky sporné, tj. zda žalovaný je věci pasivně legitimován. Soud provedl důkaz odborným vyjádřením z 8.8.2005, výpisem z obchodního rejstříku pro žalobce a žalovaného a celním spisem, zejména rozhodnutím o zadržení zboží z 18.7.2005, celní deklarací z 15.7.2005, fakturou odesílatele, protokolem o podaném vysvětlení z 26.7.2005 a fotodokumentací. Z provedených důkazů soud zjistil, že jako příjemce je v celních dokladech a na faktuře odesílatele označen žalovaný.

Z provedeného dokazování vzal soud za prokázané, že žalovaný byl příjemcem zboží. To, že v případě zadrženého zboží se jedná o padělek, má soud rovněž za prokázané s ohledem na odborné vyjádření z 10.1.2005. Soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že v daném případě není dán naléhavý právní zájem na podání žaloby, neboť celní úřad

může zničit předmětné zboží se souhlasem majitele ochranné známky za podmínek stanovených novelou zákona č. 255/2004 Sb. k zákonu č. 191/1999 Sb., aniž by byla podána určovací žaloba. Naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 písm. c) o.s.ř. je dán zájmem majitele ochranné známky. Postup celního úřadu a majitele ochranné známky v případě, že zboží zadržené celním úřadem porušuje práva k duševnímu vlastnictví majitele ochranné známky, je stanoven již zmíněným zákonem č. 191/1999 Sb. v platném znění a je na majiteli ochranné známky, jaký postup zvolí, tj. zda se pokusí získat souhlas deklaranta, vlastníka či držitele zboží se zničením zboží nebo zda půjde cestou žaloby. V daném případě se žalobce rozhodl podat žalobu na určení a tento postup je zcela v souladu se zákonem č. 191/1999 Sb. v platném znění. Postupu žalobce nelze ničeho vytknout. Soud proto žalobě vyhověl a určil, že zboží zajištěné rozhodnutím Celního úřadu Praha D5 porušuje práva z duševního vlastnictví žalobce. Ve zbytku soud řízení zastavil s ohledem na částečné zpět vzetí žaloby (§ 96 odst. 1,2 o.s.ř.).

6.

43Cm 9/2005 - 52

Krajský soud v Plzni, rozhodnutí ze dne 05.09.2006

Jestliže zboží určené žalovanému a dovezené ze zahraničí bylo opatřeno nápisem resp. označením, které je dominantním prvkem ochranné známky žalobců, a je tudíž s ním zaměnitelné, byla tak porušena jejich práva k řádně zapsané ochranné známce.

Žalobou se žalobci domáhali vydání rozhodnutí, jímž by soud určil, že zboží zadržené Celním úřadem 20.1.2005 je zboží, které porušuje práva k duševnímu vlastnictví žalobce. Uvedli, že 1. žalobce je majitelem ochranné známky zapsané pod registračním číslem 188996 u Úřadu průmyslového vlastnictví pro třídu výrobků a služeb 25. Druhý žalobce je majitelem ochranných známek KARL KANÍ č. reg. 805862, 806178, 02696607, 002517761.

Žalovaný si nechal dovést z Číny za účelem dalšího prodeje do České republiky zboží, které je označeno ochrannou známkou KANÍ. Celní úřad toto zboží zadržel pro podezření, že se jedná o padělek nebo nedovolenou napodobeninu. Kontrolou výše uvedeného zboží celním úřadem a následně patentovým zástupcem žalobců bylo zjištěno, že je bez dovolení žalobců označeno označeními zaměnitelnými s řádně zapsanými ochrannými známkami KARL KANÍ, které jsou ve vlastnictví žalobců. Podle žalobců se žalovaný dopustil protiprávního jednání tím, že porušil jejich práva k řádně zapsané ochranné známce, neboť bez souhlasu majitelů ochranných známek nechal dovést zboží neoprávněně označené tak, že je zaměnitelné s ochrannými známkami žalobců. Žalobci proto s odkazem na § 8 zákona č. 441/2003 Sb. a § 11 zákona č. 191/1995 Sb. podali žalobu, aby se soudní cestou domohli určení, že se jedná o padělky a aby padělky našly využití eventuelně pro humanitární účely.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním, v němž uvedl, že zásilka zboží, která byla zadržena Celním úřadem, je označena obchodní známkou „KANÍ 23“, když tato obchodní známka je registrována na jméno společnosti H.D. spol. s r.o., přičemž registrace ještě nenabývá platnosti; nejde o obchodní známku „KARL KANÍ“. Dále uvedl, že kdyby obchodní známka „KANÍ 23“ porušila práva k ochranné známce „KARL KANÍ“, Úřad průmyslového vlastnictví by takovou registraci určitě nepovolil. Žalovaný se proto domnívá, že žaloba je bezdůvodná.

Z výpisu z registrace ochranné známky č. 188996 u Úřadu průmyslového vlastnictví a z výpisu z rejstříku mezinárodní ochranné známky č. 805862, 806178, 02696607 a 002517761 soud zjistil, že 1. žalobce je majitelem ochranné známky KARL KANÍ č. 188996

a 2. žalobce je rovněž majitelem ochranných známek KARL KANÍ. Z „proforma“ faktury č. 6573 z 22.12.2004 soud zjistil, že jako příjemce zboží je označen žalovaný a jako místo odeslání je Čína. Z celního prohlášení soud zjistil, že jako příjemce předmětného zboží je rovněž označen žalovaný.

Žalovaný ve svém přednesu při jednání uvedl, že podle jeho názoru se nejedná o padělky, neboť zboží bylo označeno ochrannou známkou KANÍ 23. Znovu odkazuje na výpis z databáze ochranných známek u Úřadu průmyslového vlastnictví. Soud u Úřadu průmyslového vlastnictví zjistil, že řízení o přihlášce ochranné známky, na kterou se odkazuje žalovaný bylo negativně ukončeno.

Na základě shora uvedeného zjištění má soud jednak za prokázané, že příjemcem zboží, které bylo zajištěno Celním úřadem Cheb, je žalovaná společnost, a jednak má za prokázané, že se jedná o výrobky neoprávněně označené ochrannými známkami žalobců. Skutečnost, že zboží bylo určeno pro žalovaného, žalovaný nepopřel ani ve svém vyjádření k žalobě z 2.9.2005. Žalovaný však vznesl námitku, že se v daném případě nejedná o padělek, neboť zboží bylo označeno ochrannou známkou KANÍ 23. V řízení sice bylo prokázáno, že společnost H.D., spol. s r.o. podala přihlášku na registraci ochranné známky „KANÍ 23“ u Úřadu průmyslového vlastnictví, avšak z důkazu, který předložil sám žalovaný, vyplynulo, že ochranná známka KANÍ 23 nebyla u Úřadu registrována, naopak v kolonce „stav“ je uvedeno, že řízení o ní bylo negativně ukončeno po podání, což znamená, že k registraci ochranné známky KANÍ 23 nedošlo. Jestliže tedy zboží určené žalovanému bylo opatřeno nápisem KANÍ 23, byla tak porušena práva žalobců k řádně zapsané ochranné známce, neboť žalovaná společnost si nechala dovézt z Číny zboží, které bylo bez souhlasu majitelů ochranných známek označené tak, že je zaměnitelné s ochrannými známkami žalobců. Soud proto žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Poznámka zpracovatele Sbírky: Soud se v odůvodnění rozsudku bohužel nezabýval blíže tím, že označení „KANÍ 23“ není identické s ochrannou známkou žalobců „KARL KANÍ“, ale že jsou tato označení pouze zaměnitelná. Z tohoto hlediska není rozhodné, že řízení o označení „KANÍ 23“ skončilo negativně a nebylo zapsáno do rejstříku ochranných známek.

7.

11 C 10/2005

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí ze dne 4. května 2005

Pokud byl žalovaný usnesením soudu vyzván k vyjádření k žalobě s poučením, že jestliže se bez vážného důvodu ve věci samé včas písemně nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, bude mít soud za to, že nárok, který je proti němu žalobu uplatňován, uznává. Soud proto ve věci samé rozhodne rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 3 o.s.ř.).

Žalobou, která byla doručena soudu se žalobce domáhal na žalovaném úhrady nárokové částky s odůvodněním, že žalovaný je provozovatelem převzatého televizního vysílání prostřednictvím kabelových rozvodů. Žalovaný pak při kabelovém přenosu televizního vysílání užíval hudební díla autorů zastupovaných žalobcem a z tohoto důvodu uzavíral se žalobcem smlouvy, kterými získával souhlas k uvedenému užití děl a hradil sjednané autorské odměny. Od roku 1997 žalovaný užívá hudební díla, aniž by se žalobcem uzavřel smlouvu, kterou by souhlas k užití děl získal a hradil sjednané autorské odměny. I v roce 2003 a 2004 užíval hudební díla při kabelovém přenosu televizního vysílání. Dne 19.12.2003 mu

žalobce zaslal návrh na uzavření hromadné licenční smlouvy o užití hudebních děl s textem i bez textu při jejich kabelovém přenosu. Autorská odměna za rok 2003 byla navržena v paušální částce 0,81 Kč měsíčně za jednu aktivní zásuvku, do které je přenášeno maximálně 10 televizních programů a 1,- Kč za jednu aktivní zásuvku, do které je přenášeno II a více televizních programů. Odměna za rok 2004 byla navržena v případě zásuvek přenášejících maximálně 10 televizních programů ve stejné výši jako v roce 2003 a u zásuvek přenášejících II a více televizních programů ve výši 1,17 Kč měsíčně za zásuvku. Na návrh žalovaný nijak nereagoval. Hudební díla v roce 2003 i v roce 2004 užíval neoprávněně, neboť tak činil bez souhlasu žalobce. Žalobce pak požaduje bezdůvodné obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé autorské odměny ve smyslu § 40 odst. 3 AZ. Pokud jde o počet aktivních zásuvek vychází výpočet z obvyklé odměny z posledního žalobci známého údaje, dle kterého v roce 2002 přenášel žalovaný televizní programy do 10.132 zásuvek. Žalovaný nesdělil ani počet přenášených programů, proto žalobce vychází z autorské odměny 0,81 Kč za jednu zásuvku. Autorská odměna za rok 2003 činí pak 98.484,- Kč a za rok 2004 stejnou částku, tedy 98.484,- Kč, celkem 196.968,- Kč. Bezdůvodné obohacení pak činí dvojnásobek této částky, tj. 393.936,- Kč.

Žalovaný byl usnesením soudu vyzván k vyjádření k žalobě s poučením, že jestliže se bez vážného důvodu ve věci samé včas písemně nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, bude mít soud za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává. Soud proto ve věci samé rozhodne rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 3 o.s.ř.). Usnesení spolu s žalobou bylo žalovanému doručeno dne 7.3.2005 do vlastních rukou. Ve stanovené lhůtě 30-ti dnů se však žalovaný k žalobě nevyjádřil.

Podle § 153a odst. 3 rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5). Dle § 114b odst. 5 o.s.ř., jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle odst. 1 včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává.

V daném případě tedy postupoval soud ve smyslu výše uvedeného zákonného ustanovení a rozhodl rozsudkem pro přiznání žalobcem požadované odměny, neboť žalovaný, jak již bylo zmíněno, se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil a byl řádně poučen o následcích.

Krajský soud v Ostravě, rozhodnutí ze dne 16.4.2004

Obecné právo na autorskou odměnu stanovené v § 12 odst.1písm. c) ve spojení s § 13 odst. 1 autorského zákona je právem na odměnu přiměřenou. Rozhodující pro stanovení výše autorské odměny je tedy smlouva. V případě neoprávněného užití, které bylo v tomto případě prokázáno, je rozhodující obvyklost ve shodném, obdobném či srovnatelném případě. Je nutno přihlédnout nikoliv k autorskému renomé autorky díla či k částkám, které jsou jí smluvně placeny za zhotovení jiných fotografií, ale je nutno přihlížet také k tomu, v jakém místě, jakým způsobem byla fotografie, jejíž autorkou je žalobkyně, prezentována a nelze brát měřítko jiná nebo vycházet z toho názoru, že autorka je rovněž oprávněna požadovat odměnu, a to v jakémkoliv výši. To však platí při smluvním prodeji autorských práv, nikoliv při neoprávněném použití, neboť tam rozhodují shora uvedená kritéria.

Žalobkyně se domáhala rozhodnutí, aby žalovaná byla povinna zdržet se šíření autorského díla – umělecké fotografie –, vytvořené žalobkyní a zaplatit jí autorskou odměnu za dosavadní šíření díla ve výši 30.000,- Kč s odůvodněním, že žalobkyně vytvořila v dubnu 1998 umělecké dílo – fotografii pro účely testové fotografie pro modelku. V říjnu 1998 žalobkyně zjistila, že žalovaná užila předmětnou uměleckou fotografii jako logo své akce „Večer elegance“ a dílo bylo šířeno jak ve formě plakátů propagujících tuto akci, tak ve formě pozvánky. Dílo bylo pro tyto účely užito opakovaně, a to pro propagaci akcí ve dnech 16.9., 21.10. a 2.12.1998. Žalobkyně již dne 8.10.1998 telefonicky upozornila žalovanou, že svým jednáním porušuje ust. § 14 odst. 1 autorského zákona a požádala o úhradu autorské odměny. Žalovaná nebyla přístupná žádnému jednání a dílo dále šířila. Požadavek na zaplacení autorské odměny ve výši 30.000,- Kč žalovaná odmítla.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby, poukazovala na konkrétní okolnosti případu, tedy že autorské dílo žalobkyně je tvořeno jednou jedinou konkrétní tónovanou fotografií modelky a na tu skutečnost, že předmětná fotografie nebyla označena autorem a požadovanou částku odmítla žalobkyni zaplatit z toho důvodu, že autorská odměna tak, jak je požadovaná žalobkyní, je naprosto nepřiměřená a za maximální částku, kterou by byla ochotna žalovaná zaplatit, považovala částku 5.000,- Kč s odůvodněním, že je nutno přihlídnout k lokálním podmínkám, ve kterých byla fotografie prezentována a také k uživateli díla a k té skutečnosti, že došlo k omylu a že dílo bylo užito specifickým způsobem a žalovaná dosáhla zisků nikoliv v důsledku použití fotografie, ale v důsledku své vlastní činnosti.

Krajský soud rozsudkem ze dne 30.3.2001 zamítl návrh, aby bylo rozhodnuto, že žalovaná je povinna se zdržet šíření autorského díla – umělecké fotografie vytvořené žalobkyní, zavázal žalovanou k povinnosti zaplatit žalobkyni autorskou odměnu ve výši 5.000,- Kč, návrh na zaplacení dalších 25.000,- Kč zamítl a rozhodl o nákladech řízení účastníků.

K odvolání obou účastníků odvolací soud rozsudek krajského soudu v napadené části, tedy v odstavci III. a IV., zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu k dalšímu řízení. Z uvedeného vyplývá, že právní mocí nabytý výrok v odstavci I., kterým byl zamítnut návrh, aby bylo rozhodnuto, že žalovaná je povinna se zdržet šíření autorského díla... a dále výrok, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni autorskou odměnu ve výši 5.000,- Kč. Předmětem řízení tedy zůstala částka 25.000,- Kč.

Odvolací soud vytkl soudu I. stupně, že při stanovení autorské odměny vycházel výlučně jen ze závěrů znaleckého posudku. Obecné právo na autorskou odměnu stanovené v § 12 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 13 odst.1 autorského zákona je právem na odměnu přiměřenou. Kritéria pro určení výše autorské odměny zákon po novele č. 86/1996 Sb. nestanoví a odměna se určuje volnou dohodou. Rozhodující je obvyklost ve shodném, obdobném či srovnatelném případě. Je třeba zvážit poté, co budou učiněna skutková zjištění o tvrzeném neoprávněném užití autorského díla v tom směru, kolikrát k němu došlo, na jaké úrovni, zda celostátně či regionálně, o kolik plakátů šlo atd., učinit dotazy, které ostatně žalobkyně navrhovala, jaká autorská odměna se obvykle vyplácí v takových případech. Dále bylo soudu I. stupně vytknuto, že v daném případě není zřejmé, zda předmětná fotografie představuje jedinečný výsledek tvůrčí činnosti žalobkyně a zda jde o posouzení otázky, ke které je zapotřebí odborných znalostí, a proto bude nezbytné ustanovit znalce k posouzení této otázky.

Po rozhodnutí Vrchního soudu žalobkyně vzala návrh zpět ohledně částky 5.000,- Kč, když tuto částku jí žalovaná zaplatila a když žalovaná neměla námitky proti tomuto procesnímu úkonu, řízení ohledně této částky v souladu s ust. § 96 o.s.ř. bylo zastaveno a předmětem řízení se stalo toliko zaplacení částky 20.000,- Kč.

Ze znaleckého posudku Vysoké školy umělecko-průmyslové v Praze, který zpracoval zaměstnanec tohoto ústavu, a to vedoucí ateliéru fotografie, soud zjistil to, co bylo mezi účastníky nesporné, že předmětná fotografie modelky splňuje všechny náležitosti vědomě vytvořeného uměleckého díla, neboť model je dobře vybraný, kultivovaně a vhodně je pracováno se světlem. Tónování snímku do červenavé barvy je vkusné a vyjadřuje soulad mezi názvem akce a vyzněním snímku. Kompozice snímku je tradičně úhlopříčná. Diskusi by mohlo vyvolat užití části kolena v pravé dolní polovině snímku, ale stejně tak by se toto užití mohlo považovat jako „vnesení“ méně tradičního pohledu. Znalec konstatoval, že snímek lze považovat za umělecky jednotný a splňující požadavky na vědomě vytvořené dílo.

Soud po provedených důkazech dospěl k závěru, že v daném případě je nesporné, že žalovaná neoprávněně užila autorského díla žalobkyně a pokud jde o výši autorské odměny, je rozhodující obvyklost ve shodném, obdobném či srovnatelném případě, tedy nikoliv autorské renomé žalobkyně, příp. kritéria pro smluvní uzavření smlouvy o ceně za poskytnutí autorských práv. Na návrh účastníků soud předestřel skutková zjištění shora uvedená jednotlivým odborným firmám, které většinou soudu sdělily, že se odměna v daném případě u obdobných děl pohybuje zpravidla v rozmezí 1 až 5 tisíc Kč, v jednom případě v rozpětí mezi 25 až 45 tisíci Kč.

Po zhodnocení všech důkazů provedených účastníky, soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Obecné právo na autorskou odměnu stanovené v § 12 odst.1 písm. c) ve spojení s § 13 odst. 1 autorského zákona je právem na odměnu přiměřenou. Kritéria pro určení výše autorské odměny zákon po novele č. 86/1996 Sb. nestanoví, odměna se určuje volnou dohodou účastníků. Rozhodující pro stanovení výše autorské odměny je tedy smlouva. V případě neoprávněného užití, které bylo v tomto případě prokázáno, je rozhodující obvyklost ve shodném, obdobném či srovnatelném případě. Soud tedy zjišťoval tuto obvyklost ve shodném, obdobném či srovnatelném případě dotazy na subjekty, které účastníci navrhli, a z těchto odpovědí vyplývá, že toliko jedna odpověď stanovila spodní hranici na částku 5.000,- Kč, všechny zbývající jsou pod touto částkou, s výjimkou odpovědi, která tuto částku stanovila v rozpětí 25.000,- Kč až 45.000,- Kč za jednu fotografii. Soud k posledně uvedené odpovědi nepřihlédl, neboť toto tvrzení zcela vybočuje z řady a není tedy obvyklé.

Za stavu, kdy žalovaná již žalobkyni zaplatila částku 5.000,- Kč, když tato částka představuje maximální cenu obvyklou ve shodném, obdobném či srovnatelném případě, soud žalobu zamítl. Je nutno přihlídnout nikoliv k autorskému renomé žalobkyně či k částkám, které jsou jí smluvně placeny za zhotovení jiných fotografií, ale je nutno přihlížet nejen ke skutečnostem shora uvedeným, ale také k tomu, v jakém místě, jakým způsobem byla fotografie, jejíž autorkou je žalobkyně, prezentována a nelze brát měřítko jiná nebo vycházet z toho názoru, že autor je rovněž oprávněn požadovat odměnu, a to v jakékoliv výši. To je faktem, ovšem při smluvním prodeji autorských práv, nikoliv při neoprávněném použití, neboť tam rozhodují kritéria jak výše uvedeno. Za stavu, kdy obvyklá cena v daném případě je maximálně 5.000,- Kč, byla žaloba na zaplacení dalších 20.000,- Kč jako nedůvodná zamítnuta.

žalobce užíval bez jeho souhlasu, náleží žalobci autorská odměna, neboť podle autorského zákona při každém užití díla náleží autorovi, s výjimkami výslovně uvedenými v tomto zákoně, autorská odměna. Výše této odměny se řídí podle hodnoty díla a jeho významu pro společnost.

Žalobce se domáhal I po žalované zaplacení částky 1,194.937,50 Kč s 26 % úrokem z prodlení od 23.2.1998 s odůvodněním, že je autorem názvu „MIKYŠKA“, jeho obrazového ztvárnění včetně hlavy kočky a obrázku kočky nesoucí krajáč mléka, které vytvořil pro svého zaměstnavatele v rámci svého pracovního poměru. Dílo vytvořil koncem roku 1982 a na základě něho byly vyráběny obaly pro výrobek nazvaný „MIKYŠKA“ – zakysané mléko. Vzhledem k tomu, že dílo vytvořil pro svého zaměstnavatele, byl jeho zaměstnavatel oprávněn toto dílo pro své výrobky používat.

Žalovaná není právním nástupcem jeho bývalého zaměstnavatele, ani s ním neuzavřela smlouvu o užití jeho díla. Přesto začala jeho dílo používat pro propagaci svých výrobků, potiskovala s nimi obaly svých výrobků a dokonce si nechala některé části jeho díla přihlásit jako součást své ochranné známky k těmto výrobkům, to vše bez souhlasu žalobce. Když žalobce chtěl použít své dílo pro obaly jeho jiného smluvního partnera, žalovaná tomu začala bránit s odkazem na ochrannou známku a dokonce se domáhala zaplacení za užívání díla i po tomto jiném smluvním partnerovi, se kterým žalobce spolupracoval.

Žalovaná vysokých obchodních obrátů dosahovala i proto, že užívala pro označení svých výrobků dílo žalobce.

Žalovaná původně navrhovala vyhovění žalobě co do částky 25.089,- Kč, za užití díla žalobce, ve zbytku navrhovala zamítnutí žaloby s odůvodněním, že je nesporné, že žalobce je autorem díla názvu „MIKYŠKA“, jeho obrazového ztvárnění včetně hlavy kočky a obrázku kočky nesoucí krajáč mléka, což je potvrzeno i pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27.3.1997. Žalobci náleží autorská odměna a k uzavření smlouvy o užití díla nedošlo s ohledem na výši autorské odměny požadované žalobcem. Pokud jde o výši odměny, která byla stanovena znaleckým posudkem, jde o exces znalce, neboť závěry znalce se vymykají z ostatních zjištění v této věci provedených a navíc znalec neuvádí jediný konkrétní příklad.

Krajský soud v této věci rozhodl rozsudkem ze dne 29.1.1999 tak, že zavázal žalovanou zaplatit žalobci částku 887.386,- Kč s 26 % úrokem z prodlení od 23.2.1998 do zaplacení, žalobu na zaplacení dalších 317.551,50 Kč s příslušenstvím zamítl a rozhodl o nákladech řízení účastníků. Vrchní soud usnesením ze dne 31.3.2000 rozsudek krajského soudu v napadené části, tedy pokud jím bylo žalované uloženo zaplatit žalobci částku 817.386,- Kč s příslušenstvím a pokud jím byla zamítnuta žaloba na zaplacení částky 317.551,- Kč s příslušenstvím zamítnuta a v akcesorických výrocích zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

Soud provedl důkaz znaleckým posudkem znalce, když znalec měl za úkol stanovit hodnotu díla žalobce a jeho významu pro společnost ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zák.č. 35/1965 Sb., ve znění platném do 21.4.1996, a z tohoto posudku soud zjistil, že žalobce je plně kvalifikovaným výtvarným umělcem jak pokud jde o jeho grafické řešení obalu nebo štítu na mlékárenské výrobky, tak tato řešení mají vysokou výtvarnou kvalitu i na plně profesionální úrovni a dospěl k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že výrobky užívající předmetná značení a grafické řešení celých obalů podle autora, mají velmi široké uplatnění a ovlivňují široký rozsah populace svým masovým působením, je třeba vzít v úvahu vysokou výtvarnou kvalitu díla. V tomto smyslu lze přiznat výrazný pozitivní význam díla pro celou společnost. Pokud jde o výpočet nároků autora, tak podle názoru znalce autor vyčíslil odměnu, která

je poměrně hluboko pod úrovní odpovídajících nároků. Podle znalce odborného posouzení by i vzhledem k výtvarně-grafické kvalitě řešení odpovídala průměrná sazba 2 % z velkoobchodní ceny výrobků, a to ještě na dolní hranici možných autorových nároků. To je rovněž v souladu i s jinými případy užití výtvarných děl nebo značek či balení na výrobcích z jiných než potravinářských oblastí, kde se nárok na autorský honorář pohybuje mezi 1,5 až 5 % z prodejní ceny výrobku. Při jeho stanovení se vychází ze zásady, že výtvarně i obsahově zdařilý způsob výtvarného značení má významný podíl na jeho obchodní úspěšnosti.

Dále se znalec vyjádřil k dotazu žalobce, že požadované 1,5 % z částky, kterou žalovná získala prodejem výrobku označeného „MIKYŠKA“ není částkou přiměřenou a je pod běžnou úrovní požadovaného honoráře a uvedl, že odpovídající honorář za využití tohoto výtvarného díla na dolní hranici autorského nároku bude odpovídat nejméně 2 % z prodejní ceny výrobku. Stejně tak další požadavky žalobce na odměnu ve výši 0,5 % z částky, kterou žalovaná získala, jsou částkou přiměřenou autorské odměně a je to hluboko pod běžnou úrovní dolní hranice požadovaného honoráře. Totéž platí pro třetí výrobek, a to „MIKY-POLOSMETANA“.

Po provedeném dokazování soud zjistil, že žalobce je autorem díla, a to obrazového ztvárnění motivu hlavy kočky a motivu kočky nesoucí krajáč mléka a část tohoto díla, a to kombinovaná ochranná známka „MIKYŠKA“ č.165701 s prioritou od 13.6.1983 byla do rejstříku dne 13.6.1984 zapsána a známka je tvořena grafickým ztvárněním slovním prvkem „MIKYŠKA“, kde nad písmenem „i“ je umístěn obrys kočičí hlavičky. Dále došlo k tomu, že část celku tohoto autorského díla byla zaregistrována jako ochranná známka dalšímu uživateli, a to pokud jde o kočku nesoucí krajáč mléka. Rovněž bylo zjištěno, že v letech 1995 – 1997 používala tohoto díla žalobce žalovaná na označení svých výrobků, a to Kysaného plnotučného mléka, Podmáslí a MIKY-POLOSMETANA, přestože neměla souhlas autora s použitím jeho díla, a to na základě toho, že žalovaná byla majitelem ochranné známky, která byla vymazána z rejstříku ochranných známek rozhodnutím ze dne 29.5.1998. Po tomto rozhodnutí žalovaný reklamní kampaní pomocí letáku sděluje spotřebitelům, že jejich oblíbená MIKYŠKA bude v novém obalu jak shora uvedeno. Rovněž soud zjistil množství výrobků jak shora uvedeno a cenu, za které tyto výrobky byly prodány.

Tyto skutečnosti jsou mezi účastníky nesporné a sporné je toliko stanovení výše autorské odměny žalobci. Je nepochybné a bylo to zjištěno i ze znaleckého posudku, že všechna shora uvedená řešení mají vysokou výtvarnou kvalitu na plně profesionální úrovni a jsou tedy uměleckým dílem a že žalovaný toto autorské dílo žalobce užíval bez jeho souhlasu, a za tohoto stavu náleží žalobci autorská odměna, neboť podle ust. § 13 odst. 1 zák. č. 35/1965 Sb., autorského zákona, při každém užití díla náleží autorovi, s výjimkami uvedenými v §15, autorská odměna. V této souvislosti je nutno uvést, že do 21.4.1996 (do novely provedené zákonem č. 86/199 Sb.) platilo citované ust. § 13 odst. 1 ve znění, že při každém užití díla náleží autorovi s výjimkami uvedenými v § 15 autorská odměna. Výše této odměny se řídí podle hodnoty díla a jeho významu pro společnost. Vzhledem k tomu, že část žalovaného období překrývalo znění § 13 před novelou, soud provedl znalecký posudek, který se zabýval hodnotou díla a jeho významu pro společnost se závěry jak shora uvedeno.

Pokud jde o další období, již nelze bez dalšího přihlížet při stanovení výše odměny k hodnotě díla a jeho významu pro společnost, ovšem tento závěr znalce nelze zcela opomenout a přehlédnout a svědčí jednoznačně ve prospěch žalobce. Podle novelizovaného ust. §13 autorského zákona rozhodující pro stanovení výše autorské odměny je smlouva.

Ta v daném případě uzavřena nebyla a je nepochybné, že žalovaná v rozporu se zákonem neoprávněně užívala autorského díla žalobce a za tohoto stavu je rozhodující obvyklost ve shodném či obdobném či srovnatelném případě. Soud tedy zjišťoval jakou autorskou odměnu by za období 1.1.1995 do 31.12.1997, za které žalobce odměnu požaduje, získal, kdyby pro toto období byla uzavřena mezi účastníky smlouva o užití autorského díla a autorské odměně, a to taková, která by zohledňovala také množství výrobků prodaných žalovaným, a dospěl k závěru, že autorská odměna by činila minimálně 1, resp. 1,04 % v případě výrobku „MIKYŠKA“ a tuto výši zjistil z následujících důkazů.

Jednak je nezbytné vycházet z toho, že za stavu, kdy samotná žalovaná požadovala po dalším uživateli za každý obal s názvem „MIKYŠKA“ částku 0,25 Kč; tedy za stavu, kdy prodejní cena činila 6 Kč, požadovala 4 % z hodnoty prodaného výrobku, nepochybné, pokud by byla uzavřena smlouva, byla by sjednána autorská odměna tak jak tvrdí žalobce. Tento závěr soudu podporuje odpověď dožádané společnosti, kde je uvedena maximální sazba 3,5 % z prodejní ceny a s přihlédnutím k osobnosti autora a kvalitě jeho díla je soud toho názoru, že i v daném případě sazba 1,1 % v případě výrobku je zcela namístě a tento závěr soudu o výši odměny plně podporuje znalecký posudek znalce, který za účinnosti § 13 před novelou rozhodl a vzal v úvahu vysokou kvalitu díla žalobce právě v souvislosti s tím, že mají široké uplatnění a ovlivňují i široký rozsah populace svým masovým působením. Na základě svých odborných znalostí dospěl znalec k závěru, že částky, které požaduje žalobce nejsou částkami přiměřenými, a to z toho důvodu, že jsou pod běžnou úroveň požadovaného honoráře. Za stavu, kdy závěr znalce je ve shodě jak se shora uvedenou zprávou dožádané společnosti i tak v souladu se samotným jednáním žalobce, dospěl soud k závěru a zjistil, že za období od 1.1.1995 do 31.12.1997 by žalobce, i pokud by pro toto období byla uzavřena mezi účastníky smlouva o užití jeho autorského díla a autorské odměně, když tato by zohledňovala také množství výrobků prodaných žalovanou s použitím obalů s autorským dílem žalobce, by odměna činila v případě výrobku „MIKYŠKA“ minimálně žalovanou částku 913.500,- Kč, tj. méně než 1,04 % z prodejní ceny, v případě výrobku „Podmáslí“ pak částka 147.187,50 Kč, tj. méně než 0,55 % a v případě výrobku „MIKY-POLOSMETANA“ pak žalovaná částka 134.250,- Kč, tj. méně než 0,48 %. Celkem je tedy žaloba důvodná ohledně částky 194.937,50 Kč, ale vzhledem k tomu, že odvoláním žalovaného v původním rozsudku zůstala nedotčena částka 60.000,- Kč, když tato částka je pravomocná, soud vyhověl žalobě ve zbytku tak, jak bylo požadováno a zavázal žalovaného zaplatit žalobci částku 1.134.937, 50,- Kč s 26% úrokem z prodlení od 23.2.1998, neboť žalobce je v prodlení s plněním peněžitého dluhu, když žalovaný jej řádně vyzval k zaplacení peněžitého dluhu dopisem ze dne 15.2.1998, ve kterém mu stanovil lhůtu k zaplacení do 22.2.1998 a protože tak žalovaný neučinil, je od následujícího dne, tedy od 23.2.1998 s plněním peněžitého dluhu v prodlení.

Ještě soud považuje za nutné vyjádřit se k autorským honorářům v užití grafice za rok 1996, které předložil žalobce, když především má za to, že v daném případě nejde o případ jak stanovit odměnu v dané věci, neboť jednak obaly, které jsou v této publikaci doporučeny, se základních honorářů podle názoru soudu nevztahují na obaly průmyslového zboží vyráběného v masových nákladech, tedy na potravinářské zboží, a navíc jde o doporučení, které samozřejmě předpokládá souhlas druhé strany, tedy v daném případě podle této publikace se výše odměny sjednává smluvně a nikoliv tak, jak tomu bylo v daném případě.

Žalovaná v podaném odvolání uplatnila námitku promlčení na autorskou odměnu za období leden až 16. únor 1995 a soud se touto námitkou zabýval a dospěl k závěru, že není důvodná. Důvodná není z toho důvodu, že z přehledu vyrobených výrobků vyplývá, že tyto nebyly vyráběny v lednu a únoru, ale až od března 1995, takže námitka je nedůvodná

a navíc, i kdyby důvodná byla, vzhledem k tomu, že v tomto směru je pravomocně přiznána částka 60.000,- Kč na autorské odměně, tak tuto autorskou odměnu je nepochybně nutno vztáhnout na měsíce leden a únor 1995, tedy na pohledávku nejdříve splatnou. Soud neprováděl revizní znalecký posudek, a to z toho důvodu, že na rozdíl od žalované není toho názoru, že názor znalce je v dané věci excesem, a to z důvodu jak je uvedeno výše.

O náhradě nákladů řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. Podle tohoto ustanovení účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl žalobce plný úspěch, takže mu náleží plná náhrada nákladů řízení a tyto náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek žalobcem ve výši 47.800,- Kč z návrhu a 10.1390,- Kč za soudní poplatek z odvolání a dále náklady právního zastoupení. Do doby 1. rozhodnutí soudu náleží žalobci odměna za 6 úkonů právní služby, tj. za převzetí věci, sepsání žaloby, ústního jednání ve věci dne 12.5.1998, 15.1.1999, 21.1.1999 a za vyhlášení rozhodnutí dne 29.1.1999 ve výši 1/2. Pokud jde o výši odměny za jeden úkon právní služby, soud vycházel z ust. § 7, které upravuje sazbu mimosmluvní odměny citovaného vyhlášky, ze které vyplývá, že sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí z tarifní hodnoty sporu přes 200.000,- Kč částku 5.750,- Kč a 25,- Kč za každých započatých 10.000,- Kč, o které hodnota převyšuje 200.000,- Kč. Při stanovení výše hodnoty jednotlivých úkonů soud také přihlédl k příslušenství pohledávky v době započítání úkonu.

Žalobce požadoval ještě jeden úkon právní služby, a to za první poradu s klientem, avšak podle názoru soudu odměna za tento úkon právní služby v dané věci nenáleží, neboť v § 11 odst. 1 cit. vyhl. je první porada s klientem zmiňována toliko v případech, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven, ovšem o daný případ nejde, takže zástupci žalobce náleží odměna za úkon právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, když tato smlouva v daném případě byla uzavřena, a nikoliv též; za první poradu s klientem, která je zahrnuta v převzetí a přípravě zastoupení.

Dále náleží žalobci odměna za podané odvolání co do částky 273.177,- Kč + úrok ke dni padání odvolání 71.032,- Kč, takže jeden úkon právní služby činí 6.125,- Kč a dále soud přiznal žalobci odměnu na nákladech právního zastoupení za účast u jednání dne 4.5.2001 ve výši 10.425,- Kč, tedy předmět sporu 1,134 . 937 ,- Kč + úrok z prodlení splatný ke dni 4.5.2001 941.059,- Kč, za účast u jednání dne 14.5.2001, kdy ve věci nebylo jednáno, v rozsahu 1/2, tedy 5.212,- Kč a účast u jednání ve věci dne 11.12.2001, kdy odměna za tento úkon činí částku 10.750,- Kč. Celkem tedy na nákladech právního zastoupení náleží částka 79.824,- Kč + 10x75,- Kč režijní paušál + soudní poplatky jak shora uvedeno, celkem tedy 138.764,- Kč. Žalobce ještě požadoval odměnu za jeden úkon, a to za poradu s klientem přesahující přes jednu hodinu dne 16.2.1999 nad rozsudkem soudu I. stupně a o odvolacích důvodech, přičemž tuto odměnu soud nepřiznal, neboť nejde o odměnu účelně vynaloženou, když samozřejmě nic nebrání účastníkovi, aby se se svým zástupcem radil bez jakéhokoliv omezení, ale tyto náklady nelze považovat za účelně vynaložené a požadovat jejich zaplacení po žalovaném.

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí ze dne 8. listopadu 2004.

Zmešká-li žalovaný jednání soudu, na které byl řádně pozván a který byl o následcích nedostavení se poučen, bez důvodné a včasné omluvy, a navrhne-li to žalobce, který se dostavil k jednání, pokládají se tvrzení žalobce obsažená v žalobě za nesporná. Pak na tomto základě může soud rozhodnout v žalobě rozsudkem pro zmeškání.

Žalobou se žalobce domáhal na žalovaném úhrady za porušení autorských práv s odůvodněním, že žalovaný užil chráněná hudební díla s textem i bez textu repertoáru autorů na veřejnosti, při jejich šíření prostřednictvím elektronických zařízení (1 radiomagnetofonu) v provozovně Benešov, v období 1.1.2002 – 31.7.2003. Žalovaný užíval hudební díla bez licenční smlouvy, tedy neoprávněně. Žádost o svolení k užití hudebních děl podal až později. Za neoprávněné užití hudebních děl vyžadoval tedy žalobce vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku autorské odměny, jež by byla obvyklá v době neoprávněného užití díla ve výši 630,- Kč.

Žalobce fakturou ze dne 29.8.2002 žalovanému udělil souhlas k užití hudebních děl prostřednictvím technického zařízení pro období 25.7.2002 až 31.7.2003 a vyzval jej k zaplacení autorské odměny do dne 31.1.2003. Autorská odměna za užití hudebních děl v tomto období činila částku 540,- Kč. Celkem tedy žalovaný dluží žalobci částku 1.170,- Kč.

Jednání ve věci samé bylo nařízeno na 8.11.2004. K tomuto jednání se však žalovaný nedostavil, ani se z tohoto řádně neomluvil, ač měl doručení předvolání vykázáno dnem 31.8.2004. Žalobce navrhl vydání rozsudku pro zmeškání.

Dle § 153b odst. 1 o.s.ř., zmešká-li žalovaný, kterému byly řádně doručeny do jeho vlastních rukou žaloba a předvolání k jednání nejméně 10 dnů, a ve věcech uvedených v § 118b nejméně 30 dnů přede dnem, kdy se jednání má konat, a který byl o následcích nedostavení se poučen, bez důvodné a včasné omluvy a navrhne-li to žalobce, který se dostavil k jednání, pokládají se tvrzení žalobce obsažená v žalobě o skutkových okolnostech týkajících se sporu za nesporná a na tomto základě může soud rozhodnout v žalobě rozsudkem pro zmeškání.

Soud zkoumal, zda po formální i materiální stránce je možné rozsudek pro zmeškání vydat. Co se týče formální stránky věci, podmínky jsou splněny, neboť žalovaný měl doručeno předvolání společně s žalobou včas a řádně a žalobce vydání rozsudku pro zmeškání navrhl. Pokud jde o materiální stránku, bylo zjištěno, že žalovaný užil hudební díla z repertoáru OSA autorů zastupovaných žalobcem na veřejnosti jednak neoprávněně, za což mu vzniklo bezdůvodné obohacení ve výši 630,- Kč, a dále pak na základě uzavřené smlouvy, dle níž mu vznikla povinnost uhradit žalobci částku 540,- Kč. Z těchto důvodů tedy soud žalobě vyhověl a zavázal žalovaného k úhradě dlužné částky.

S ohledem k tomu, že žalovaný se ocitl v prodlení s placením peněžité částky, má žalobce též právo na úhradu úroků z prodlení.

Výrok o nákladech řízení vyplývá z ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., dle něhož účastníkovi, který je ve sporu úspěšný, náleží právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady pak představují zaplacený soudní poplatek ve výši 600,- Kč a cestovné při cestě z Prahy do Českých Budějovic a zpět autobusem při ceně 127,- Kč v jednom směru + místní doprava 2 x 8,- Kč a 2 x 12,- Kč a v ceně 122,- Kč při cestě v opačném směru.

Krajský soud v Ostravě, rozhodnutí ze dne 2.7.2004

Autor, jehož právo bylo porušeno, může se domáhat zejména toho, aby rušení jeho práva bylo zakázáno, následky porušení odstraněny a poskytnuto přiměřené zadostiučinění. Vznikla-li porušením práva závažná újma nemajetkové povahy, má autor právo na zadostiučinění v peněžitě částce, pokud by se přiznání jiného zadostiučinění nejevilo postačujícím, výši peněžitého zadostiučinění určí soud. Odpovědnost za porušení autorského práva je objektivní a k jejímu vzniku se nevyžaduje zavinění. V tomto směru nejsou důvodné námitky žalovaného, že neporušil autorská práva žalobce úmyslně. Autorovi přísluší nárok satisfakční za nemajetkovou újmu, která mu byla neoprávněným zásahem do jeho práv způsobena. Právo na přiměřené zadostiučinění (na satisfakci) autorovi přísluší pouze za předpokladu, že mu neoprávněným zásahem do autorského práva nejenže vznikla nebo alespoň reálně hrozila „závažná újma nemajetkové povahy“, ale též za předpokladu, že přiznání „jiného zadostiučinění“ by se nejevilo postačujícím. Pokud jde o „přiměřenost zadostiučinění“ je zapotřebí přihlídnout ke všem okolnostem případu. Výši peněžitého přiměřeného zadostiučinění, pokud jsou pro ně splněny zákonné hmotné právní předpoklady, určí soud.

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalovaném zaplacení částky 20.000,- Kč s příslušenstvím s tvrzením, že žalovaný porušil autorská práva žalobce.

Žalobce je autorem celkem 4 fotografií, které žalovaný použil v katalogu „Léto 1996 – Čechy, Morava, Slovensko“ (fotografie Zotavovny Na Horečkách a fotografie s názvem „Vranovská přehrada – pláž“ (a dále v katalogu CK A. – Zima 97/98 – Čechy, Morava, Slovensko) fotografie „Hotel Churáňov – Šumava“ a „Hotel Horizont – Šumava. Fotografie byly zveřejněny bez souhlasu autora, bez zaplacení autorské odměny. Žalobce proto požadoval za užití jedné každé fotografie odměnu ve výši 2.500,- Kč a zadostiučinění v částce rovněž 2.500,- Kč za jednu každou fotografii.

Žalovaný navrhoval zamítnuti žaloby s odůvodněním, že nevěděl, že žalobce, jehož autorství není zpochybňováno, je autorem předmětných fotografií. Žalovaný neporušil autorská práva žalobce úmyslně. Rovněž zpochybňoval přiměřenost výše požadované autorské odměny a zadostiučinění. Následně pak namítal, že předmětné fotografie nejsou uměleckým dílem, nýbrž toliko kvalitními fotografiemi.

Krajský soud v Ostravě v této věci rozhodl rozsudkem ze dne 25.6.1999, kterým žalobě vyhověl co do částky 6.100,- Kč s příslušenstvím (sestavující se z částky 2.600,- Kč s příslušenstvím za užití díla a z částky 3.500,- Kč s příslušenstvím představující zadostiučinění). Co do částky 13.900,- Kč s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta. Proti zamítavému výroku podal žalobce odvolání, v jehož důsledku byl rozsudek krajského soudu v části dotčené odvoláním zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Předmětem sporu zůstala částka 13.900,- Kč s příslušenstvím, když co do částky 6.100,- Kč s příslušenstvím bylo o žalobě pravomocně rozhodnuto.

Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce je autorem 4 shora označených fotografií, které žalovaný bez souhlasu žalobce otiskl v cestovních katalogích. Z tohoto důvodu bylo nutné nejprve rozhodnout o tom, zda 4 fotografie žalobce, které jsou předmětem sporu, lze pokládat za dílo ve smyslu ust. § 2 odst. 1 autorského zákona a v kladném případě bylo třeba rozhodnout o nárocích žalobce ve smyslu shora citovaných zákoních ustanovení.

Dle ust. § 2 odst. 1 autorského zákona předmětem autorského práva jsou díla literární, vědecká a umělecká, která jsou výsledkem tvůrčí činnosti autora, zejména díla slovesná, divadelní, hudební, výtvarná včetně děl umění architektonického a děl umění užitého, díla filmová, fotografická a kartografická.

Základním pojmovým znakem díla je kumulativní splnění podmínek, že dílo je výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoliv objektivně vnímatelné podobě.

Autorské dílo, jakožto nehmotný statek je odrazem osobnosti autora. Aby bylo možné autorské dílo chránit, je vyjádření díla ve vnímatelné podobě naprosto nezbytné, proto je forma díla jeho obligatorním znakem. Splněním pojmových znaků autorského díla požívá dílo ochrany podle autorského zákona, aniž by bylo zapotřebí splnění jakýchkoli formálních podmínek. Mezi jednotlivé druhy děl, které mohou být předmětem autorského práva, je možno zařadit i díla fotografická. Za fotografické dílo lze na jedné straně pokládat fotografická díla reportážní a dokumentární, na straně druhé ostatní díla fotografická, někdy nepřísliš přesně nazývána jako „umělecké fotografie“, nepatří zde ale všechny fotografie, které nespĺňují legální pojmové znaky děl podle zákona, tzv. „řemeslné fotografie“. Dílo fotografické je uměleckým dílem pouze tehdy, vyjadřuje-li tvůrčí myšlenku ve hmotě prostřednictvím tvaru a i barvy (světla a stínů) za použití fotografické techniky.

K posouzení této otázky byl ve věci vypracován nejprve znalecký posudek znalce, jenž ve svém znaleckém posudku podle názoru soudu nehodnotil předmětné fotografie ve smyslu ust. § 2 odst. 1 autorského zákona, jeho závěry se vztahují pouze k výpočtu autorské odměny či výše zadostiučinění. Za této situace krajský soud k tomuto znaleckému posudku ani ke zjištěním učiněným z výpovědi znalce nepřihlédl. Následně znalec vypracoval doplněk znaleckého posudku, v němž na nepřesně položenou otázku soudu (zda jsou fotografie uměleckým dílem) dospěl k závěru, že předmětné fotografie jsou výhradně fotografiemi informativními, popisnými, nejsou v žádném případě dílem uměleckým, nemají tzv. invenci autora, nevyjadřují žádnou tvůrčí myšlenku. S ohledem na nesprávnou formulaci otázky pro znalce a vzhledem k tomu, že závěry znalce opětovně nevychází z ust. § 2 odst. 1 autorského zákona, rovněž z těchto závěrů krajský soud při svých úvahách nevycházal.

Krajský soud vázán pokyny Vrchního soudu doplnil v tomto směru dokazování a ve věci ustanovil nového znalce k posouzení otázky, zda předmětné fotografie jsou jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti žalobce a v kladném případě, nechť posoudí výši autorské odměny za užití fotografií.

Ze znaleckého posudku tohoto dalšího znalce krajský soud zjistil, že všechny fotografie jsou výsledkem tvůrčí činnosti autora, neboť autor vědomě pracuje mimo jiné s volbou stanoviště, využitím světla a atmosféry, a to i s ohledem na zaměření těchto fotografií pro propagační užití v oblasti cestovního ruchu. Záběry byly použity bez vědomí autora a u všech snímků v zásadních úpravách (výhřezech), které jsou necitlivé a původní kvalitu snímků jednoznačně snižují. Autorská odměna je složena z druhu zobrazované věci či události a její náročnosti na realizaci, způsobu jakým je dílo provedeno a v jakém rozměru (diapozitiv, velikost, způsobu užití (komerční či nekomerční) a šíření (množství výtisku a území dosahu) a v neposlední řadě i ceně kvalitě (renomé) autora. Významnou roli hraje i poptávka, tj. žádanost uvedeného díla, jeho dostupnost pro objednatele v potřebném časovém úseku, např. zimní fotografie v létě. Vzhledem ke způsobu užití a vzhledem k provedeným zásahům do záběrů bez souhlasu autora považuje za optimální autorskou odměnu v rozsahu 3.000,- až 4.000,- Kč za každou použitou fotografii.

Na základě takto provedeného dokazování dospěl krajský soud k jednoznačnému závěru o tom, že předmětné fotografie jsou předmětem ochrany autorského práva, zcela nepochybně splňují obě kumulativní podmínky dané pro tento závěr, a to, že dílo je výsledkem tvůrčí činnosti autora a že je vyjádřeno v jakékoliv objektivně vnímatelné podobě. Jedná se o fotografie představující jedinečný, neopakovatelný výsledek tvůrčí činnosti autora, jak to ostatně nakonec bylo zakotveno do nového autorského zákona č. 121/2000 Sb., vyjádřen objektivně (tj. lidskými smysly) vnímatelné podobě, což bylo jednoznačně zjištěno ze závěrů druhého znaleckého posudku. Krajský soud nepovažoval za právně významné subjektivní námitky žalovaného vůči tomuto znaleckému posudku, zejména k osobě znalce a vzhledem k tomu, že žalovaný proti tomuto posudku nevznášel věcně právně významné námitky, neshledal krajský soud důvod pro vypracování revizního znaleckého posudku a tento důkazní návrh zamítl.

S ohledem na shora uvedené učinil krajský soud následující závěr o skutkovém stavu věci: žalobce je autorem předmětných 4 fotografií označených shora, které jsou předmětem autorského práva ve smyslu ust. § 2 odst. 1 autorského zákona, a které žalovaný bez svolení žalobce použil ve svých katalogích pro potřeby cestovního ruchu.

Dle ust. § 13 odst. 1 autorského zákona při každém užití díla náleží autorovi autorská odměna.

Žalobce za užití každé fotografie požadoval autorskou odměnu ve výši 2.500,- Kč, celkem 10.000,- Kč a s ohledem na závěry znaleckého posudku považoval krajský soud jeho požadavek za oprávněný. Žalobci již byla přiznána částečně odměna za užití každé fotografie předchozím rozsudkem krajského soudu, a to za fotografii „Na Horečkách“ částka 500,- Kč, „Vranovská přehrada“, hotel „Churáňov – Šumava“ a hotel „Horizont – Šumava“ částka vždy po 700,- Kč, tedy celkem 2.600,- Kč a v tomto rozsahu již je rozhodnutí v právní moci, včetně požadovaného příslušenství z této částky. Z tohoto důvodu byla žaloba za užití fotografií, shledána důvodnou pouze co do částky 7.400,- Kč. Za oprávněný považoval krajský soud rovněž nárok na 26% úrok z prodlení z této částky, když je nesporné, že s ohledem na dobu užití těchto fotografií v katalogu žalovaného vznikl žalobci nárok na autorskou odměnu v době, kdy v souladu s ust. § 1 nařízení vlády č. 142/94 Sb. činil dvojnásobek diskontní sazby stanovené ČNB 26%. Ze shora uvedených důvodů bylo žalobě co do částky 7.400,- Kč s 26% úrokem z prodlení za dobu od 26.2.1998 do zaplacení vyhověno.

Dle ust. § 32 odst. 1 autorského zákona autor, jehož právo bylo porušeno, může se domáhat zejména toho, aby rušení jeho práva bylo zakázáno, následky porušení odstraněny a poskytnuto přiměřené zadostiučinění. Vznikla-li porušením práva závažná újma nemajetkové povahy, má autor právo na zadostiučinění v peněžitě částce, pokud by se přiznání jiného zadostiučinění nejevilo postačujícím, výši peněžitého zadostiučinění určí soud.

Odpovědnost za porušení autorského práva je objektivní a k jejímu vzniku se nevyžaduje zavinění. V tomto směru nebyly důvodné námitky žalovaného, že neporušil autorská práva žalobce úmyslně. Autorovi přísluší nárok satisfakční za nemajetkovou újmu, která mu byla neoprávněným zásahem do jeho práv způsobena. Právo na přiměřené zadostiučinění (na satisfakci) autorovi přísluší pouze za předpokladu, že mu neoprávněným zásahem do autorského práva neještě vznikla nebo alespoň reálně hrozila „závažná újma nemajetkové povahy“, ale též za předpokladu, že přiznání „jiného zadostiučinění“ by se nejevilo postačujícím. Pokud jde o „přiměřenost zadostiučinění“ je zapotřebí přihlídnout ke všem okolnostem případu. Výši peněžitého přiměřeného zadostiučinění, pokud jsou pro ně splněny zákonné hmotně právní předpoklady, určí soud. Závažná újma nemajetkové povahy

vzniká ve sféře mimo majetkové, zvláště ve sféře osobnostní, která je chápána velice široce. Obsahem nemajetkové újmy může být např. i autorův strach z reálné hrozby ztráty tvůrčích zakázek, tedy i ztráty nebo snížení zdroje obživy, psychické trauma vzniklé v důsledku neoprávněného zásahu do práva k duševnímu plodu jeho osobnosti, v důsledku zsměšnění postiženého na veřejnosti, ale třeba i jen v rámci rodinných vztahů, v zaměstnání aj. Žalobce byl povinen tvrdit rovněž skutečnosti o tom, že přiznání jiného zadostiučinění než peněžitého by se v tomto konkrétním případě jevilo nepostačujícím. Žalobce však neuvedl rozhodující skutková tvrzení pro posouzení oprávněnosti jeho nároku, a to i přes poučení ve smyslu ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. Vzhledem k tomu že žalobce neuvedl rozhodující skutková tvrzení k posouzení oprávněnosti hmotně právních předpokladů nároku na přiměřené zadostiučinění, dospěl krajský soud k závěru, že žalobce neunesl břemeno tvrzení, což se ve vztahu k němu projevilo v podobě nepříznivého rozhodnutí o tomto nároku ve smyslu ust. § 32 odst. 1 autorského zákona. Jelikož žalobci byla z tohoto titulu již předchozím rozhodnutím krajského soudu, který již nabyl právní moci, přiznána částka 3.500,- Kč s příslušenstvím, představující přiměřené zadostiučinění ve výši 1.000,- Kč za fotografie zotavovny „Na Horečkách“, „Vranovská přehrada“ a hotel „Churáňov – Šumava“ a 500,- Kč za hotel „Horizont“, zůstala k rozhodnutí z titulu nároku na přiměřené zadostiučinění částka 6.500,- Kč s příslušenství a v tomto rozsahu pak byla žaloba žalobce pro neunesení břemene tvrzení zamítnuta.

12.

11 C 31/2004-43

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí ze dne 15. listopadu 2004

Dle autorského zákona do práva autorského nezasahuje ten, kdo cituje ve svém díle v odůvodněné míře výňatky ze zveřejněných děl jiných autorů. Tato úprava umožňuje citovat v díle i bez zvláštního souhlasu autora díla. V daném případě jde dle názoru soudu o tzv. malou citaci, která není omezena kategorií či druhem děl, do nichž může být citováno. Malá citace pak představuje výňatek z díla jiného, které bylo zveřejněno. Další podmínkou je pak existence vlastního díla, do kterého se cituje.

Žalobce se svou žalobou domáhá jednak zaplacení částky 60.000,- Kč a dále pak, aby bylo žalovanému uloženo zveřejnit na své náklady v jednom celostátně distribuovaném deníku vydaný rozsudek. Částka 60.000,- Kč se skládá ze dvou částí, a to jednak z bezdůvodného obohacení, které vzniklo žalovanému za užití díla bez příslušné licence v souladu s § 40 odst.3 autorského zákona č. 121/2000 Sb. ve výši dvojnásobku částky 5.000,- Kč za užití jednoho portréту a dále pak z částky 30.000,- Kč představující náhradu nemajetkové újmy v penězích ve smyslu § 40 odst. 1 i písm. e) autorského zákona.

V odůvodnění své žaloby žalobce tvrdí, že je autorem portréту Jana Evangelisty Purkyně, Jaroslava Heyrovského a Otto Wichterleho uveřejněných v publikaci Průkopníci vědy a techniky v českých zemích, vydané nakladatelstvím F. v roce 1994. Žalovaný, který je vydavatelem 74 deníků, souhrnně označovaných jako D.B, D.M. a V.P., dne 25.2.2004 uveřejnil v příloze těchto deníků pod titulem „Česká jména, která změnila svět“ výše uvedené portréty bez vědomí žalobce. Žalovaný ani neuvedl, že žalobce je autorem kreseb. Kromě práva udílet souhlas s uveřejněním díla tak žalovaný porušil rovněž žalobcovo právo na uvedení autorství, a to i přesto, že žalobce je v tiráži uvedené publikace označen jako autor portréту použitých v publikaci. Žalovaný je vydavatelem celkem 74 deníků, pod výše uvedeným označením, kdy náklady deníků, ve kterých byly portréty uveřejněny činí téměř 700 000 výtisků.

Žalovaný s žalobou nesouhlasí, tvrdí, že je pravdou, že uveřejnil ve speciální příloze deníku, které vydává pod názvem „Evropo, přicházíme“ dne 25.2.2004 kopii stránky z publikace „Průkopníci vědy a techniky v českých zemích“ vydané nakladatelstvím F. v roce 1994. Na této kopii jsou kromě průvodního textu uvedeny i portréty Jana Evangelisty Purkyně, Jana Jánského a Otto Wichterleho. Pod kopií žalovaný uvedl identifikační údaje: kresby, reprografii knihy Průkopníci vědy a techniky v českých zemích (M. K., Praha 1994), tj. v souladu se zákonem č. 121/2000 Sb. uvedl jméno autora, knihy, název díla a pramen. V předmětné příloze deníků nebyly uveřejněny samostatné kresby, jejichž je, jak tvrdí žalobce, autorem, ale kopie stránky s textem a kresbami z knihy, které je autorem M. K.. Žalovaný má za to, že uvedením jména autora knihy splnil podmínky uložené mu autorským zákonem a namítá, že žalobce není aktivně legitimován k podání žaloby. Žalovaný trvá na tom, že zveřejněním předmětných kreseb nesledoval v žádném případě komerční cíle, ale celá příloha novin s datem vydání 25.2.2004 byla věnována výlučně problematice vstupu České republiky do Evropské unie a měla ráz výchovný, nikoliv snad výdělečný. Žalovaný tedy pro objasnění obsahu přílohy novin, určené ke vzdělávacím účelům čtenářů v souvislosti s bezprostředně se blížícím vstupem České republiky do Evropské unie zařadil výňatek z publikace zveřejněného díla jiného autora (M. K.), když současně uvedl jméno autora knihy, název díla a pramen. Žalovaný má za to, že pokud k uveřejnění kreseb došlo výlučně k těmto účelům, je možno použít i ustanovení autorského zákona o bezúplatné zákonné licenci. Jak dále žalovaný tvrdí, aniž by uznal opodstatněnost nároku žalobce, nabídl mu uveřejnění omluvy s textem, na kterém by se strany vzájemně dohodly a částku 15.000,- Kč představující bezdůvodné obohacení za podmínky, že žalobce prokáže např. čestným prohlášením, že nemá dle autorského zákona sjednanu výhradní licenční smlouvu nakladatelskou, a že tudíž k uplatnění uvedených nároků je oprávněn on sám.

V průběhu řízení učinily účastnické strany nesporným, že uveřejnil žalovaný ve speciální příloze deníků, které vydává, portréty Jana Evangelisty Purkyně, Jaroslava Heyrovského a Otto Wichterleho. Je též nesporné, že autorem těchto portrétů je žalobce. Spornou zůstává otázka aktivní legitimace žalobce v daném sporu a dále pak nutnost udělení souhlasu žalobcem k uveřejnění kreseb.

Soud provedl důkaz přílohou zmiňovaných deníků vydané dne 25.2.2004, z níž zjistil, že krom uvedených jiných článků byl v příloze pod titulkem Evropo, přicházíme s podtitulkem Česká jména, která změnila svět uveřejněn text se třemi portréty uvedených osobností. Článek zmiňuje celkem sedm významných osobností z historie vědy a techniky, kdy u každé z nich jsou uvedeny údaje vztahující se k životu a dílu příslušné osobnosti. U tří osobností je pak kresba (portrét dotyčné osoby). V závěru článku je uvedeno „kresby repro z knihy, Průkopníci vědy a techniky v českých zemích (M. K., Praha 1994)“.

Dále soud provedl důkaz částí samotné zmiňované publikace Průkopníci vědy a techniky v českých zemích, a to částí vztahující se právě ke zmiňovaným třem osobnostem. Z této části publikace bylo zjištěno, že skutečně byla vydána nakladatelstvím F. v roce 1994. Jejím autorem je pak M. K.. V samotné publikaci byly použity portréty průkopníků, které ilustroval O. Z., tedy žalobce. Pokud jde o jiné ilustrace, tyto byly zaměřeny na detaily technických výrobků a jednotlivé scény a ty byly vyhotoveny T. Ř.. Již z tohoto samého je patrné, že žalobce je skutečně autorem portrétů. Z obsahu jednotlivých doprovodných článků k uvedeným osobnostem pak bylo zjištěno, že výňatky z těchto článků byly pak použity právě v doprovodných textech zveřejněných žalovaným. Z obsahu celé publikace je patrné, že je dílem faktografickým. Faktografické údaje pak byly použity i v doprovodných člancích žalovaného.

K důkazu soud dále provedl důkaz listinou, a to nakladatelskou smlouvou ze dne 18.2.1993. Tato smlouva byla uzavřena mezi nakladatelstvím F. a panem O. Z. k vyhotovení ilustrací. V článku 3 smlouvy je uvedeno, že autor udílí touto smlouvou nakladatelství F. výhradní autorská práva na výše uvedené ilustrace.

Prvou otázkou, kterou se soud zabýval je aktivní legitimace žalobce k podání této žaloby. Dle § 46 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb. v platném znění licenční smlouvou autor poskytuje nabyvateli oprávnění k výkonu práva dílo užít (licence) k jednotlivým způsobům nebo ke všem způsobům užití, v rozsahu omezeném nebo neomezeném a nabyvatel se zavazuje, není-li podle § 49 odst. 2 písm. b) stanoveno jinak poskytnout autorovi odměnu. Dle odst. 4 téhož ustanovení smlouva vyžaduje písemnou formu poskytuje-li se licence jako výhradní. Dle § 47 odst. 1 téhož zákona licence může být poskytnuta jako licence výhradní nebo licence nevýhradní. Nevyplývá-li ze smlouvy jinak, má se za to, že jde o licenci nevýhradní. Dle odst. 2 pak v případě výhradní licence autor nesmí poskytnout licenci třetí osobě a je povinen, není-li sjednáno jinak, se i sám držet výkonu práva užít dílo způsobem, ke kterému licenci udělil.

Jak bylo soudem v daném případě zjištěno, byla uzavřena nakladatelská smlouva mezi žalobcem a nakladatelstvím F., v rámci níž udělil žalobce výhradní autorská práva právě výše uvedenému nakladatelství. Tato smlouva byla uzavřena v písemné formě, a pokud jde o její formální náležitosti, byla uzavřena platně, neboť krom uvedení konkrétního předmětu, k němuž se vztahuje, je zde splněna i další podmínka platnosti, a to stanovení odměny autorovi. Dle výše uvedeného je soud názoru, že žalobce není z důvodu udělení výhradního autorského práva (licence) jinému subjektu aktivně legitimovaným k podání této žaloby.

Pro úplnost řízení se soud zabýval i tím, zda uveřejnění kreseb ve zmiňovaném článku žalovaným podléhá příslušným zákonným ustanovením o bezúplatné zákonné licenci. Dle § 31 písm. c) autorského zákona do práva autorského nezasahuje ten, kdo cituje ve svém díle v odůvodněné míře výňatky ze zveřejněných děl jiných autorů.

Tato úprava umožňuje citovat v díle i bez zvláštního souhlasu autora díla. V daném případě jde dle názoru soudu o tzv. malou citaci, která není omezena kategorií či druhem děl, do nichž může být citováno. Malá citace pak představuje výňatek z díla jiného, které bylo zveřejněno. Další podmínkou je pak existence vlastního díla, do kterého se cituje.

Dle názoru soudu nepochybně k citaci jiného díla do uveřejněného článku došlo, neboť ten kromě uvedených tří portrétů obsahuje i doprovodné články, a to nejen k zmiňovaným portrétům, ale vztahující se i k osobnostem jiným. Faktografické údaje v tomto článku použité jsou totožné s údaji, které byly publikovány v publikaci Průkopníci vědy a techniky v českých zemích, autora M. K., nakladatelství F. v roce 1994. V samotném závěru článku je pak uveden název knihy, její autor, též ve smyslu ustanovení § 31 autorského zákona. Paragraf 2 odst. 1 autorského zákona pak uvádí, co lze považovat za dílo. Dílem je dle tohoto ustanovení dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřen v jakékoliv objektivně vnímatelné podobě, včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam. Samotný článek, který byl žalovaným zveřejněn, pak lze dle názoru soudu též považovat za dílo, neboť splňuje zákonné předpoklady dané ustanovením § 2 autorského zákona. Dle názoru soudu i samotný článek vyžaduje tvůrčí zpracování, tedy konkrétní stylizaci, a to jak po stránce obsahové, tak vizuální. Splněna je i další podmínka, tedy, že dílo musí být objektivně vnímatelné a musí být trvalého nebo dočasného rázu.

Na základě výše uvedeného právního hodnocení dospěl tedy soud k závěru, že i kdyby byl žalobce v dané věci aktivně legitimován, což zjištěno nebylo, vztahovala by se na danou věc právě již zmiňovaná zákonná licence, při níž není zapotřebí udělení souhlasu.

Dle § 40 odst. 1 písm. e) autorského zákona autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasazeno, nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, může se domáhat zejména poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, a to i v penězích. Dle odst. 2 téhož ustanovení autorovi, jehož návrhu bylo vyhověno, může soud přiznat v rozsudku právo uveřejnit rozsudek na náklady účastníka, který ve sporu neuspěl. Dle odst. 3 pak vzniká autorovi i právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení. Výši bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo je oprávněn nakládat s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Jelikož dospěl soud k závěru, že žalobce není jednak aktivně legitimován k podání této žaloby a dále pak, že na daný případ se vztahuje i tzv. zákonná licence, při níž není zapotřebí souhlasu k uveřejnění díla, nezbylo podepsanému soudu než zamítnout žalobu jak v části, kde se žalobce domáhal zaplacení částky 60.000,- Kč, tak i v požadavku na zveřejnění rozsudku na náklady žalovaného.

13.

23 C 38/94-210

Krajský soud v Brně, rozhodnutí ze dne 23.2.2003

V případě, že žalovaný neoprávněně zasáhl do práv původců, když využíval jejich vynález a průmyslový vzor, aniž s nimi uzavřel příslušnou smlouvu, tímto svým zásahem způsobil původcům škodu, a proto mu ve smyslu zákona o vynálezech vznikla povinnost nahradit to, čeho by původci dosáhli, kdyby žalovaný postupoval podle tohoto zákona.

Pokud s původci nebyla uzavřena řádná licenční smlouva, je nutno použít metodu licenční analogie a při výpočtu odměny pro původce vynálezu i průmyslového vzoru je rozhodující procentní podíl ze skutečně dosaženého zisku, který získal žalovaný.

Žalobci se domáhali vydání rozhodnutí, kterým by byl žalovaný povinen zaplatit žalobcům A) až D) – každému – za využití vynálezu částku 200.000,- Kč, prvému žalobci dále 200.000,- Kč za využití průmyslového vzoru, a čtvrté žalobkyni za využití průmyslového vzoru částku rovněž 200.000,- Kč.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, protože podle jeho názoru předmět vynálezu není nový, byl využit žalovaným před podáním přihlášky vynálezu již v roce 1990, byl vytvořen v rámci pracovní doby a pracovních povinností žalobců a případně dalších řešitelů s významným materiálním podílem zaměstnavatele.

Soud v této věci rozhodl rozsudkem ze dne 28.6.1999, č.j. 23 C 38/94-117, proti němuž podali jak žalobci, tak žalovaný odvolání. Odvolací soud v Olomouci zrušil svým usnesením ze dne 31.3.2000, č.j. 1 Co 181/99-136, rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně stanovil žalovanému povinnost zaplatit žalobci A) částku ve výši 30 494, 75 Kč, žalobci B) částku ve výši 18 299, 25 Kč, žalobci C) částku 18 299,25 Kč a dědičce po zemřelém žalobci D) částku 12 195,50 Kč, ve všech případech do tří dnů od právní moci rozsudku. Ohledně dalších požadovaných částek žalobce A) ve výši 369 505,25 Kč, žalobce

B) ve výši 181 700,75 Kč, žalobce C) ve výši 181 700, 75 Kč a dědičky po zemřelém žalobci D) ve výši 187 804,50 Kč žalobu zamítl, stanovil žalobcům povinnost zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 35 250,- Kč a České republice na účet Krajského soudu v Brně částku 1 789,- Kč, v obou případech od tří dnů od právní moci rozsudku.

Po doplnění dokazování podle pokynu odvolacího soudu v Olomouci ve výše citovaném usnesení odvolacího soudu a poté, co žalobci doplnili žalobní petit, dospěl soud k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

Žalobou uplatněné nároky opírali žalobci o tvrzení, že žalovaný využívá žalobci **vytvořený vynález, na který** podal žalovaný, jako zaměstnavatel původců vynálezů přihlášku vynálezu evidovanou u Úřadu průmyslového vlastnictví v Praze pod názvem „Fóliová rouška zvláště pro resuscitační dýchání z úst do úst“ pod číslem PV 225-91. Žalovaný však nezaplatil stanovený správní poplatek, takže řízení o této přihlášce vynálezu bylo zmíněným úřadem zastaveno, žalovaný však předmět vynálezu využíval a vznikla mu proto povinnost zaplatit žalobcům odměnu za využívání tohoto vynálezu. Kromě tohoto nároku uplatnili žalobci A) a D) nárok na zaplacení odměny za využívání průmyslového vzoru žalovaným, na který tehdejší Federální úřad pro vynálezy v Praze vydal dne 11.11.1991 osvědčení číslo 22222, průmyslový vzor nese název „Obal pro balíček s rouškou k resuscitačnímu zásahu dýchání z úst do úst“.

V průběhu řízení žalobce D) zemřel, jeho nástupcem se stala podle usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 27.8.1998 dědička, na kterou přešel žalobcem D) uplatněný nárok.

Žalovaný ve svém vyjádření a v dalších podáních v podstatě odsouhlasil tvrzení žalobců A) až C) a souhlasil, že jsou původci vynálezu přihlášeného žalovaným k patentování u Úřadu průmyslového vlastnictví v Praze a vedeného pod značkou PV 255-91 o názvu „Fóliová rouška zvláště pro resuscitační zásah dýchání z úst do úst“. Úřad průmyslového vlastnictví v Praze ve svém příspěvu adresovaném soudu ze dne 14.2.2002 uvedl, že byl proveden úplný průzkum a že je zřejmé, že byly splněny podmínky patentovatelnosti, mimo jiné i podmínka novosti, a že řízení o této přihlášce bylo zastaveno pro nezaplacení poplatku za vydání patentové listiny podle § 64 odst. 1 z.č. 527/1990 Sb. Je proto nepochybné, že řešení obsažené ve výše citované přihlášce vynálezu má charakter vynálezu.

Ze znaleckých posudků, zpracovaných soudem ustanovenými znalci vyplynulo, že je také nepochybné, že žalovaný tento vynález využíval. Vydáním osvědčení na průmyslový vzor Úřadem průmyslového vlastnictví v Praze pod číslem 22222 o názvu „Obal pro balíček s rouškou k resuscitačnímu zásahu dýchání z úst do úst“ je nesporné, že žalobcům vzniklo právo na odměnu za využívání tohoto průmyslového vzoru žalovaným. Jak je výše uvedeno, oba jmenovaní znalci dospěli k závěru, že na tržbách získal žalovaný prodejem jak výrobků vyrobených podle vynálezu i podle průmyslového vzoru celkovou částku 27.884.666,- Kč.

Jak uvedl znalec, za dané situace, kdy nebyla uzavřena řádná licenční smlouva, je nutno použít metodu licenční analogie a ztotožnil se tak s dalším znalcem, že jediný možný způsob výpočtu odměny pro původce vynálezu i průmyslového vzoru je procentní podíl ze skutečně dosaženého zisku, který získal žalovaný. Oba znalci při tomto závěru vycházeli z jednotlivých faktur, kterými žalovaný fakturoval dodávky výrobků vyrobených podle vynálezu a průmyslového vzoru a zjistili, že tržby z tohoto prodeje činily 27 884 666,- Kč.

Soud se ztotožnil s tímto závěrem obou soudních znalců, neboť odpovídá ust. § 75 odst. 1 z.č. 527/1990 Sb. V daném případě žalovaný neoprávněně zasáhl do práv původců, když

využíval jejich vynález a průmyslový vzor, aniž s nimi uzavřel příslušnou smlouvu. Tímto svým zásahem způsobil původcům škodu, a proto mu ve smyslu citovaného ustanovení vznikla povinnost nahradit to, čeho by původci dosáhli, kdyby žalovaný postupoval podle citovaného zákona.

Jmenovaní znalci se však neshodli na výši procenta, které by původcům příslušelo z dosažené tržby. Zatímco jeden znalec uvedl 3,5 %, druhý uvedl, že původcům náleží 4 % z tržby, což odůvodnil poukazem na metodu licenční analogie a porovnání kolik by stála licenční práva v případě, že by byla uzavřena licenční smlouva. Soud akceptoval názor prvního znalce, který vystihuje ust. § 75 odst. 1 z.č. 527/1990 Sb. (rozsah porušení průmyslových práv žalobců a škoda, která jim tímto porušením jejich práva vznikla).

Celková odměna za využívání vynálezu představuje, včetně úroků z prodlení, částku 798 320,- Kč, takže každému z původců vynálezu náleží odměna 199 557,- Kč, neboť se ve smyslu ust. § 16 odst. 1 z.č. 527/1990 Sb. jedná o podílové spoluvlastnictví, na které se vztahuje ust. § 136 odst. 1 obč. zák. Poněvadž však nebylo prokázáno, že by si původci uzavřeli dohodu o svých podílech, platí ust. § 137 odst. 2 obč. zák., podle kterého jsou podíly původců stejné.

Každému ze žalobců A) až C) náleží proto z titulu využívání vynálezu žalovaným každému z nich částka 199 557,- Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že jde, jak je výše uvedeno, o podílové spoluvlastnictví, nelze žalobcům připočítat podíl čtvrtého původce vynálezu, který žalobu nepodal.

Z titulu využívání průmyslového vzoru náleží žalobci A) a dědičce po žalobci D) každému z nich částka 133 038,- Kč.

Do výše uvedených částek soud proto žalobě vyhověl, pokud žalobci se domáhali vyšších částek, v rozdílů přiznané částky a částky žalované soud žalobu zamítl, a to včetně příslušenství.

Žalovaný byl s plněním v prodlení, přiznal soud proto žalobcům i příslušenství z přiznaných částek, představující úroky z prodlení, tak jak je ve výroku rozhodnutí uvedeno (§ 517 obč. zák.).

Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. má stát, v souvislosti se zajištěním důkazu, právo na náhradu nákladů řízení proti účastníkům podle výsledku řízení, které platil. V projednávané věci jedná se o náklady znalečného, které celkem činily 21 336,- Kč. Žalobci byli ve věci úspěšni společně ve výši 86,5 %, žalovaný ve výši 13,5 %, v tomto poměru potom soud rozhodl o výši náhrady nákladů řízení státu, takže žalovaným uložil zaplatit náklady státu společně a nerozdílně ve výši 2 880,40 Kč (při neúspěchu 13,5 %) a žalovanému ve výši 18 455,60 Kč (při neúspěchu ve výši 86,5 %).

Úspěšným žalobcům přiznal soud náhradu nákladů řízení (přechodná ustanovení z.č. 30/2000 Sb., bod 10), a to při úspěšnosti žalobců ve výši 86,5 %, úspěšnosti žalovaného ve výši 13,5 % přiznal soud žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 73 %, podle vyhl. č. 177/1996 Sb., § 12 odst. 4 při zastupování čtyř žalobců odměna byla dále snížena o 20 %. Soud vycházel z punkta 1 000 000,- Kč, podle vyhl. č. 177/1996 Sb., § 7 činí jeden úkon (při úspěšnosti 100 %) 7 750,- Kč, sníženo o 20 % = 6 200,- Kč. Odměna náleží za 13 celých úkonů, 3x poloviční úkon, vyhl. č. 177/1996 Sb., § 11 odst. 1 písm. a), d), g), k), § 11 odst. 2 písm. c), f) – převzetí věci, 3x písemné podání soudu, 2x odvolání do usnesení, 1x odvolání do rozsudku, 8x účast při jednání soudu, 1x účast při vyhlášení rozsudku dne 28.6.1999, při

úspěšnosti žalobců ve výši 73 % činí náhrada nákladů řízení za 16 úkonů 65 627,- Kč, 16x režijní paušál po 75,- Kč = 1 200,- Kč, celkem náhrada nákladů řízení činí 66 827,- Kč.

14.

11C40/2004

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí ze dne 20.4.2005

Není rozhodné, zda zdrojem fotografií, jejichž neoprávněné užití je předmětem sporu, byly internetové stránky či zda byly použity pohlednice. Současná první úprava, ale i úprava platná v době zhotovení fotografií žalobcem, která se odvíjí od příslušných ustanovení zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, sleduje ochranu všech fotografií, které jsou výtvořem ve smyslu autorského práva. Český autorský zákon rozlišuje mezi fotografiemi jednak jedinečnými, tedy neopakovatelnými, které jsou uměleckým dílem fotografické jako jedinečné neopakovatelné umělecké dílo fotografa. Jedinečným výtvořem je tedy umělecké dílo fotografické, jemuž je na roveň postaveno umělecké dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, které je jedinečným, tudíž neopakovatelným výsledkem tvůrčí činnosti autora.

Dojde-li k porušení autorských práv, má autor podle § 40 odst. 3 autorského zákona právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení, které vzniklo na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci. Výše bezdůvodné obohacení pak činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání lakové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Žalobce se se svou žalobou domáhá zaplacení částky 173 500,- Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že je autorem fotografií Pražského Jezulátka. Žalovaný je pak vydavatelem regionálních deníků, který jich vydává celkem 74, když v Čechách vychází pod společným titulem D. B. 45 titulů a na Moravě pak jako D. M. dalších 9 titulů a pro obyvatele hlavního města vychází V. P. Žalobce zjistil, že dne 23.12.2003 v 56 denících bylo užito jeho fotografické dílo „Pražské Jezulátko“ na konkrétní stránce, u některých včetně titulní stránky. Žalobce je autorem předmětných tří fotografií, jejichž hmotné substráty má k dispozici. Samotné fotografie byly přeskenovány z pohlednic, na kterých je na jejich zadní straně dvakrát výrazně uvedena značka copyrightu, jednou spolu se jménem autora a podruhé spolu s názvem a adresou, telefonem a internetovými kontaktními údaji firmy, která pohlednice vydala. Dle názoru žalobce nebyly tyto fotografie staženy z internetových stránek, neboť tam nikdy umístěny nebyly. Popsaným jednáním žalovaného došlo k porušení autorských práv fotografa, když bylo postupováno v rozporu s příslušnými ustanoveními autorského zákona. Ze strany žalovaného tedy bylo neoprávněně nakládáno s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, kdy žalobce požaduje vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku odměny, která by byla za získání takovéto licence obvyklá. Za legální vytvoření a užití jedné umělecké fotografie pro účely, pro které byly fotografie užity, by žalobce požadoval minimálně 3 000,- Kč. Vzhledem k tomu, že došlo k šíření v 56 denících, činí tato částka 168 000,- Kč. V 11 případech došlo navíc k užití fotografie na titulní stránce, přičemž za legální užití by autor požadoval minimálně 250,- Kč, kdy dvojnásobek činí 500,- Kč a za 11 titulních stránek se jedná o částku 5 500,- Kč. Celkem tedy autor požaduje jako odměnu za neoprávněné užití celkovou částku ve výši 173 500,- Kč.

Žalovaný s žalobou nesouhlasí a tvrdí, že fotografie byly otištěny v denících, jejichž vydavatelem je žalovaný a byly pořízeny z webové stránky internetu. Tato informace tak byla

vedena v jednotlivých člancích novin, a na citované stránce internetu pak není uvedeno kdo je autorem fotografií Pražského Jezulátka a žalovaná tedy neměla možnost získat souhlas k otištění fotografií. Fotografie pak byly čerpány z internetu jako veřejně přístupného média.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce je autorem fotografií Pražského Jezulátka. Žalovaný pak též nepochybně, že tyto fotografie byly užity dne 23.12.2003 v 56 denících vydavatelství V..

Z obsahu vyjádření obou účastnických stran pak lze učinit též nesporným, že nedošlo k udělení souhlasu ze strany žalobce ke zveřejnění zmiňovaných fotografií a též, že nedošlo k uzavření žádného smluvního ujednání k užití zmiňovaných fotografií. Účastníci rozporují pramen, z něhož byly použity zmiňované fotografie. K prokázání svého tvrzení předložila žalobkyně vyjádření P. Š. z kláštera Pražského Jezulátka, který uvedl, že v jejich internetových stránkách nebyla použita žádná fotografie žalobce. Žalovaný pak předložil soudu fotokopii internetové stránky, z níž je patrné, že byla použita na této stránce fotografie Pražského Jezulátka, nicméně obě účastnické strany se shodly na tom, že se nejedná o fotografii, která by byla pořízena žalobcem. Pokud se vyjadřoval k fotografiím P. Š., hovořil pouze o fotografiích žalobcových. Žalovaný tedy neprokázal, že by při použití fotografií vycházel právě z internetových stránek, tedy, že by byly použity právě internetové stránky s fotografiemi žalobce. Podstatné však pro dané řízení je, že skutečně žalovaný použil tři fotografie Pražského Jezulátka vyhotovené žalobcem. Není pak již rozhodné, zda zdrojem těchto fotografií byly internetové stránky či zda byly použity pohlednice. Současná právní úprava, ale i úprava platná v době zhotovení fotografií žalobcem, která se odvíjí od příslušných ustanovení zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském sleduje ochranu všech fotografií, které jsou výtvorem ve smyslu autorského práva. Český autorský zákon rozlišuje mezi fotografiemi jednak jedinečnými, tedy neopakovatelnými, které jsou uměleckým dílem fotografické jako jedinečné neopakovatelné umělecké dílo fotografa. Jedinečným výtvorem je tedy umělecké dílo fotografické, jemuž je na roveň postaveno umělecké dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, které je jedinečným, tudíž neopakovatelným výsledkem tvůrčí činnosti autora. Další skupinu pak tvoří fotografie, které lze označit jakožto původní výtvor-fotografie, původní originál v tom smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvorem. Takováto fotografie pak nesplňuje legální pojmový znak jedinečnosti výtvaru. Splňuje pouze slabší autorskoprávní znak původnosti výtvaru. I takováto fotografie je však výsledkem autorovy tvořivosti. Jinými slovy je jeho vlastním duševním výtvorem. V daném případě jde tedy bezpochyby o fotografie, které jsou chráněny autorským zákonem. Dle názoru soudu lze hovořit o fotografiích jedinečných, tedy, že se jedná o umělecké dílo fotografické, jemuž je naroveň postaveno umělecké dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, které je jedinečným, tudíž neopakovatelným výsledkem tvůrčí činnosti autora § 2 odst. 1 věta druhá autorského zákona. Dle § 40 odst. 3 autorského zákona má autor právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení, které vzniklo na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci a výše bezdůvodné obohacení pak činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Jelikož tedy soud dospěl k závěru, že skutečně žalovaný použil tři fotografie zhotovené žalobcem, které zveřejnil dne 23.12.2003 ve svých denících, a to bez jeho souhlasu či uzavření příslušné smlouvy, porušil tak jeho autorská práva a z toho důvodu náleží žalobci částka představující bezdůvodné obohacení ve výši dvojnásobku odměny, která by za získáním takové licence, tedy oprávnění k užití díla, náležela. Tato částka se pak ve smyslu citovaného zákonného ustanovení zdvojnásobuje.

Subjektem, který je v daném případě žalován, je vydavatelství V., a.s. Žalovaný je pak, jak bylo zjištěno vydavatelem regionálních deníků, kterých vydává celkem 74. V 56 těchto denících pak bylo užito fotografického díla žalobce. V případě uzavření licenční smlouvy by žalobce uzavíral tuto s žalovaným, jakožto vydavatelstvím. Odměna, která pak by byla sjednána, by byla sjednána na základě dohody mezi těmito dvěma subjekty, tedy mezi žalobcem a žalovaným V., a.s. Uzavření licenční smlouvy, stejně jako i u jiných smluv, je založeno na principu smluvní volnosti stran. Obsah této smlouvy se pak odvíjí ze vzájemné dohody smluvních stran. Smlouva, jakožto dvoustranný či vícestranný právní úkon, pak není založena na podmínkách, které by byly stanoveny pouze jednou stranou bez souhlasu strany druhé.

Jak bylo dále soudem zjištěno, fotografie Pražského Jezulátka, která byla pořízena žalobcem, byla použita též ve výtiscích M1. vydávaných vydavatelstvím M2.. Jak bylo dále soudem zjištěno, s tímto vydavatelstvím M2. žalobce uzavřel dohodu o narovnání, neboť i toto vydavatelství užilo jedné fotografie bez souhlasu žalobce dne 8.6.2000. Za užití této fotografie pak byla sjednána částka 5.825,- Kč.

Dle § 136 obč. soudního řádu, je-li výši nároku možno zjistit jen s nepoměrnými obtížemi nebo nelze jej zjistit vůbec, určí jí soud dle své úvahy.

Částka, která by odpovídala dle stanoviska Asociace fotografů za užití jedné fotografie, kterou lze považovat za autorskou fotografii, představuje v případě uzavření smlouvy cca 5.000,- Kč. S jiným vydavatelstvím, tedy vydavatelstvím M2. pak uzavřel žalobce dohodu, v rámci níž souhlasil se zaplacením částky za užití jedné fotografie cca 5.800,- Kč. Za použití ustanovení § 136 o.s.ř., lze tedy učinit závěr, že částka za jednu fotografii by odpovídala přibližně částce, kterou již žalobce v minulosti od jiného vydavatelství obdržel, tedy 5.800,- Kč. Je nutné si pak též uvědomit, že v době, kdy byla dohoda o narovnání s vydavatelstvím M2. uzavírána, nebyl v platnosti ještě zákon č. 121/2000 Sb., neboť ten byl v platnosti a účinnosti od 1.12.2000 a ve kterém je pak zakotveno právo v případě požadavku na bezdůvodné obohacení na dvojnásobek odměny. Částka za užití jedné fotografie by pak představovala 11.600,- Kč, za tři fotografie 34.800,- Kč. V této výši pak byla žalobci částka i přisouzena. Dle názoru soudu pak není rozhodné, jaký počet regionálních deníků zveřejnil zmiňované fotografie, rozhodné je, s jakým subjektem by byla smlouva uzavírána, tedy, že by to bylo s vydavatelstvím V.. Lze pak srovnat i rozsah působnosti tohoto vydavatelství s vydavatelstvím M2., tedy, že obě tyto vydavatelství mají celorepublikovou působnost. Tato úvaha se opět vztahuje k možnosti použití § 136 občanského, solidního řádu. Nemíjí tedy správná úvaha žalobce v tom, že částka, jež by náležela autorovi za použití jedné fotografie, by měla být násobena 56, tedy počtem konkrétních regionálních vydavatelství.

Jelikož se v daném případě jedná o zaplacení peněžitě částky, bylo přiznáno žalobci též právo na úhradu úroků z prodlení, a to od dne 1.5.2004, tedy dle požadavku žalobce, neboť žalovaný byl vyzván k úhradě již v době předcházející. Výše úroků pak byla stanovena ve výši dvojnásobku diskontní sazby stanovené Českou národní bankou ke dni prodlení s uspokojením peněžitě nároku. I přesto, že v daném sporu byl úspěšnější žalovaný, dospěl soud k závěru, že pro daný případ je vhodné použití ustanovení § 150 občanského soudního řádu, dle něhož, jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Úvaha soudu o tom, zda je o výjimečný případ a zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, musí vycházet z posouzení všech okolností konkrétní věci. V daném případě bylo zjištěno, že žalovaný použil autorského díla žalobce bez jeho souhlasu a žalobce má tedy právo na přiznání

částky odpovídající dvojnásobku odměny, která by za získání potřebné licence byla obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem. Soud tedy dospěl k závěru, že skutečně došlo ze strany žalovaného k porušení autorských práv žalobce a je pouze otázkou, v jaké výši se má pohybovat částka, na kterou má nárok. Za dané situace pak soud vycházel při svých úvahách o stanovení částky též z ustanovení § 136 o.s.ř. Dle názoru soudu jsou tedy podmínky pro použití ustanovení § 150 o.s.ř., dle něhož též postupoval a rozhodl tak, že nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

15.

1C 4/2005

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí ze dne 16.5.2005

Pokud se žalovaný ve stanovené lhůtě k nárokům žalobce nevyjádřil a ani nesdělil jiné okolnosti, které by mu v tomto bránily, bude mít soud za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává. Soud proto ve věci samé rozhodne rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 3 o.s.ř.). Takto soud rozhodne i v případě, že žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal.

Žalobou, která byla doručena podepsanému soudu dne 28.1.2005 se žalobce domáhal na žalovaném úhrady částky 266 840,- Kč s odůvodněním, že žalovaný neoprávněně zasáhl do jeho autorského práva a žádá vydání bezdůvodného obohacení v uvedené výši.

Žalovaný byl vyzván k vyjádření usnesením ze dne 3.3.2005, č.j. 11C 4/2005-14, které mu bylo doručeno dne 8.3.2005. Ve výzvě k vyjádření byl pak žalovaný poučen, že jestliže se bez vážného důvodu včas písemně nevyjádří a také ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, bude mít soud za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává. Soud proto ve věci samé rozhodne rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 3 o.s.ř.).

Žalovaný se ve lhůtě třiceti dnů nevyjádřil a ani nesdělil jiné okolnosti, které by mu v tomto bránily. Dle § 153a odst. 3 o.s.ř. rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 o.s.ř.).

Dle § 153a odst. 1 o.s.ř., uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání.

Jelikož podepsaný soud dospěl k závěru, že žalovaný, dle výše uvedených zákonných ustanovení, uznal nárok žalobce za opodstatněný, postupoval ve smyslu uvedeného a zavázal jej k úhradě dlužné částky.

Výrok o nákladech řízení vyplývá z ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., dle něhož účastníkovi, který je ve sporu úspěšný, náleží právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady pak představují zaplacený soudní poplatek ve výši 10.680,- Kč + náklady právního zastoupení dle vyhl. č. 484/2000 Sb. spolu se dvěma režijními paušály v celkové výši 35.652,60,- Kč, tedy celkem náklady se zaplaceným soudním poplatkem 46.332,60,- Kč.

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí ze dne 18.1.2006

Uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok a nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud dle § 153a odst. 1 o.s.ř. rozsudkem podle tohoto uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatňovaný jen zčásti, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání jen navrhne-li to žalobce. Dle odstavce 3 téhož ustanovení rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 o.s.ř.).

Byl-li žalovaný usnesením soudu vyzván, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení usnesení vyjádřil k uplatněnému nároku a byl-li současně byl poučen, že pokud ve stanovené lhůtě soud jeho vyjádření neobdrží, bude soud předpokládat, že nárok proti němu uplatněný uznává a rozhodne rozsudkem pro uznání dle § 153a odst. 3 o.s.ř.

Dne 3.11.2005 byla podepsanému soudu doručena žaloba na zaplacení částky 138.256,- Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že žalovaný, který je provozovatelem rozhlasové stanice R., uzavřel s žalobcem dne 7.6.2004 hromadnou licenční smlouvu o poskytnutí oprávnění k výkonu práva užití hudební díla s textem i bez textu, při jejich vysílání provozovatelem rozhlasového vysílání. V článku VI. smlouvy bylo dohodnuto, že za toto užití hudebních děl zaplatí žalovaný na účet žalobce autorskou odměnu stanovenou jako 5 % z hrubých příjmů spojených s provozováním rozhlasového vysílání, přičemž bude platit i nevratné zálohy na autorské odměny ve výši 10.000,- Kč měsíčně. Nevratná záloha představuje minimální autorskou odměnu. Za poskytnutí oprávnění k vysílání děl prostřednictvím sítě Internet byla dojednána roční paušální autorská odměna ve výši 9.000,- Kč. Dne 7.10.2004 uzavřely strany dodatek č. 1 k této smlouvě, kterým se dohodly na navýšení autorské odměny vypočítané podle smlouvy o daň z přidané hodnoty ve výši 19 %. Současně se strany dohodly i na úpravě nevratných záloh o 19 % DPH. Žalovaný se zavázal, že bude hradit měsíční nevratnou zálohu ve výši 11.900,- Kč nejpozději do 10. dne příslušného měsíce. Odměna za vysílání děl prostřednictvím sítě Internet byla upravena o 19 % DPH na roční paušální částku ve výši 10.710,- Kč. Pro případ prodloužení žalovaného splacením nevratných záloh a autorských odměn byla sjednána smluvní pokuta ve výši 0,05 % z neuhrazené částky za každý započatý den prodloužení.

Žalovaný v roce 2005 z velké části své závazky neplnil. Uhradil pouze nevratnou zálohu za měsíc únor 2005. Nevratné zálohy za měsíc leden, březen až říjen nezaplatil a nezaplatil ani odměny za vysílání děl prostřednictvím Internetu v roce 2004 a 2005. Žalovaný je tedy v prodloužení s placením, a proto je povinen hradit i sjednané smluvní pokuty. Žalovaný tak dluží žalobci celkem 138.256,- Kč, tj. 107.100,- Kč na nevratných měsíčních zálohách, 21.420,- Kč na autorských odměnách za Internet a 9.736,- Kč.

Žalovaný byl usnesením soudu vyzván, aby ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení usnesení se vyjádřil k uplatněnému nároku. Současně byl poučen, že pokud ve stanovené lhůtě soud jeho vyjádření neobdrží, bude předpokládat, že nárok proti němu uplatněný uznává a soud rozhodne rozsudkem pro uznání dle § 153a odst. 3 o.s.ř.

Usnesení k vyjádření bylo žalovanému doručeno dne 9.12.2005. Ve stanovené třicetiden- ní lhůtě se však žalovaný nevyjádřil.

Dle § 153a odst. 1 o.s.ř. uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok a nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto

uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatňovaný jen zčásti, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání jen navrhne-li to žalobce. Dle odstavce 3 téhož ustanovení rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 o.s.ř.).

Soud tedy postupoval na základě výše uvedených zákonných ustanovení a rozhodl v daném případě rozsudkem pro uznání, a to poté, co dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro takovéto rozhodnutí.

Výrok o nákladech řízení vyplývá z ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., dle něhož účastníkovi, který je ve sporu úspěšný, náleží právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady pak představují náklady na zaplacení soudního poplatku ve výši 5.530,- Kč.

17.

11 C 65/2003-23

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí ze dne 26.1.2004

Dle § 46 zákona č. 121/2000 Sb. licenční smlouvou autor poskytuje nabyvateli oprávnění k výkonu práva dílo užít (licenci) k jednotlivým způsobům nebo ke všem způsobům užití v omezeném nebo neomezeném a nabyvatel se zavazuje, není-li podle § 142 odst. 2 písm. b) sjednáno jinak, poskytnout autorovi odměnu. Pokud žalovaný dle platně uzavřené smlouvy své závazky neplnil řádně, zaváže jej soud k této povinnosti a současně jej zaváže i k úhradě úroků z prodlení ve výši, neboť tento se ocitl v prodlení s placením peněžité částky.

Žalobou, která byla doručena soudu dne 10.7.2003 se žalobce domáhal na žalovaném uhradit požadované částky s příslušenstvím s odůvodněním, že žalovaný se dne 1.3.2002 obrátil na žalobce se žádostí o svolení k užití hudebních děl s textem nebo bez textu autorů zastupovaných žalobcem a navrhl uzavření licenční smlouvy podle § 46 a § 101 autorského zákona, č. 121/2000 Sb., s tím, aby výše autorské odměny byla stanovena v souladu s platným sazebníkem odměn. Žalovaný konkrétně požádal o souhlas k užití hudebních děl na diskotéce; pořádané v Jindřichově Hradci dne 16.3.2002. Vstupné činilo 140,- Kč, kapacita místa pořádání byla 400 osob. Autorská odměna za užití hudebních děl na uvedené hudební produkci byla stanovena podle sazebníku autorských odměn, po slevě 10 % dle velikosti obce, v níž k produkci došlo. Žalovanému byla tato částka vyúčtována k úhradě dne 8.4.2002.

Žalovaný se k věci nevyjádřil.

Z licenční smlouvy podle § 46 a § 101 autorského zákona č. 121/2000 Sb. bylo zjištěno, že mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena smlouva dne 1.3.2002 s platností od 16.3.2002. V samotné smlouvě byly smlouveny jednotlivě v ní uvedené náležitosti, které odpovídají údajům dle podané žaloby. K prokázání výše požadované částky provedl soud důkaz Sazebníkem autorských odměn za užití repertoáru OSA za rok 2001. Dlužná částka pak byla fakturována fakturou č. 235782206 znějící na částku 3.357,- Kč. Tato faktura byla splatná 23.4.2002. Jelikož žalovaný svou povinnost nesplnil, byl o zaplacení dlužné částky upomínán upomínkou ze dne 8.4.2002. Z provedených důkazů tedy bylo zjištěno, že mezi žalobcem a žalovaným byla platně uzavřena licenční smlouva ve smyslu autorského zákona, dle níž je žalovaný povinen uhradit dlužnou částku. Neučinil tak ani po odeslání upomínky.

Dle § 46 zákona č. 121/2000 Sb. licenční smlouvou autor poskytuje nabyvateli oprávnění k výkonu práva dílo užít (licenci) k jednotlivým způsobům nebo ke všem způsobům užití v omezeném nebo neomezeném a nabyvatel se zavazuje, není-li podle § 142 odst. 2 písm. b) sjednáno jinak, poskytnout autorovi odměnu. Jelikož dle platně uzavřené smlouvy žalobu neplnil řádně, zavázal jej soud k této povinnosti, kdy současně zavázal žalovaného i k úhradě úroků z prodlení ve výši 6,5 % od 24.4.2002, tedy ode dne splatnosti samotné faktury do zaplacení, neboť tento se ocitl v prodlení s placením peněžitě částky.

Výrok o nákladech řízení vyplývá z ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu, dle něhož účastníku, který je ve sporu úspěšný. Žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení představující zaplacený soudní poplatek ve výši 600,- Kč spolu s cestovným z Prahy do Českých Budějovic a zpět ČSD celkem ve výši 232,- Kč.

18.

11 C 6/98-213

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí ze dne 7.7.2003

Dle § 86 zák. č. 527/1990 Sb. nároky na odměnu za objev, za využití vynálezu, průmyslového vzoru nebo zlepšovacího návrhu, jakož i nároky na úhradu přiměřených nákladů spojených s vypracováním výkresů, modelů nebo prototypů, odměny za iniciativní účast na rozpracování, zkoušení nebo zavádění objevů, vynálezů, průmyslových vzorů nebo zlepšovacího návrhu a nároky na odměnu za upozornění na možnost využití nálezu nebo zlepšovacího návrhu, pokud vznikly před nabytím účinnosti tohoto zákona, vypořádávají se podle dosavadních předpisů. Odměna se stanoví v návaznosti na stanovení ekonomického prospěchu, k němuž došlo, pokud jde o patent během prvních pěti let využívání dle nejhodnějšího roku. Samotný nárok na tuto odměnu promlčen není, jestliže žalobce mohl svůj nárok uplatnit až poté, co mu byla patentová listina udělena, neboť až tehdy mu vznikl na tuto odměnu nárok. Žaloba na určení odměny za využívání vynálezu je žalobou na plnění.

Žalobou, která byla doručena soudu, se žalobce domáhá jednak stanovení odměny za využívání patentu č. 279228 a současně pak zaplacení částky za využívání patentu ve výši 191.148,- Kč. V odůvodnění své žaloby žalobce uvádí, že v době jeho zaměstnání u právního předchůdce žalovaného mu byl dne 30.1.1995 udělen Úřadem průmyslového vlastnictví v Praze patent č. 279228 na vynález „Potahování válců ždímacích stolic“. Dopisem ze dne 10.1.1995 vyzval žalobce žalovaného o určení odměny za vynález a její vyplacení ve výši podle společenského prospěchu. Žádost žalobce opakoval dopisem ze dne 29.4.1997, kdy opakovaně vyzval žalovaného ke splnění této povinnosti. Žalovaný pak sdělil žalobci výši odměny (vyčíslení částky společenského prospěchu) ve výši 17.955,- Kč. Jak žalobce dále uvedl, přihlášku k zlepšovacímu návrhu podával již v roce 1977. Už předtím v roce 1973 se otázkou potahování ždímacích válců zabýval. 9.2.1978 žalobce pak obdržel zlepšovací průkaz. Když se začalo hovořit u jeho zaměstnavatele o odměně za využívání zlepšovacího návrhu, nesouhlasil zaměstnavatel s jeho výší. V březnu 1980 z oddělení vynálezů a zlepšovacích návrhů žalobci bylo doručeno sdělení, že mu určí odměnu ve výši 40% z částky 19.700,- Kč, kdy panu M. určili odměnu ve výši 17.956,- Kč. S touto částkou žalobce nesouhlasil.

Dne 28.2.1972 pak žalobce podal přihlášku úřadu pro vynálezy. 31.5.1983 pak obdržel autorské osvědčení na vynález v celém rozsahu. 9.12.1994 žalobce obdržel patent na vynález udělený úřadem průmyslového vlastnictví pod č. 272928. Poté, co žalobce dále požadoval odměnu, bylo mu žalovaným odpovězeno, že autorství bylo přiznáno panu M..

Ve svém dalším vyjádření žalobce popisuje obsáhlým způsobem průběh jeho činnosti při řešení fyzických problémů spojených s jeho vynálezem a postup získání zlepšovateľského průkazu. Pokud jde o pana M., uvádí žalobce, že společností nebyl využíván jeho patent, nýbrž jeho, i když nepopírá, že i pan M. se podílel na řešení stejného úkolu.

Žalovaný s žalobou nesouhlasí, tvrdí, že technické řešení obsažené v patentu č. 279228 je totožné s řešením obsaženým ve zlepšovacím návrhu č. 73058, jehož výlučným autorem je J. M.. Je pak otázkou, zda žalovaný využívá zjištění zlepšovacího návrhu J. M. nebo řešení obsažené v patentu č. 279228 žalobce. Pokud pak jde o stanovení odměn za patent, pak žalovaný uvádí, že pro případ, že je namíště vyplacení odměny, byla již odměna spolu s ekonomickým prospěchem žalovaným žalobci určena dne 7.7.1997 částkou 17.955,- Kč. K samotnému popořtu ekonomického prospěchu žalovaný uvádí vzhledem k tomu, že neexistují žádné věrohodné doklady, na jejichž základě by bylo možné ekonomický prospěch stanovit, neboť tyto byly skartovány, musel žalovaný vyjít z údajů, které byly použity pro výpočet ekonomického prospěchu v případě zlepšovacího návrhu č. 73058. Současně pak žalovaný vznesl námitku promlčení nároku žalobce.

Otázkou, kterou se soud musel v prvé řadě zabývat, bylo, zda je žalobcem uplatněný nárok třeba posuzovat ve smyslu ustanovení § 85 zejména § 86 zákona č. 527/1990 Sb. podle dosavadních předpisů, tedy podle předpisu platného do 1.1.1991, jímž byl zák. č. 84/1992 Sb. a její prováděcí předpisy. V souvislosti s tím je pak nutno posuzovat ve smyslu daných ustanovení, zda žalovaný požadovanou povinnost již nesplnil dopisem ze dne 7.7.1997. Současně se zodpovězením této otázky se zabýval i otázkou, zda žalovaný využíval v rámci své činnosti patentu č. 279228 či řešení, které bylo nabídnuto panem M..

Vzhledem k názoru Vrchního soudu v Praze, které bylo učiněno v rámci rozhodnutí pod č.j. 3 Co 50/98 ze dne 30.4.1999, je žaloba na určení odměny za využívání vynálezu žalobou na plnění. Pokud však žalobce současně s touto žalobou požaduje i zaplacení konkrétní částky, v rámci níž vyčíslil žalobce i stanovení odměny za využívání patentu, byla řešena otázka stanovením odměny za využívání patentu jakožto otázka předběžná.

K zodpovězení otázky stanovení odměny za využívání patentu byly provedeny důkazy výsledkem svědků, a to pana J. P., který uvedl ve své svědecké výpovědi, že žalobce zná od roku 1971. Tento svědek uvedl, že řešení pana Š. se používalo asi někdy v 80. letech. Činností žalobce potvrdil i svědek J. H.. Tento svědek uvedl, že pan M. měl nějaké zlepšovací návrhy, nicméně co se týče potahování válců, jednoznačně to byl vynález pana Š.. Svědek Z. K. pak uvedl, že pokud jde o zlepšovací návrh žalobce, říkalo se, že je jeho. Svědek byl též u toho, když se tato věc začala používat. Ing. J. B. ve svém znaleckém posudku uvedl a vyjádřil se i v rámci jednání, že řešení navrhované v přihlášce vynálezu č. 1330-791 v sobě obsahuje to podstatné z řešení dle zlepšovacím návrhu č. 73058, tj. potah válce pásem plstěnce. V podstatě to znamená, že řešení dle zlepšovacího návrhu č. 73058 však konečné řešení dle zákona 77020 a řešení patentované jsou shodná. Znalec tedy uvedl, že obě řešení jak pana Š., tak i pana M. se shodují. Nelze tedy jednoznačně říci, či řešení bylo jednoznačně využíváno – či pana M. či pana Š. a lze se domnívat, že to mohlo být řešení i pana Š..

Z patentové listiny č. 279228 bylo pak zjištěno, že Úřadem průmyslového vlastnictví v Praze ve smyslu § 34 odst. 3 zák. č. 527/1990 Sb. byl žalobci přiznán patent č. 279228 na vynález „potah válců u ždímacích stolic“. Z dopisu ze dne 10.1.1995 pak bylo zjištěno, že žalobce vyzval právního předchůdce žalovaného k určení odměny za objev a jeho vyplacení ve výši stanovené podle společenského prospěchu. Tuto svou žádost opakoval dopisem ze dne 29.4.1997. Dopisem pak stanovil žalovaný výši společenského prospěchu žalobci ve výši 17.955,- Kč.

Při absenci jiných důkazů vycházel soud zejména z patentové listiny a výše uvedených důkazů a dospěl k závěru, že žalovaný využíval technického řešení žalobce.

Dle § 86 zák. č. 527/1990 Sb. nároky na odměnu za objev, za využití vynálezu, průmyslového vzoru nebo zlepšovacího návrhu, jakož i nároky na úhradu přiměřených nákladů spojených s vypracováním výkresů, modelů nebo prototypů, odměny za iniciativní účast na rozpracování, zkoušení nebo zavádění objevů, vynálezů, průmyslových vzorů nebo zlepšovacího návrhu a nároky na odměnu za upozornění na možnost využití nálezu nebo zlepšovacího návrhu, pokud vznikly před nabytím účinnosti tohoto zákona, vypořádávají se podle dosavadních předpisů. Tento zákon nabyl účinnosti dnem 1.1.1991. Zákonem, o kterém bylo hovořeno ve výše uvedeném § 86 byl zák. č. 84 z roku 1972 o objevech a vynálezech, zlepšovacích návrzích a průmyslových vzorech. Tento zákon pak v ustanovení § 155 odst. 1 písm. c) stanoví, že úřad v dohodě s příslušnými ústředními orgány upraví prováděcí předpisy, odměňování a úhrady nákladů v oboru objevů, vynálezů, zlepšovacích návrhů a průmyslových vzorů. Příslušnou vyhláškou v tomto případě je pak vyhláška č. 106 z r. 1972 Sb. Dle § 2 se odměna za objev určí dle jeho významu pro další rozvoj vědy, techniky a ekonomiky, zejména podle toho, jaký přímý či nepřímý vliv má objev na příslušný vědní obor nebo jeho část, a jaká je možnost jeho aplikace ve společenské praxi a jaký je jeho předpokládaný ekonomický význam. Odměna se stanoví v návaznosti na stanovení ekonomického prospěchu, k němuž došlo, pokud jde o patent během prvních pěti let využívání dle nejvýhodnějšího roku. Na základě možných důkazů dospěl pak soud k závěru, že odměna za využívání patentu byla žalobci určena, a to právě dopisem ze dne 7.7.1997. Výše společenského prospěchu pak byla uvedena v protokolu ze 17.12.1979. Tento je pak podepsán i samotným žalobcem. Lze usuzovat, že žalobce tedy v dané době se stanovením společenského prospěchu souhlasil. Jak znalec dále uvedl, pro absolutní absenci určitých materiálů vycházel z toho, že zde byla nějaká objektivní realita, dle níž tehdy organizace odměnu stanovila a autoři dle podepsaného protokolu s ní souhlasili. Při samotném výpočtu se vychází z obecných podkladů, tzn. postupuje se dle nákladů a výnosů zlepšovacího návrhu. V protokolu bylo provedeno jisté vyčíslení společenského prospěchu, které bylo zdůvodňováno určitými ekonomickými skutečnostmi, nicméně toto bylo neúplné. Znalec tedy vycházel z daného protokolu i při provedení svého výpočtu.

Předběžná otázka výše uvedená byla vyřešena soudem tak, že žalobcův vynález byl organizací využíván a byla mu též stanovena odměna za využívání patentu č. 279228.

Další otázkou, kterou se soud zabýval byla otázka žaloby na zaplacení částky. I v tomto případě soud vycházel z důkazů, které měl k dispozici, kdy nebylo možné jednoznačně posoudit výši žalobcova nároku, neboť tento vznikl již před řadou let a podklady, které mohly případně hovořit o jeho výši, nejsou již k dispozici. Bylo nutno tedy vyjít z těch podkladů a důkazů, které k dispozici jsou a tyto zhodnotit v jejich vzájemných souvislostech. Znalec ve svém znaleckém posudku uvedl, že společenský prospěch byl dopisem ze dne 7.7.1997 stanoven nesprávně s tím také výše odměny. Správná výše společenského prospěchu je dle protokolu ze dne 8.2.1980 272.936,- Kč. Odměna vycházející z této výše společenského prospěchu činí pak dle vyhl. č. 106/1972 Sb., z níž znalec vychází, 19.701,- Kč. Jak dále znalec uvedl v rámci své výpovědi, při stanovení odměny vycházel z tabulek, kde je stanovena tabulková hodnota. Při stanovení této odměny se vychází z ročního společného prospěchu nejúspěšnějšího roku. V daném případě z existujících podkladů nebylo možné stanovit, který rok měl být používán. Pokud pak bylo žalující stranou argumentováno tím, že u společenského prospěchu se vychází z limitu tří let a u vynálezů z pěti let, je tato otázka nerozhodná s ohledem k výše uvedenému. Pokud pak je hovořeno o tom, že při stanovení odměny za vynález a zlepšovací návrh jsou stanovené jiné procentuelní hodnoty,

znalec uvedl, že v daném případě se tyto hodnoty shodují. Současně pak bylo znalcem sděleno, že jiný způsob stanovení společenského prospěchu a z něj vyplývající odměny, např. ekonomickým rozbořem, stanovit nelze, neboť tyto se stanoví exaktně na základě ekonomických výsledků v dané době a v daném místě, pokud existují. Jelikož však tyto dnes již neexistují, lze jen těžko zvolit jiný postup výpočtu. Jak dále znalec uvedl, v daném případě též nejsou žádné důvody pro zvýšení odměny.

Dle § 136 o.s.ř. lze-li výši nároků zjistit jen s nezměrnými obtížemi nebo nelze-li je zjistit vůbec, určí je soud dle své úvahy. Soud dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že patentové řešení bylo využíváno v letech 1978 – 1988. Dle svědků i sám žalobce řešil problematiku na základě níž byl patent udělen. Měl tedy právo na určení odměny za jeho využití, stejně tak na odměnu za společenský prospěch ve smyslu vyhl. č. 106/1972. Pokud pak soud provedl důkaz danou listinou, tedy protokolem ze dne 17.12.1979, který se zabýval stanovením společenského prospěchu, zjistil, že tato je podepsána i samotným žalobcem, lze usuzovat, že tento s jejím obsahem tehdy vyslovil souhlas. Za předpokladu, že jiné podklady než ty, z nichž vycházel tehdy žalovaný, nejsou k dispozici, nezbylo podepsanému soudu, než za použití § 136 o.s.ř. z této listiny též vycházet. Znalec pak ve svém vyjádření uvedl, že výpočet, který zde byl učiněn, byl učiněn nesprávně. Dle znalce odměna vycházející z výše společenského prospěchu činí dle vyhl. č. 106/1972 19.701,- Kč. Při učinění závěru o tom, že nejsou k dispozici materiály, které by jinak byly použity při určení výše odměny a tedy možných nepřesností při jejím výpočtu, ke kterým mohlo dojít, a s ohledem též k tehdy odsouhlasenému výpočtu provedenému žalovanou organizací ze strany žalobce (podpis na protokole) dospěl soud v závěru, že částka, která jakožto odměna měla být žalobci zaplacena, mu též zaplacena v minulosti byla. To, že by se tak nestalo, nebylo prokázáno.

Na základě všech výše uvedených skutečností tedy soud zamítl žalobu na stanovení povinnosti žalobci stanovit odměnu za využívání patentu č. 279228 ze dne 30.1.1995, a to jednak z důvodu, že tato odměna v minulosti byla již stanovena a též proto, že tuto otázku soud řeší jakožto otázku předběžnou. Pokud jde o zaplacení částky 191.148,- Kč, i tuto část žaloby soud zamítl, a to z důvodu zhodnocení všech důkazů, zejména pak ve smyslu ustanovení § 136 o.s.ř., jehož zhodnocení bylo výše zmíněno a též z toho důvodu, že žalobce sám výpočet této částky žádným věrohodným způsobem nedoložil.

Pokud pak byla zmiňována otázka promlčení žalobcova nároku, je soud toho názoru, že samotný nárok promlčen není, neboť žalobce mohl svůj nárok uplatnit až poté, co mu byla patentová listina udělena, neboť až tehdy mu vznikl na odměnu nárok.

Pokud pak byl zamítnut důkazní návrh revizním znaleckým posudkem, je soud toho názoru, že při absenci podkladů pro objektivní posouzení nároku žalobce na stanovení odměny by ani revizní znalecký posudek vycházející z stejných podkladů, které měl již znalec Ing. J. B., nepřinesl jiné závěry. Pokud pak jde o výslech žalobce, tento v rámci celého řízení podal velmi obsáhlá vyjádření, sám k věci již vypovídal a soud je toho názoru, že v případě jeho další výpovědi by nebyly sděleny nové skutečnosti tak zásadního významu, které by mohly ovlivnit rozhodnutí soudu.

Výrok o nákladech řízení vyplývá z Ustanovení § 150 o.s.ř., dle něhož jsou-li tu důvody zvláštního zřetele, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. V daném případě pak nebyly přiznány náklady řízení úspěšnému, žalovanému. Soud přikročil k použití daného ustanovení jednak z ekonomických důvodů žalobce, a dále pak i s ohledem k důkazní situaci v celém sporu, kdy celá řada důkazů, které by zřejmě v daném sporu mohly být použity, a to i ve prospěch žalobce, neexistuje.

Krajský soud v Ostravě, rozhodnutí ze dne 3.3.2006

Při posuzování otázek splatnosti a důvodnosti námítky promlčení, týkající se práva na odměnu za využití zlepšovacího návrhu, na který byl vydán zlepšovací průkaz, je třeba vycházet z toho, že z nároku autora na tuto odměnu, se před uplynutím tříleté promlčecí doby dle § 101 o.z. (jež obecně začíná běžet po uplynutí jednoho měsíce po skončení časového období), se může v dříve začínající téže promlčecí době promlčet odpovídající část odměny (splátka odměny) za uplynulý příslušný rok užívání nebo i za delší období, avšak jen po splnění zákonných předpokladů její splatnosti. Musí tedy dojít ke stanovení odměny za příslušné období využívání zlepšovacího návrhu, dále k seznámení autora (spoluautorů) s podklady, které sloužily ke stanovení výše odměny, jakož i k uplynutí jednoho měsíce po předchozím uplynutí jednoho roku od počátku využívání zlepšovacího návrhu. Jinak nezačne běžet tříletá promlčecí doba k vykonání práva týkajícího se uvedeného nároku na odpovídající část odměny za příslušné období využívání zlepšovacího návrhu. Nesplnění předpokladů splatnosti odpovídající části odměny za příslušný rok využívání však nemá vliv na běh tříleté promlčecí doby k vykonání práva autora na celou odměnu, popřípadě na její zbytvající část – splátku.

Žalobci se po žalovaném domáhali nároku vyplývajícího z přihlášky zlepšovacího návrhu – Adaptace štěrkoviště D. na vodní nádrž. Každý z nich požadoval přiznání odměny za využití předmětu tohoto zlepšovacího návrhu, přičemž žalobce a) požadoval zaplacení částky 151.434,- Kč s příslušenstvím a žalobce b) zaplacení částky 100.956,- Kč. Zlepšovací návrh byl přijat žalovaným dne 12.3.1984, kdy byl žalobcům vydán zlepšovací průkaz. U Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 25C 42/91 byla řešena analogická věc týkající se odměny za využití zlepšovacího návrhu – Adaptace štěrkoviště H. na vodohospodářskou nádrž pro intervenci vody průmyslovým podnikům a k rekreačnímu využití pracujících ostravské aglomerace. Nárok žalobců na odměnu za využití zlepšovacího návrhu – Adaptace štěrkoviště D. na vodní nádrž (dále jen „návrh“) nebyl u soud projednáván.

Žalovaný navrhoval zamítnutí návrhu, přičemž zároveň vznesl námítku promlčení žalobci uplatněných nároků. Při posouzení nároků žalobců je nutno aplikovat zák. č. 84/1972 Sb. spolu s prováděcími vyhláškami. Splnatnost odměny za využití zlepšovacího návrhu nastala dne 12.4.1985 a dnem následujícím počala běžet obecná tříletá promlčecí lhůta, v níž žalobci svůj nárok neuplatnili. Nesouhlasí s tvrzením žalobců, že v případě uplatnění námítky promlčení je namíste aplikace § 3 odst. 1 o.z. Institut promlčení v souladu s požadavkem právní jistoty brání existenci dlouhotrvajících občanskoprávních subjektivních práv a jim odpovídajícím právním povinnostem. Je-li povinnému subjektu poskytnuta možnost vznést námítku promlčení a tento jí uplatní, nelze jeho jednání hodnotit jako jednání v rozporu s dobrými mravy. Žalobcům nic nebránilo uplatnit své nároky u soudu v zákonem stanovené lhůtě. V případě uplatněných nároků rovněž nedošlo ke stanovení běhu promlčecí doby tím, že by žalobci uplatnili sporná práva u soudu, či jiného příslušného orgánu. K vyplacení odměny za využití zlepšovacího návrhu žalobcům nedošlo z toho důvodu, že v době, kdy mělo dojít k jeho využití dospěl žalovaný k závěru, že se nejedná o zlepšovací návrh a k jeho realizaci nikdy nedošlo.

Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobci vypracovali zlepšovací návrh označený jako „Adaptace štěrkoviště D. na vodní nádrž“, když rozhodnutí o přijetí tohoto zlepšovacího návrhu bylo učiněno dnem 12.3.1984, kdy byl oběma žalobcům vydán zlepšovací průkaz. Datum využití zlepšovacího návrhu je 12.3.1984.

S ohledem na žalovaným vznesenou námitku promlčení, se soud nejprve z důvodu procesní ekonomie zabýval touto námitkou, aniž by v této fázi řízení posuzoval důvodnost námitek žalovaného ve vztahu k využití předmětu zlepšovacího návrhu.

Peněžitý nárok lze uplatnit u soudu tehdy, jakmile se stal vzhledem k uplatněnému nároku splatným. Právní vztahy mezi žalobci a žalovaným, jež se týkají předmětného zlepšovacího návrhu, ohledně kterého bylo vydáno rozhodnutí o jeho přijetí dne 12.3.1984, je nutno posuzovat podle zákona č. 84/1972 Sb. (dále jen „zákon“) a dále podle obecně závazných předpisů, vydaných k provedení tohoto zákona (vyhlášek č. 103, 104, 105, 106 a 107 z roku 1972 Sb.). Pokud však tyto předpisy uvedené právní vztahy neupravují, je zde třeba dle § 1 o.z. použít ustanovení občanského zákoníku. To se týká rovněž např. ustanovení § 100 a násl. o.z. o promlčení. K otázce běhu promlčecí doby podle § 101 o.z. je třeba při posouzení dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé, vycházet z ustanovení shora uvedených předpisů.

Mezi nároky autorů zlepšovacích návrhů náleží právo na odměnu úhrady přiměřených nákladů (§ 115), právo na odměnu za využití zlepšovacího návrhu, na který byl vydán zlepšovací průkaz (§116), právo na odměnu za účast (§121) a právo na odměnu za upozornění (§122). Jedná se o samostatné dílčí nároky, se samostatnými dobami splatnosti.

Při posuzování otázek splatnosti a důvodnosti námitky promlčení, týkající se práva na odměnu za využití zlepšovacího návrhu, na který byl vydán zlepšovací průkaz, je třeba vycházet z toho, že z nároku autora na tuto odměnu, se před uplynutím tříleté promlčecí doby dle § 101 o.z. (jež obecně začíná běžet po uplynutí jednoho měsíce po skončení časového období podle § 8 odst. 1 vyhl. č. 106/72 Sb.), může v dříve začínající téže promlčecí době promlčet odpovídající část odměny (splátka odměny) ve smyslu § 19 odst. 1 vyhl. č. 106/72 Sb. za uplynulý příslušný rok užívání nebo i za delší období ve smyslu § 8 odst. 1 věta druhá vyhl. č. 106/72 Sb., avšak jen po splnění zákonných předpokladů její splatnosti, uvedených v § 117 odst. 3, 4 a 5 zákona. Musí tedy dojít ke stanovení odměny za příslušné období využívání zlepšovacího návrhu, dále k seznámení autora (spoluautorů) s podklady, které sloužily ke stanovení výše odměny, jakož i k uplynutí jednoho měsíce po předchozím uplynutí jednoho roku od počátku využívání zlepšovacího návrhu. Jinak nezáčně, po uplynutí lhůty uvedené v § 117 odst. 5 věta druhá zákona, běžet tříletá promlčecí doba k vykonání práva, týkajícího se uvedeného nároku na odpovídající část odměny za příslušné období využívání zlepšovacího návrhu. Nesplnění předpokladů splatnosti odpovídající části odměny za příslušný rok využívání uvedených v § 117 odst. 3, 4 a 5 zákona však nemá vliv na běh tříleté promlčecí doby k vykonání práva autora na celou odměnu (na její zbývající část – splátku) za využití zlepšovacího návrhu, která začne běžet uplynutím celého časového období podle § 8 odst. 1 vyhl. č. 106/72 Sb. a jednoho měsíce. Nejsou-li splněny povinnosti uložené využívající organizací v § 117 odst. 3 a 4 zákona, které je nutno pokládat zároveň s tím, co je uvedeno v § 117 odst. 5 zákona, za zákonné předpoklady splatnosti nároku na odměnu za využívání, nespovídá zatím autorovi zlepšovacího návrhu tento nárok a jeho právo tu ještě nemůže být vykonáno poprvé (ve smyslu § 101 o.z.). Vzhledem k § 116 zákona, podle něhož právo na odměnu vzniká využitím zlepšovacího návrhu, na který byl vydán zlepšovací průkaz, jakož i vzhledem k § 8 odst. 1 vyhl. č. 106/72 Sb., které stanoví začátek a ukončení celého tzv. sledovacího období pro zjištění rozhodujícího společenského prospěchu dosaženého využíváním zlepšovacího návrhu, je ovšem třeba vycházet z toho, že zde jde o právní úpravu speciální ve vztahu k § 117 odst. 3, 4 a 5 zákona. Okamžik uplynutí lhůty tří let u využívání zlepšovacího návrhu, jakož i uplynutí doby jednoho měsíce, kterou je nutno dle § 13 a 19 odst. 2 vyhl. č. 106/72 Sb. pokládat za přiměřenou ke zjištění dosaženého společenského prospěchu, je třeba bez

dalšího posuzovat jako rozhodný okamžik z hlediska možnosti vykonat právo na odměnu za využívání zlepšovacího návrhu a tedy i z hlediska počátku běhu promlčecí lhůty. Nesplnění předpokladů splatnosti uvedených v § 117 odst. 3, 4 a 5 zákona odpovídající části (splátky) odměny za příslušný kalendářní rok využívání, nemá proto v takovém případě vliv na běh promlčecí lhůty k vykonání práva autora na celou odměnu za využití zlepšovacího návrhu, která začne běžet uplynutím jednoho měsíce po skončení časového období dle § 8 odst. 1 vyhl. č. 106/72 Sb. V této promlčecí době může autor zlepšovacího návrhu vykonat právo na získání celé odměny za využití zlepšovacího návrhu, popř. na získání dosud neuhrazené částky (splátky) této odměny, ohledně níž nebyly po uplynutí některého roku využívání a jednoho měsíce splněny zákonné předpoklady splatnosti, týkající se jednotlivých roků využívání zlepšovacího návrhu. Vyhláška č. 106/72 Sb. stanovila spolu s bližším objasněním pojmu společenského prospěchu dosahovaného využitím zlepšovacího návrhu i časové období rozhodné pro sledování toho, jaký dosažený společenský prospěch má být vzat za základ výše odměny za využití zlepšovacího návrhu (nejvýhodnější rok z prvních tří let využívání). Z hlediska splatnosti odměny, z hlediska promlčení práva na tuto odměnu a z hlediska běhu promlčecí doby k vykonání tohoto práva, je třeba vykládat a aplikovat všechna příslušná ustanovení uvedená shora ve vzájemné souvislosti. Jednoznačně z toho vyplývá, že začátek běhu promlčecí lhůty, tedy splatnost odměny za využití zlepšovacího návrhu, nastává po uplynutí lhůty jednoho měsíce po skončení časového období daného dle 8 odst. 1 vyhl. č. 106/72 Sb. (tří let od využívání zlepšovacího návrhu). Poslední den promlčecí lhůty dané § 101 o.z. (tři roky) připadl na den 12.4.1990. Pokud žalobci podali žalobu na zaplacení částky, představující odměnu za využití zlepšovacího návrhu u soudu dne 9.6.2005, učinili tak po uplynutí této zákonné promlčecí lhůty. S ohledem na námitku promlčení vznesenou žalovaným, byl návrh žalobců jako nedůvodný zamítnut.

Soudem nebyly shledány žádné důvody, pro které by jednání žalovaného, jenž využil svého práva uplatnit námitku promlčení, bylo shledáno v rozporu s dobrými mravy dle § 3 o.z..

20.

23C 78/2005-29

Krajský soud v Ostravě, rozhodnutí ze dne 3.3.2006

Peněžitý nárok za využití zlepšovacího návrhu lze uplatnit u soudu tehdy, jakmile se stal vzhledem k uplatněnému nároku splatným. Právní vztahy mezi žalobci a žalovaným, jež se týkají předmětného zlepšovacích návrhu, ohledně kterého bylo vydáno rozhodnutí o jeho přijetí je nutno posuzovat podle zákona platného v době přijetí zlepšovacího návrhu a dále podle obecně závazných předpisů, vydaných k provedení tohoto zákona. Pokud však tyto předpisy uvedené právní vztahy neupravují, je zde třeba dle § 1 o.z. použít ustanovení občanského zákoníku. To se týká rovněž např. ustanovení § 100 a násl. o.z. o promlčení. K otázce běhu promlčecí doby podle § 101 o.z. je třeba při posouzení dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé, vycházet z ustanovení shora uvedených předpisů.

Žalobci se po žalovaném domáhali nároku vyplývajícího z přihlášky zlepšovacího návrhu – Adaptace štěrkovité H. na vodohospodářskou nádrž a k rekreaci obyvatelstva ostravské aglomerace (dále je návrh), a to odměny za účast na realizaci a zavádění předmětu tohoto zlepšovacího návrhu. Žalobce a) po žalovaném požadoval zaplacení částky 99.550,- Kč s příslušenstvím, žalobce b) zaplacení částky 66.360,- Kč s příslušenstvím. Zlepšovacím návrh byl přijat žalovaným dne 12.3.1984, kdy byl žalobcům, vydán zlepšovacím průkaz. U Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 25C 42/91 byl řešen tento zlepšovacím návrh, a to jejich

nárok na odměnu za jeho využití, přičemž ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 27.9.2000. Soudem jim bylo naznačeno, že nejprve je nutno vyřešit otázku existence zlepšovacího návrhu a teprve poté budou řešeny další nároky. O odměně za realizaci a zavádění předmětu zlepšovacího návrhu nebylo v tomto řízení rozhodnuto. V případě, kdy by byla shledána důvodnou námitka promlčení vznesená žalovaným, necht' je oprávněnost jejich nároků posouzena z hlediska dobrých mravů.

Žalovaný navrhoval zamítnutí návrhu, přičemž zároveň vznesl námitku promlčení žalobci uplatněných nároků. Při posouzení nároků žalobců je nutno aplikovat zák. č. 84/1972 Sb. spolu s prováděcími vyhláškami. Splatnost odměny za iniciativní účast na realizaci a i zavedení zlepšovacího návrhu náleží osobám, které se iniciativně zúčastnily rozpracování, zkoušení nebo zavádění objevu, zlepšovacího návrhu nebo průmyslového vzoru, u nichž právo k využití přísluší státu (§ 121 z.č. 84/72 Sb.). Mezi oprávněné osoby mohou patřit i autoři řešení. U tohoto druhu odměny zvláštní předpisy neupravují počátek její splatnosti, a proto je třeba při jeho stanovení vyjít z občanského zákoníku. Počátek běhu obecné tříleté promlčecí doby je tak spojován se dnem, kdy mohlo být právo uplatněno poprvé, tj. dnem, kdy bylo možné poprvé podat důvodně u soudu žalobu k uplatnění práva. Důvodně je žaloba podána tehdy, je-li závazek splatným. Splatnost závazku je dána buď dohodou, právním předpisem nebo rozhodnutím. V těchto případech je za okamžik rozhodný pro počátek běhu promlčecí doby den bezprostředně následující po dni, ve kterém dluh vznikl. Jelikož žalobci se domáhají zaplacení odměny včetně úroků z prodlení již ode dne 4.11.1085, je zřejmé, že jejich účast na realizaci a zavedení zlepšovacího návrhu skončila někdy v průběhu roku 1985. Tímto okamžikem počala běžet tříletá promlčecí doba. Pokud žalobci podali žalobu u soudu až dne 9.6.2005, učinili tak zcela jistě po uplynutí promlčecí doby. Dále žalovaný učinil sporným, zda se ze strany žalobců jednalo o účast „iniciativní“, tj. určitým způsobem kvalifikovanou. Vyslovil rovněž nesouhlas s tvrzením žalobců, že v případě uplatnění námitky promlčení ze strany žalovaného je namíste aplikace § 3 odst. 1 o.z.

Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobci vypracovali zlepšovací návrh označený jako „Adaptace šterkoviště H. na vodohospodářskou nádrž a k rekreaci obyvatelstva ostravské aglomerace“, když rozhodnutí o přijetí tohoto zlepšovacího návrhu bylo učiněno dnem 12.3.1984, kdy byl oběma žalobcům vydán zlepšovací průkaz. Od téhož dne bylo stanoven rovněž využití tohoto zlepšovacího návrhu.

S ohledem na žalovaným vznesenou námitku promlčení se soud nejprve z důvodu procesní ekonomie zabýval touto námitkou, aniž by v této fázi řízení posuzoval důvodnost námitek žalovaného ve vztahu k „iniciativní“ účasti žalobců při rozpracování, zkoušení a zavádění zlepšovacího návrhu.

Peněžitý nárok lze uplatnit u soudu tehdy, jakmile se stal vzhledem k uplatněnému nároku splatným. Právní vztahy mezi žalobci a žalovaným, jež se týkají předmětného zlepšovacího návrhu, ohledně kterého bylo vydáno rozhodnutí o jeho přijetí dne 12.3.1984, je nutno posuzovat podle zákona č. 84/1972 Sb. (dále jen „zákon“) a dále podle obecně závazných předpisů, vydaných k provedení tohoto zákona (vyhlášek č. 103, 104, 105, 106 a 107 k roku 1972 Sb.). Pokud však tyto předpisy uvedené právní vztahy neupravují, je zde třeba dle § 1 o.z. použít ustanovení občanského zákoníku. To se týká rovněž např. ustanovení § 100 a násl. o.z. o promlčení. K otázce běhu promlčecí doby podle § 101 o.z. je třeba při posouzení dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé, vycházet z ustanovení shora uvedených předpisů.

Mezi nároky autorů zlepšovacích návrhů náleží právo na odměnu úhrady přiměřených nákladů (§ 115), právo na odměnu za využití zlepšovacího návrhu, na který byl vydán zlep-

šovací průkaz (§116), právo na odměnu za účast (§121) a právo na odměnu za upozornění (§122). Jedná se o samostatné, dílčí nároky, se samostatnými dobami splatnosti.

Pokud jde o nárok žalobců na odměnu za účast na zpracování, zkoušení nebo zavádění zlepšovacích návrhů, je odměna za tuto účast dle § 21 odst. 1 vyhl. č. 106/72 Sb. splatná do jednoho měsíce po uplynutí prvního roku využití zlepšovacích návrhů. Bylo nesporné, že počátek využití tohoto zlepšovacích návrhů byl datum 12.3.1984. Tento datum byl stanoven jako počátek využívání předmětu zlepšovacích návrhů uveden i ve zlepšovacím průkaze. Splatnost této odměny nastala podle názoru krajského soudu dnem 12.4.1985, přičemž od následujícího dne začala běžet zákonem stanovená tříletá promlčecí lhůta daná § 101 o.z., jejíž konec připadl na den 12.4.1988. Jelikož žalobci podali žalobu u soudu dne 9.6.2005, učinili tak po uplynutí této zákonem stanovené lhůty. S ohledem na námitku promlčení vznesenou žalovaným, byl jejich návrh žalobců jako neúvodný zamítnut.

Soudem nebyly shledány žádné důvody, pro které by jednání žalovaného, jenž využil svého práva uplatnit námitku promlčení, bylo shledáno v rozporu s dobrými mravy dle § 3 o.z..

V souladu s § 142 odst. 1 o.s.ř. bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, které byly v plné výši přiznány procesně úspěšnému žalovanému. Náklady řízení představuje odměna za zastoupení, která dle §17 odst. 1 písm. a) a § 3-odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb. činí 29.390,- Kč, dále 3 x režijní paušál po 75,- Kč (převzetí zastoupení, sepsí vyjádření k žalobě a účast u jednání) ve výši 225,- Kč a 19% DPH dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 5.627,- Kč. Celková čistka nákladů řízení ve výši 35.242,- Kč byla dle § 140 odst. 1 o.s.ř. rozdělena mezi oba žalobce podle podílů jimi uplatněných nároků, když žalobci a) byla uložena povinnost uhradit žalovanému náklady řízení ze 3/5 a žalobci b) ze 2/5. Žalobci jsou povinni zaplatit žalovanému náklady řízení do tří dnů od právní moci rozhodnutí (§160 odst. 1 o.s.ř.) k rukám jeho zástupce (§149 odst. 1 o.s.ř.).

21.

1 Co 85/2003

Rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22.6.2005

Původce, který vytvořil vynález nebo průmyslový vzor v pracovním poměru, má vůči zaměstnavateli právo na přiměřenou odměnu. Při stanovení výše odměny se vychází z přínosu vynálezu nebo průmyslového vzoru nebo jeho jiným uplatněním, i k materiálnímu podílu zaměstnavatele na jejich vytvoření a k rozsahu pracovních úkolů původce. Dostane-li se již vyplacená odměna do zjevného nepoměru s přínosem dosaženým pozdějším využitím nebo jiným uplatněním vynálezu nebo průmyslového vzoru, má původce právo na dodatečné vypořádání. Pokud tato odměna stanovena nebyla, a došlo k neoprávněnému využití vynálezu nebo průmyslového vzoru, může být tato odměna stanovena za použití licenční analogie.

Proti rozsudku krajského soudu podali odvolání všichni účastníci. Žalobci se odvolali do té jeho části, kterou bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, účastníků a odvolání odůvodnili tím, že se krajský soud při stanovení výše náhrady za právní zastoupení dopustil několika chyb, když především nevycházel z toho, že je nutno tyto náklady posoudit i podle vyhlášky č. 270/1990 Sb. a pokud přiznával odměnu za právní zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., pak měl přiznat i odměnu za každou zastupovanou osobu, tedy za každého žalobce sníženou o 20% nikoliv jednu odměnu pro všechny čtyři. Nepřiznal také uhrazené

soudní poplatky ze strany žalobců. Domáhali se tedy jeho změny tak, aby jim byly přiznány náhrady řízení v celkové výši, tak jak jej vyúčtovali v písemném vyúčtování před vynesením napadeného rozsudku, tj. 290 994,- Kč.

Žalovaný podal odvolání do vyhovující části rozsudku a do souvisejících částí týkajících se nákladů řízení. Navrhoval změnu rozsudku tak, aby žaloba byla zcela zamítnuta a odvolání odůvodnil tím, že krajský soud rozhodl na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, když neprovedl důkazy, které navrhoval a posoudil věc nesprávně po právní stránce. Namítal, že nejde o nový vynález, s tím, že dle patentové rešerše, kterou si nechal vypracovat, bylo již ke konci měsíce února 1991, kdy byla podána přihláška předmětného patentu na vynález, bylo evidováno nejméně 61 přihlášek mezinárodních nebo evropských, týkajících se obdobných řešení a i jeden československý patent udělený obdobnému produktu. Krajský soud důkaz touto rešerší neprovedl.

Dále namítal, že žalobci nebyli jedinými a ani hlavními původci vynálezu, když se jednalo o výsledek kolektivní práce. Konečně pak namítal, že odměna nebyla stanovena správně, neboť nebylo nikterak přihlédnuto k tomu, jaký stupeň změn přineslo navržené řešení vynálezu oproti těm řešením, která byla již známa a touto otázkou se žádný ze znalců ani soud nezabýval. Pokud byla znalcem použita pro stanovení výše odměny metoda licenční analogie, pak s takovou metodou nelze souhlasit, neboť je velký rozdíl mezi licenčním poplatkem a odměnou za vynález, který byl vytvořen v pracovním poměru z podnětu zaměstnavatele, který poskytl organizační a materiální zajištění a organizoval a řídil spolupráci s dalšími spoluzaměstnanci. Takovýto způsob stanovení výše odměny za vynález je v rozporu se zákonem, stejně tak jako bezprostřední spojování výše odměny s dosahovanými tržbami při prodeji výrobku, jak to učinil soud na základě znaleckého posudku. Jak vyplývá z obsahu odvolání, neobsahuje však žádné výhrady proti té části rozsudku, kterou bylo rozhodnuto o odměně za průmyslový vzor, ať již co do základu nebo výše uvedené odměny a to i přes to, že i ohledně této části žaloby se navrhuje zamítnutí v návrhu.

Vrchní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v napadené části, přezkoumal i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného důvodné není, zatímco odvolání žalobců, týkající se náhrady nákladů řízení účastníků důvodné je. Krajský soud učinil správná skutková zjištění, která vrchní soud přejímá a na která pro stručnost odkazuje a z nich také dovodil správné právní závěry.

Podle § 9 odst. 1-4 zákona č. 527/1990 Sb. vytvořil-li původce vynález ke splnění úkolu z pracovního poměru, z členského nebo jiného obdobného pracovního právního vztahu (dále jen „pracovní poměr“) k zaměstnavateli, přechází právo na patent na zaměstnavatele, není-li smlouvou stanoveno jinak. Právo na původcovství tím není dotčeno. Původce, který vytvořil vynález v pracovním poměru, je povinen zaměstnavatele o této skutečnosti neprodleně písemně vyrozumět a předat mu podklady potřebné k posouzení vynálezu. Neuplatní-li zaměstnavatel ve lhůtě tří měsíců od vyrozumění vůči původci právo na patent, přechází toto právo zpět na původce. Zaměstnavatel i původce jsou v této lhůtě povinni zachovávat vůči třetím osobám o vynálezu mlčenlivost.

Původce, který vytvořil vynález v pracovním poměru, na nějž zaměstnavatel uplatnil právo na patent, má právo vůči zaměstnavateli na přiměřenou odměnu. Pro její výši je rozhodný technický a hospodářský význam vynálezu a přínos dosažený jeho možným využitím nebo jiným uplatněním, přičemž se přihlíží k materiálnímu podílu zaměstnavatele na vytvoření vynálezu a k rozsahu pracovních úkolů původce. Dostane-li se již vyplacená odměna do zjevného nepochopitelného poměru s přínosem dosaženým pozdějším využitím nebo jiným uplatněním vynálezu, má původce právo na dodatečné vypořádání.

Podle § 44 odst. 4 zákona č. 527/1990 Sb. původce, který vytvořil průmyslový vzor v pracovní poměru, má vůči zaměstnavateli právo na přiměřenou odměnu. Při stanovení výše odměny se vychází z přínosu průmyslového vzoru nebo jeho jiným uplatněním, i k materiálnímu podílu zaměstnavatele na vytvoření průmyslového vzoru a k rozsahu pracovních úkolů původce. Dostane-li se již vyplacená odměna do zjevného nepoměru s přínosem dosaženým pozdějším využitím nebo jiným uplatněním průmyslového vzoru, má původce právo na dodatečné vypořádání.

Jak vyplývá z provedených důkazů, žalovaný podal přihlášku k vynálezu PV 255-91 s názvem „Fóliová rouška zvláště pro resuscitační zásah dýchání z úst do úst“ dne 4.2. 1991, kde jako původce uvedl žalobce a) – c) a Ing. V. Š., který účastníkem tohoto řízení není a poté, co byl Úřadem průmyslového vlastnictví v Praze vyzván, aby předtím, než bude udělen patent zaplatil správní poplatek 2 000,- Kč za vydání patentové listiny 27. 10. 1993, tento poplatek nezaplatil a proto rozhodnutím tohoto úřadu ze dne 4. 1. 1994 bylo řízení o této přihlášce zastaveno a tento stav trvá do současné doby. Federální úřad pro vynálezy dne 11.11. 1991 vydal osvědčení o zápisu průmyslového vzoru do rejstříku s číslem zápisu 22222 a číslem přihlášky V-24075/91, kterou podal žalovaný s názvem „Obal pro balíček s rouškou k resuscitačnímu zásahu dýchání z úst do úst“ s tím, že majitelem je žalovaný a původci jsou žalobce a) a žalobce d) (A. D. a A. P.). Žalovaný jak výše uvedený vynález ohledně něhož podal přihlášku, tak průmyslový vzor, na který obdržel osvědčení využíval a dosáhl tržeb z prodeje výrobku v souvislosti s ním k využívání došlo, ve výši 27 884 666,- Kč. To ostatně bylo mezi účastníky nesporné.

Jak dále zjistil krajský soud, Úřad průmyslového vlastnictví k dotazu krajského soudu potvrdil, že výše uvedené řízení o přihlášce vynálezu „PV 255-91“ bylo zastaveno pouze pro nezaplacení poplatku za vydání patentové listiny, když u ní byl proveden úplný průzkum na podmínky patentovatelnosti na základě kterého úřad dospěl k závěru, že přihláška splňuje podmínky patentovatelnosti.

Namísto žalobce d) nastoupila do řízení jako jeho právní nástupce manželka tohoto původního žalobce, jako jediná a univerzální dědička, poté, co zemřel dne 4. 1. 1998, jak to ostatně vyplývá z usnesení obvodního soudu pro Prahu 3.

Námítka žalovaného v tom směru, že vlastně nejde o vynález, když nebyla splněna podmínka novosti ve smyslu ust. § 5 odst. 1 citovaného zákona č. 527/1990 Sb., podle kterého je vynález nový, není-li součástí stavu techniky, není důvodná, když z výše uvedeného dopisu Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 2. 2002 vyplývá, že přihláška vynálezu byla podrobena úplnému průzkumu novosti. Stěžít lze nabytí jistoty o novosti jinou cestou, než právě potvrzením novosti úřadem, který měl rozhodnout o tom, zda udělí patent či nikoliv. Ostatně ani oba znalci ve svých znaleckých posudcích novost nikterak nepochybnili. Pokud v této souvislosti vychází žalovaný z toho, že závěr o novosti je zpochybňován jakousi rešerší, podle které už v letech 1984 až 1989 bylo uděleno přes 60 patentů na respirační roušky, pak tato okolnost nic nevyovídá o tom, že by vynález žalobců nebyl součástí stavu techniky, tedy že by nešlo o vynález nový, když o žádném z těchto patentů navrhovatel netvrdí, že by obsahoval stejné řešení jako vynález žalobců. Proto bylo provedením důkazu touto rešerší popřípadě zprávami o těchto jednotlivých patentech nadbytečné.

Rovněž tak námítka žalovaného, že žalobci a) – c) nejsou původci předmětného vynálezu, není důvodná. Především je nutno poukázat na to, že žalobce sám v přihlášce vynálezu uvedl tyto žalobce jako původce vynálezu. Přitom žalovaný netvrdí, že by se žalobci a) – c) nepodíleli na vytvoření vynálezu vlastní tvůrčí prací. Pokud namítá, že šlo o větší kolektiv jeho pracovníků, kteří se vytvoření vynálezu věnovali, (aniž však uvádí, kdo tedy vlast-

ně původcem vynálezu je), pak ovšem je důležité nikoliv to, zda se ten či onen věnovali jakékoliv činnosti, byť spojenou s prací na vynálezu, ale to, zda vlastní tvůrčí prací přišli na základní myšlenku – způsob řešení. Původcem je samozřejmě ten, kdo právě přišel na způsob řešení, nikoliv ten, kdo pouze pomáhal s pracemi technického a pomocného rázu. Právě žalovaný, pokud na přihlášce uváděl původce vynálezu, musel nejlépe vědět, kdo se podílel na vytvoření tohoto nového řešení. Odvolací soud tedy považuje tuto námitku žalovaného za ryze účelovou a důkazy výsledkem svědků o tom, že i jiní pracovníci žalovaného se věnovali tomuto vynálezu, považoval za nadbytečné.

K posouzení výše odměny za vynález a průmyslový vzor je zapotřebí i odborných znalostí, a proto krajský soud správně za tímto účelem ustanovil znalce z původního znaleckého posudku. Jelikož však výzvěly závěry znaleckého posudku značně nepřesně a neurčitě, dospěl Krajský soud k tomu, že ustanovil revizního znalce, který pak již zcela jednoznačně uvedl, že výše odměny, ať už za vynález nebo průmyslový vzor, by měla dohromady činit 4% z tržeb, když lze stěží hodnocení odměn za obojí oddělit, neboť jak vynález, tak průmyslový vzor, byl používán při výrobě téhož výrobku. Stejně jako předchozí znalec pak dospěl k závěru, že by se poměr vynálezu a poměr průmyslového vzoru na tom měl podílet 75% u vynálezu a 25% u průmyslového vzoru. Při stanovení těchto 4% pak vycházel z metody licenční analogie, tj. porovnání kolik by stála licenční práva v případě, že by byla uzavřena řádná licenční smlouva. Výše licenčních poplatků bývá od 1% do 5% z dosažených tržeb i když se setkal s podíly vyššími. V tomto případě tedy považuje za přiměřenou výši 4% (z toho 3% pro vynález a 1% pro průmyslový vzor), po odečtení nákladů nutných k zavedení produktu do výroby, tj. částky 1 277 000,- Kč. Po odpočtu této částky od celkových tržeb 27 884 666,- Kč (žádný z účastníků obě tyto částky nezpochyboval), pak vycházel z částky 26 607 666,- Kč, z čehož 4% činí částku 1 064 307,- Kč a na vynález tedy připadá 798 230,- Kč a na průmyslový vzor 266 077,- Kč. Vzhledem k tomu, že jsou čtyři původci vynálezu, připadá na každého z nich částka 199 557,- Kč, na dva původce průmyslového vzoru pak připadá částku 133 038,- Kč na každého z nich.

Pokud v této souvislosti žalovaný namítal, že použití této metody není správné, pak odvolací soud má názor jiný, s tím, že právě tato metoda je k žalobcům a) – c) spravedlivější, zejména vezme-li se v úvahu, že žalovaný tím, že uplatnil právo na patent, znemožnil, aby původci – žalobci a) – c) – mohli sami uplatnit právo na patent a přitom sám ani o patent zájem neměl, když jeho udělení zmařil tím, že nezaplátil částku 2 000,- Kč správného poplatku. V opačném případě by právě těmto žalobcům, jako majitelům patentu musel zaplatit za využívání vynálezu na základě licenční smlouvy. Ostatně vzhledem k výše uvedeným dosaženým tržbám nepovažuje odvolací soud ani částky 798 230,- Kč odměny za patent a 266 077,- Kč za průmyslový vzor, za nepřiměřené i ve vztahu k hlediskům dle § 9 odst. 4 a § 44 odst. 4 cit. zákona.

K další námitce spočívající v tom, že nebylo zohledněno při stanovení výše odměny, nakolik byl vynález nový, lze pouze uvést, že tato okolnost je právně bezvýznamná, když jde o to, zda vynález nový byl či nikoliv a „stupeň novosti“ výše uvedený zákon č. 527/1990 Sb. ani nezná a v ust. § 9 odst. 4 týkajícího se výši odměny, ani nikterak jako hledisko neuvádí.

Z těchto důvodů vrchní soud proto rozsudek krajského soudu v této napadené části jako věcně správný ve smyslu ust. § 219 o.s.ř. potvrdil, když krajský soud rozhodl správně i o úroku z prodlení.

Nesprávně však rozhodl o náhradě prvostupňových nákladů řízení účastníků. Nejen že nesprávně aplikoval advokátní tarif, ale především také nezvažil, že pokud jde o odměnu za

využití vynálezu, měli žalobci a), b) a c) neúspěch jen ve zcela nepatrné části, když požadovali každý z nich 200 000,- Kč a žaloba byla zamítnuta jen co do částky 443,- Kč. I když v části, kterou bylo rozhodnuto o odměně za využití průmyslového vzoru měli žalobci a) a d) úspěch asi jen ze dvou třetin, když z požadované části 200 000,- Kč jim bylo přiznáno jen po 133 038,- Kč, rozhodnutí soudu o výši plnění záviselo na znaleckém posudku, takže dle názoru odvolacího soudu, ať již jde o odměnu za využití vynálezu či průmyslového vzoru, je nutno vycházet z ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. a přiznat žalobcům plnou náhradu nákladů řízení.

Poznámka zpracovatele Sbírky: Soud se v odůvodnění rozsudku bohužel nezabýval blíže otázkou vzniku nároku na odměnu za vynález, na který ve skutečnosti nebyl udělen patent. Dále pak nelze přehlédnout, že pokud znalec při výpočtu odměny licenční analogií vycházel z obvyklého licenčního poplatku za vynález ve výši 3% a průmyslového vzoru 1% z prodejní ceny produkce resp. tržeb za ní a podílu vynálezu 75% a průmyslového vzoru 25% na této produkci, výpočet tomuto neodpovídá. Při výpočtu licenční analogií by se rovněž od dosažených tržeb neměly odpočítávat náklady na zavedení produktu do výroby.

22.

Cm 1096/95

Krajský obchodní soud v Ostravě, rozhodnutí ze dne 27.1.1999

Jestliže se dlouhodobým užíváním stalo označení či značka příznačná pro všechny výrobce postupující podlé stejné receptury a v českých spotřebitelských poměrech toto označení je chápáno jako označení pro určitý druh výrobků, pak se všem těmto výrobcům dostává ochrany podle ust. § 47 písm. b) obchodního zákoníku a samotný fakt, že si jeden z nich nechal dříve toto společně užívané označení registrovat pro sebe, nemůže mu to zakládat mimořádné výhody majetkového rázu formou např. licenčního poplatku, neboť se poskytovateli licence přiznává odměna za to, že vytvořil svou dlouhodobou tradici dobrou pověst nebo jinou hodnotu určitého výrobku.

Žalobce se návrhem na zahájení řízení ze dne 17.05.1995, došlým soudu dne 25.05.1995, domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zakázal žalovanému používat pro masové paštiky označení shodného s ochrannou známkou žalobce „Májka“, dále vyloučit výrobek s tímto označením z aktuální nabídky žalovaného a všechny, ty, kdo již ji obdrželi, na vyloučení upozornit a o tom kopií oznámení informovat žalobce a ukončit výrobu masových paštik s označením „Májka“ a u výrobků již dokončených odstranit, etikety s označením „Májka“.

Návrh odůvodnil žalobce tím, že je výrobcem a distributorem konzervářského zboží, mezi jiným rovněž výrobcem známé paštiky: „Májka“. Dne 13.07.1994 se stal žalobce majitelem slovní ochranné známky „Májka“ č. 173084, která je zapsána u Úřadu průmyslového vlastnictví v Praze pro výrobky na bázi masové paštiky, přičemž právo přednosti vzniklo žalobci dne 02.04.1993. Žalobce informoval žalovaného o skutečnosti, že je majitelem předmětné ochranné známky a vyzval jej, aby vzniklou situaci řešil uzavřením licenční smlouvy. Žalovaný nerespektoval i přes opakované upozornění žalobce jeho práva majitele ochranné známky a nadále užívá shodného označení „Májka“ pro masové konzervy, které vyrábí.

Návrh byl podán u Krajského soudu v Ostravě, který usnesením č.j. 41 C 156/95-5 ze dne 26.05.1995 vyslovil věcnou nepříslušnost a po právní moci postoupil věc zdejšímu soudu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako bezdůvodné, když své stanovisko opíral o tvrzení, i že výrobek „Májka“ byl vyvinut podnikem M. již asi před 20 lety a po dohodě mezi tehdejšími generálními ředitelstvími společnosti K. bylo povoleno užívání označení „Májka“ včetně přesné technologie podle oborové normy pro konzervářské podniky, tedy i pro právní předchůdce obou účastníků řízení a označení, „Májka“ se tímto širokým užíváním vžilo jako název výrobků a jeho zaregistrování jen pro jednoho z výrobců je v rozporu s pravidly hospodářské soutěže a ust. § 16 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb., když podle této právní úpravy ztrácí význam známková ochrana, které se dovolává žalobce.

Žalobce v průběhu řízení k vyjádření žalovaného písemně doplnil podání v tom smyslu, že žalovaný neprokázal, že užíval nejméně 2 roky před datem podání přihlášky k zápisu ochranné známky „Májka“, tedy k 28.04.1991 shodné označení pro své výrobky, dále, že nemohl takto označený výrobek vyrábět, protože teprve po schválení výrobku příslušnou státní zkušebnou mohlo dojít k připuštění výrobků do oběhu a žalovanému byl schválen předmětný výrobek až rozhodnutím a závěrečným protokolem s datem 28.04.1994. Pokud tedy žalovaný užíval označení výrobku před tímto schválením, bylo jeho jednání v rozporu s právním předpisem a nemohlo požívat právní ochrany.

Podáním ze dne 10.03. 1997 podal žalobce návrh na nařízení předběžného opatření.

Soud prvního stupně vydal dne 23.03.1997 usnesení čj. 2 Cm 1096/95, kterým zamítl tento návrh. Po odvolání žaloby odvolací soud rozhodnutím že dne 16.07.1997 zrušil usnesení soudu prvního stupně a vrátil věc k dalšímu řízení.

Zdejší soud znovu rozhodl o návrhu na nařízení předběžného opatření usnesením ze dne 17.09.1997, do kterého podal odvolání žalovaný.

Vrchní soud v Olomouci usnesením čj. 4 Cmo 1467/97-104 ze dne 19.02.1998 změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že návrh na vydání předběžného opatření zamítl.

Z výpisu z obchodního rejstříku Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 04.03.1997 soud zjistil, že žalobce je zapsán od 10.06.1992 dosud.

Z výpisu z obchodního rejstříku, vedeného zdejším soudem ze dne 14.08.1995 bylo zjištěno, že žalovaný je zapsán od 05.05.1992 dosud.

Z výpisu Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 17.08.1998 soud zjistil, že podnik S., se sídlem v Uherském Hradišti byl zapsán do podnikového rejstříku dne 01.01.1966. Rozhodnutím ministerstva zemědělství a výživy ze dne 20.12.1968 č.j. II/4/1178/44/68 byla organizace vyčleněna z „VHJ-L. Bratislava „ a z podřízenosti oborového ředitelství „L. Bratislava“ a podřízena nově zřízené organizaci „K1. Praha“. Rozhodnutím ministra zemědělství a výživy ČSSR ze dne 16.12.1981 čj. 2034/81-314 byl sloučen s účinností od 1. ledna 1982 státní hospodářská organizace S., se sídlem v Uherském Hradišti se státní hospodářskou organizací K1., se sídlem v Praze a začleněn do uvedeného koncernu pod názvem S1, koncernový podnik, se sídlem v Uherském Hradišti s tím, že veškerý majetek, všechna práva s účinností od 1. ledna 1982 na K2, koncern, se sídlem v Praze a vymazává se S., se sídlem v Uherském Hradišti.

Z usnesení Okresního soudu, v Ostravě ze dne 30.12.1981 bylo zjištěno, že koncernový podnik, byl zapsán v podnikovém rejstříku si datem vzniku 01.01.1982.

Z usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 27.12.1988 soud zjistil, že dnem 01.01.1989 byl koncernový podnik S2., se sídlem v Olomouci zrušen bez likvidace s tím, že veškerý majetek, práva a závazky zrušené i organizace přecházejí tímto dnem na nově založený státní podnik.

Z usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 27.12.1988 bylo zjištěno, že podnik S byl zapsán do podnikového rejstříku dnem 01.01.1989.

Ze stejnopisu notářského zápisu ze dne 30.04.1992, kterým bylo osvědčeno rozhodnutí zakladatele Fondu národního majetku České republiky, se sídlem v Praze o založení akciové společnosti S a.s., soud zjistil, že na tuto obchodní společnost přesel hmotný další majetek státního podniku S.

Z usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 05.05.1992 bylo zjištěno, že v obchodním rejstříku byla ke dni vzniku 05.05.1992 zapsána S, a.s.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku Krajského obchodního soudu v Praze soud zjistil, že podnik K2. byl vymazán pro zrušení k j 31.12.1988 dle rozhodnutí ministra zemědělství a výživy ČSR ze dne 15.12.1988.

Z výpisu z obchodního rejstříku Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 17.08.1988 bylo zjištěno, že S., se sídlem v Uherském Hradišti byl vymazán z obchodního rejstříku dne 31.12.1990, když rozhodnutím ministerstva zemědělství České republiky v Praze ze dne 13.12.1990 čj. 5334/90-230 zanikl státní podnik S. Uherské Hradiště a veškerý majetek, všechna práva a závazky přešly v rozsahu určeném delimitačním protokolem ze dne 30.11.1990 a jeho dodatky na nově vzniklé státní podniky, a to L1, se sídlem v Nivnici, S3, se sídlem v Kunovicích, O., se sídlem v Uherském Hradišti-Mařaticích, B., se sídlem v Babicích, B1., se sídlem v Bzenci, M., se sídlem v Dubňanech, S4, se sídlem ve Starém Městě, S5., se sídlem v Uherském Hradišti.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 17.08.1998 soud zjistil, že B., státní podnik, se sídlem Babice byl vymazán z obchodního rejstříku k datu 31.05.1994 a jeho práva a závazky přešly na Fond národního majetku České republiky.

Ze smlouvy o převodu práv k ochranné známce ze dne 13.07.1994 uzavřené mezi P. spol. s. r.o., se sídlem Uherské Hradiště a H., a.s., bylo zjištěno, že došlo k převodu ochranné známky Májka zapsané v rejstříku ochranných známek u Úřadu pro vynálezy a objevy č. 173084, když žalobce převzal veškerá práva k této ochranné známce.

Z osvědčení o zápisu ochranné známky vydaného Úřadem průmyslového vlastnictví Praha soud zjistil, že s účinností od 13.07.1994 je zapsán žalobce jako majitel slovní ochranné známky Májka č. 173084 s právem přednosti od 28.04.1993.

Z technicko-hospodářské normy materiálové, platné od 01.01.1988 vydané K1., koncern Praha, soud zjistil, že v ní pod č. ON(57 7681, č. THN 74133, 72112, 13, 22 je uveden lahůdkový vepřový krém „Májka“.

Z rozborů provozu U. žalovaného bylo zjištěno, že byly vyšetřovány vzorky Májka dne 06.12.1991 a 12.12.1990.

Z výkazu V-12 za květen, říjen a prosinec 1991 soud zjistil, že je v nich uveden výrobek „Májka“ v závodě 01-Litovel.

Z faktury č. 33090 ze dne 20.06.1991 dodacího listu č. 011903 ze dne 18.06.1991, faktury a 33092 ze dne 20.06.1991, dodacího listu S. 011905 ze dne 18.06.1991 bylo zjištěno, že výrobek – vepřový krém Májka byl vyráběn a dodán odběratelům paní M., Nový Bohumín, paní S., Olomouc, dále dle faktury č. 0207909 ze dne 28.07.1992, včetně dodacího listu č. 07909 panu B., Vsetín, faktury č. 0205478 ze dne 05.06.1992 včetně dodacího listu č. 05478 panu Č., Skrošovice, faktury č. 0207916 ze dne 28.07.1992 včetně dodacího listu č. 07916 panu T., Šterberk, dobropisu č. 0205477 ze dne 05.06.1992 paní V., Nezamyslice, faktury č. 0207961 včetně dodacího listu č. 07961 ze dne 29.07.1992 M1., Velký Újezd, faktury č. 0205455 ze dne 04.06.1992 včetně dodacího listu č. 05455 G., Rajec, faktury č. 0212746 ze dne 13.11.1992 včetně dodacího listu č. 12746 paní M., Vidov, faktury č. 0212817 ze dne 16.11.1992 včetně dodacího listu č. 12717 pan Ing. N., Olomouc-Slavonín, faktury č. 021i820 ze dne 16.11.1992 včetně dodacího listu č. 12820 J., Olomouc, faktury č. 0212894 ze dne 17.11.1992 včetně dodacího listu č. 12894 pan S, Surany, faktury č. 0212949 ze dne 18.11.1992 pan K, Životice a faktury č. 0212948 ze dne 18.11.1992 včetně dodacího listu č. 12948 pan K, Životice soud zjistil, že S2. Olomouc prodával mj. výrobek vepřový krém-Májka.

Ze závěrečného protokolu č. 1942/94 ze dne 28.04.1994 bylo zjištěno, že Česká zemědělská a potravinářská inspekce-státní zkušebna č. 203 v Olomouci schválila výrobek Májka-lahůdkový vepřový krém pro přihlašovatele S2., Olomouc.

Z rozhodnutí České zemědělské a potravinářské inspekce č. 08, bylo zjištěno, že byl schválen výrobek Májka-lahůdkový krém pro výrobce S2., závod Opava, přihlašovatele S a s..

Z nabídky na měsíc listopad 1994, duben 1995, leden, únor a březen 1997 soud zjistil, že žalovaný nabízel mj. i výrobek Májka-lahůdkový krém a Májka-lahůdkový vepřový krém.

Z dopisů žalobce ze dne 29.07.1994, 06.09.1994, 30.11.1994, 11.01.1995 a 31.03.1995 a z návrhu licenční smlouvy s datem 29.11.1994 vyplývá, že žalobce vyzýval žalovaného k nápravě a uzavření licenční smlouvy k užívání ochranné známky Májka pro zboží Masová paštika tř. Výrobku a služeb 29.

Z listiny nazvané „Výroba KO 58/37-MÁJKA-od r. 1991-1998, vystavené podnikem O2. Jindřichův Hradec-Ing. K.M. bylo zjištěno, že jsou v něm uvedeni odběratelé obalů na „Májku“.

Z rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví Praha 0-76609-93 ze dne 31.01.1996 soud zjistil, že v řízení o rozkladu podaném firmou S3., Kunovice, byl zamítnut návrh na výmaz ochranné známky č. 173084 o názvu „Májka“.

Po provedeném dokazování, kdy soud hodnotil v řízení provedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti dle ust. S 132 o.s.ř. dospěl k závěru, že návrh žalobce je nedůvodný a proto jej v celém rozsahu zamítl.

V řízení bylo prokázáno shodnými tvrzeními účastníků a výpisy z jejich obchodního rejstříku, že předmětem činnosti obou účastníků je obchodní činnost v oboru potravinářských výrobků a dále, že žalobce je s účinností od 13.07.1994 zapsán jako majitel slovní ochranné známky Májky č. 173084 podle vydaného osvědčení Úřadu průmyslového vlastnictví v Praze, když podle smlouvy o převodu práv k ochranné známce ze dne 13.07.1994 převzal veškerá práva k této ochranné známce s datem zápisu 14.07.1993 od převodce, tj. obchodní společnosti P, spol. s r.o., se sídlem Uherské Hradiště.

Soud vzal dále za prokázané z obsahu spisu a provedeného dokazování ve věci právního nástupnictví v návaznosti na právní závěry odvolacího soudu v usnesení č.j. 4 Cmo 1467/97-104 ze dne 19.02.1998 (zamítnutí návrhu na nařízení předběžného opatření), že žalovaný, i když byl zapsán do obchodního rejstříku až k datu 05.05.1992 je právním nástupcem koncernového a posléze státního podniku S, se sídlem v Olomouci a jeho právní předchůdci používali k označování svého výrobku-jahůdkového krému – značka Májka již nejméně od 01.01.1988, což bylo osvědčeno technicko-hospodářskou normou materiálovou a rovněž i v letech následujících, což bylo přikázáno citovanými listinnými důkazy.

Rovněž vzal soud za prokázané, jak vyplynulo z provedeného dokazování, že žalobce je jedním z právních nástupců původního subjektu, když po zániku státního podniku S1. Uher-ské Hradiště, který byl součástí koncernu K2., se sídlem Praha 2, zrušeného k 31.12.1988, vznikl i státní podnik B., se sídlem v Babicích. Další privatizací, dle vyjádření žalobce v říze-ní, došlo k založení akciové společnosti K3. a.s., k 10.06.1992 a majetek bývalého s.p. B. byl převeden nejdříve na Fond národního majetku České republiky a poté na něj.

Žalobce se domáhá ochrany svého práva ze zapsané ochranné známky pro něho regis-trované od 14.07.1993.

Podle ust. § 42 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (který nabyl účinnosti dnem 01.10.1995) se vztahy, z ochranných známek zapsaných do rejstříku před nabytím účinnosti tohoto zákona řídí ustanoveními tohoto zákona. Pouze vznik těchto vztahů, jakož i nároky z nich vzniklé před nabytím účinnosti tohoto zákona se posuzují podle předpisů, platných v době jejich vzniku.

Podle ust. § 16 odst. 3 i zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách je majitel ochran-né známky povinen strpět užívání shodného nebo zaměnitelného označení jeho držitelem, jestliže toto označení získalo v České republice v uplynulých letech před podáním přihlášky rozlišovací způsobilost pro stejné nebo podobné výrobky.

V dané věci bylo prokázano, že podle osvědčení o zápisu ochranné známky č. 173084 – slovní označení Májka je zapsána u Úřadu průmyslového vlastnictví v Praze s právem přednosti od 28.04.1993 se zápisem ke dni 13.07.1994 a proto žalovaný musel v řízení pro-kázat, že výrobek označený Májka na trh v období před 28.03.1991 uváděl na trh.

V řízení bylo dokazováním nepochybně zjištěno, že žalovaný (i jiné subjekty) v hos-podářské soutěži při svém podnikání vyráběl a prodával, resp. distribuoval masové kré-my–vepřový krém a lahůdkový vepřový krém s označením Májka, které se stalo příznačné pro tento druh masového výrobku, aniž ztratilo rozlišovací schopnost, a to mnohem více let než dva roky předtím, než žalobce, resp. původní majitel podal přihlášku k ochranné známce Májka a je proto povinen strpět toto užívání žalovaným nadále.

Soud se neztotožnil s námitkami a právními závěry žalobce, uplatněnými v průběhu říze-ní, zejména v doplňujících podáních k návrhu ze dne 29.07.1996 a 03.11.1998, protože jsou právně irelevantní v tomto sporu.

Žalovaný v řízení poukázal i na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 13 Cm 328/95-84 ze dne 19.09.1996, kterým tento soud zamítl návrh žalobce proti žalova-nému R. a.s., se sídlem v Českých Budějovicích o uložení povinnosti zdržet se označování výrobků označením, shodným s ochrannou známkou Májka a dále rozsudek Vrchního sou-du v Praze čj. 3 Cmo 283/96-104 ze dne 15.02.1997, kterým odvolací soud potvrdil citovaný rozsudek.

Soud závěrem konstatuje, že se ztotožnil s právním názorem, uvedeným v příloze k písemnému vyjádření žalovaného, a to v odborném posudku prof. JUDr. P. H., DrSc. ze dne 06.03.1995, který mj. uvedl, že „dlouhodobé užívání značky Májka pro lahůdkovou masovou paštiku se stalo příznačnou pro všechny výrobce postupující podle stejné receptury a v českých spotřebitelských poměrech toto označení je chápáno jako označení pro určitý druh výrobků a proto se všem výrobcům dostává ochrany podle ust. § 47 písm. b) obchodního zákoníku a samotný fakt, že si nechal žalobce registrovat pro sebe dříve společně užívané faktické označení mu nemůže zakládat mimořádné výhody majetkového rázu formou např. licenčního poplatku, když poskytovateli licence se přiznává odměna za to, že vytvořil svou dlouhodobou tradicí dobrou pověst určitého výrobku, vymyslel pro něho označení apod., což žalobce neučinil, když se o tyto okolnosti zasloužili všichni dřívější producenti krému Májka“.

Soud při svém rozhodování vycházel za stavu, který zde byl v době vyhlášení rozsudku tak, jak mu tuto ukládá ust. § 154 odst. 1 o.s.ř.

Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce úspěch ve věci neměl a žalovaný se výslovně náhrady nákladů řízení vzdal.

23.

4 Cmo 350/99-213

Vrchní soud v Olomouci, rozhodnutí ze dne 19.3.2001

Majitel ochranné známky je povinen strpět, jestliže třetí osoby užívají v obchodním styku označení shodné s ochrannou známkou, jestliže je to nezbytné k vyznačení účelu výrobku, za předpokladu, že je užíváno v souladu s obchodními zvyklostmi a dobrými mravy soutěže. Majitel ochranné známky je povinen strpět užívání shodného nebo zaměnitelného označení jeho držitelem, jestliže toto označení získalo v České republice v uplynulých dvou letech před podáním přihlášky rozlišovací způsobilost pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby svého držitele.

Soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby žalovanému bylo zakázáno používat pro výrobky masové paštiky označení shodného s ochrannou známkou Májka nebo označení s ní zaměnitelného nebo takové označení užívat ve spojení s těmito výrobky a aby k odstranění závadného stavu byla žalovanému uložena povinnost do deseti dnů od nabytí právní moci rozsudku upravit aktuální nabídky, platné v době vydání rozsudku, pokud budou obsahovat nabídku na dodávku výrobků – masové paštiky, označení shodného s ochrannou známkou Májka tak, že všichni adresáti (kdo obdrželi) těchto nabídek budou písemně uvědomeni o tom, že z nabídky žalovaného se vylučuje výrobek označený názvem Májka a o provedení tohoto opatření informovat žalobce zasláním kopií těchto oznámení a dále do deseti dnů od nabytí právní moci rozsudku ukončit výrobu výrobků masových paštik s označením shodným s ochrannou známkou Májka, pokud výroba v době rozsudku bude pokračovat a u výrobků již vyráběných odstranit etikety s označením shodným s ochrannou známkou Májka. Dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V důvodech uvedl, že dlouhodobé užívání značky Májka pro lahůdkovou masovou paštiku se stalo, příznačnou pro všechny výrobce postupující podle stejné receptury a v českých spotřebitelských poměrech je toto označení chápáno jako označení pro určitý druh výrobků, a proto se všem výrobcům, mezi něž patří i žalovaný, musí dostat stejné ochrany, a to i přesto, že žalobce si nechal dříve společně užívané označení zaregistrovat pouze pro sebe. V této souvislosti konstatoval, že právní předchůd-

ci žalovaného používali k označování svého výrobku – lahůdkového krému – značku Májka již nejméně od 1. 1. 1988.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas odvolání, ve kterém soudu prvního stupně vytýkal, že nesprávně aplikoval rozhodná ustanovení zákona č. 137/1995 Sb. o ochranných známkách, neboť, i když žalovaný neprokázal splnění předpokladů stanovených v ust. § 16 citovaného zákona, bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce trpět omezení práv k zapsané ochranné známce. Namítal, že z dokladů, které žalovaný v tomto řízení předložil, nelze usoudit, že označení Májka získalo v České republice pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby žalovaného rozlišovací způsobilost, neboť žalovaný dodával na trh minimální množství výrobků, a to pouze v rámci úzkého regionu kolem města Olomouce a již vůbec nelze usoudit, že zákonem předpokládaná rozlišovací způsobilost byla získána v uplynulých dvou letech před podáním přihlášky, to je v období od 28. 4. 1991 do 28. 4. 1993, neboť v letech 1991 a 1993 nedoložil žádné doklady o dodávání výrobků na trh a v roce 1992 předložil doklady o dodání pouhých 845 kusů, přičemž výrobek vyráběný pod označením Májka – lahůdkový vepřový krém byl žalovanému schválen Českou zemědělskou a potravinářskou inspekcí – státní zkušebnou č. 203 – Inspektorát Olomouc teprve dne 28. 4. 1994. Navrhl, aby odvolací soud odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě v celém rozsahu vyhově.

Žalovaný se k podanému odvolání žalobce nevyjádřil.

Odvolací soud podle ust. § 206, § 212 o.s.ř., ve znění účinném do 31. 12. 2000 přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo a po jednání ve věci (§ 214 o.s.ř.) dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Krajským soudem v Brně, oddíl B., vložka 3J240, odvolací soud zjistil, že na majetek žalovaného S a.s. v likvidaci byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2001, č. j. 45 K 35/2000-448 prohlášen konkurs a správkyní konkursní podstaty ustavena JUDr. R. K. Na toto řízení ovšem účinky prohlášení konkursu dle ust. § 14, § 14a zákona č. 328/1D91 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, nedopadají, neboť předmětem tohoto řízení nejsou nároky, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty nebo které mají být z tohoto majetku uspokojeny, ale ochrana práv k zapsané ochranné známce. Vzhledem k tomu, že se nejedná o spor týkající se nakládání s majetkem, je ve sporu nadále pasivně legitimován úpadce, nikoliv ustavená správkyně konkursní podstaty.

Z obsahu předloženého spisu odvolací soud zjistil, že žalobou doručenou soudu 25. 5. 1995, ve znění následných doplňků, se žalobce proti žalovanému domáhal, aby žalovanému bylo zakázáno používat pro výrobky – masové paštiky, označení shodného s ochrannou známkou Májka nebo označení s ní zaměnitelného nebo takové označení užívat ve spojení s těmito výrobky a aby k odstranění závadného stavu byla žalovanému uložena povinnost do deseti dnů od nabytí právní moci rozsudku upravit aktuální nabídky platné v době vydání rozsudku, pokud budou obsahovat nabídku na dodávku výrobků – masové paštiky, označení shodného s ochrannou známkou Májka tak, že všichni adresáti (kdo obdrželi) těchto nabídek budou písemně uvědomeni o tom, že z nabídky žalovaného se vylučuje výrobek označeným názvem Májka a o provedení tohoto opatření informovat žalobce zasláním kopií těchto oznámení a dále do deseti dnů od nabytí právní moci rozsudku ukončit výrobu výrobků – masových paštik s označením shodným s ochrannou známkou Májka, pokud výroba v době rozsudku bude pokračovat, a u výrobků již vyráběných odstranit etikety s označením shodným s ochrannou známkou Májka. V důvodech žaloby

vedl, že dne 13. 7. 1994 se stal majitelem slovní ochranné známky Májka, která je zapsána u Úřadu průmyslového vlastnictví v Praze pod č. 173084.

Podle ust. § 15 odst. zákona č. 137/1999S Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, majitel ochranné známky se může domáhat u příslušného soudu, aby každému bylo zakázáno užívat jeho ochrannou známku nebo označení s ní zaměnitelné pro stejné nebo podobné výrobky či služby a aby předměty označené způsobem, jímž došlo k porušení jeho práv, byly staženy z trhu.

Podle ustanovení § 16 odst. 1, 2, 3 shora citovaného zákona majitel ochranné známky je povinen strpět, jestliže třetí osoby užívají v obchodním styku své jméno, příjmení, pseudonym, název, popřípadě obchodní jméno, adresu, údaje týkající se druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu, času výroby výrobku nebo poskytnutí služby, popřípadě jiných vlastností výrobků, přesto, že tyto údaje jsou shodné či zaměnitelné s ochrannou známkou, popřípadě tvoří součást ochranné známky, avšak jen za předpokladu, že tyto údaje jsou používány v souladu s obchodními zvyklostmi a dobrými mravy soutěže. Majitel ochranné známky je povinen strpět, jestliže třetí osoby užívají v obchodním styku označení shodné s ochrannou známkou, jestliže je to nezbytné k vyznačení účelu výrobku, zejména jeho příslušenství nebo náhradních dílů nebo druhu poskytované služby za předpokladu, že je užíváno v souladu s obchodními zvyklostmi a dobrými mravy soutěže. Majitel ochranné známky je povinen strpět užívání shodného nebo zaměnitelného označení jeho držitelem, jestliže toto označení získalo v České republice v uplynulých dvou letech před podáním přihlášky rozlišovací způsobilost pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby svého držitele.

Odvolací soud poté, co zopakoval důkazy provedené již soudem prvního stupně, a s ohledem na obsah odvolání, podrobně přezkoumal skutková zjištění z těchto důkazů učiněná, konstatuje, že se s právními názory soudu prvního stupně ztotožňuje. Poskytnutí žalobou uplatněné ochrany práv žalobci jako nespornému majiteli ochranné známky brání především omezení, která vyplývají z ust. § 16 odst. 3 shora citovaného zákona o ochranných známkách. Soud prvního stupně zcela správně žalovanému přiznal právo držitele nezapsaného označení, které jej opravňuje, aby toto označení, které již užívá, užíval nadále, byť se jedná o označení shodné s ochrannou známkou zapsanou pro žalobce. Tento závěr odvolacího soudu vychází ze zjištění, že toto právo žalovaný získal jednak převodem provozu státního podniku S, když již z jeho produkce uvedené označení získalo rozlišovací způsobilost, a následně také vlastní produkcí těchto výrobků, neboť v rozhodném období dvou let před podáním přihlášky ochranné známky oba účastníci vepřový lahůdkový krém vyráběli a pod označením Májka též uváděli na český spotřebitelský trh. Při posuzování otázky, zda tím žalovaný získal zároveň také zákonem požadovanou rozlišovací způsobilost, vzal soud v úvahu všeobecně známou skutečnost, kterou není potřeba dokazovat (ust. § 121 o.s.ř.), že označení Májka se pro výrobek – vepřový lahůdkový krém stalo na spotřebitelském trhu v České republice vžitým již řadu let před započítáním tzv. rozhodného období, takže v posuzovaném rozhodném období již výrobek s tímto označením měl svoji pozici pevně vybudovanou a jeho výrobce (kterých v té době kromě žalovaného byla celá řada) mohl těžit z výhod s touto neotřesitelnou pozicí souvisejících, takže pro vžití tohoto označení již nebylo třeba prakticky nic nového a dalšího podnikat. Z uvedeného vyplývá, že námitky odvolatele ohledně množstevního či teritoriálního omezení žalovaným dodávaného výrobku na trh jsou zcela irrelevantní. Otázkou pozice tohoto výrobku na českém trhu se zabýval již soud prvního stupně, když zkoumal kontinuitu původního výrobce K2., koncern Praha s oběma účastníky tohoto řízení. Rovněž na jeho skutková zjištění, jakož i právní závěry z nich odvozené, v této souvislosti odvolací soud odkazuje.

Žalovanému, který byl v odvolacím řízení úspěšný, podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly a proto odvolací soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (S 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o.s.ř.).

Krajský soud v Brně, rozhodnutí ze den 15.9.2005

Rozhodne-li pravomocně soud, že se jedná o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví, nebo jde-li o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví, a které bylo přenecháno ve prospěch státu, a deklarant, vlastník nebo držitel je sám nezničil, a nebylo-li rozhodnuto o propadnutí nebo zabránění tohoto zboží, celní úřad zajistí zničení tohoto zboží na náklady deklaranta, vlastníka nebo držitele zboží.

Žalobou se domáhal žalobce určení, že zboží označených označené LOUIS VUITTON zajištěné rozhodnutím Celního úřadu porušuje práva žalobce k duševnímu vlastnictví a náhrady nákladů řízení. Žalobu odůvodňoval tím, že je výrobcem luxusního zboží, zejména výrobků z kůže, jako jsou obuv, kabelky, peněženky, cestovní tašky, opasky a dále oděvních doplňků, které oprávněně označuje svou registrovanou ochrannou známkou platnou i na území České republiky. Žalovaný je rovněž podnikatelem – obchodní společností, jejíž předmětem podnikání je koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, zprostředkovatelská činnost a skladovací služby. Celní úřad vydal rozhodnutí o zajištění zboží, u něhož pojal podezření z porušování práv k duševnímu vlastnictví žalobce. Jednalo se o 8640 kusů dámských bavlněných triček, které se pokusil žalovaný dopravit na území České republiky a následně toto zboží přihlásil k propuštění do režimu volného oběhu na území České republiky. Poté Celní úřad vyrozuměl žalobce a následnou prohlídkou zajištěného zboží ze strany žalobce bylo zjištěno, že zajištěné zboží je neoprávněně označeno ochrannou známkou žalobce.

Žalovaný se k žalobě nevyjádřil.

Vzhledem k tomu, že se žalovaný k žalobě nevyjádřil, zůstalo v projednávané věci sporným, zda je žalobce vlastníkem duševního vlastnictví (ochranné známky), dále zda zajištěné zboží bylo do České republiky dovezeno ve prospěch žalovaného, a dále zda toto zajištěné zboží je neoprávněně označeno duševním vlastnictvím, které je chráněno ve prospěch žalobce.

Soud své rozhodnutí opřel zejména o sdělení Celního úřadu, ze kterého zjistil, že tento celní úřad zadržel svým rozhodnutím zboží zde specifikované v celkovém počtu 8640 kusů dámských triček z bavlny. Dále ze sdělení tohoto Celního úřadu bylo zjištěno, že dovozcem zboží a deklarantem pro režim volného oběhu byl žalovaný. Dále z výpisu mezinárodních ochranných známek (v souvislosti s výpisem databáze ROMARIN) bylo zjištěno, že žalobce je vlastníkem ochranné známky Louis VUITTON, přičemž tato ochranná známka má platnost i pro Českou republiku. Z odborného vyjádření soud zjistil, že zajištěné zboží není originálním výrobkem žalobce a dále z jakých skutečností se toto tvrzení o nepůvodnosti zboží vyvozuje.

Na základě provedeného dokazování soud dospěl k závěru, že zboží zajištěné Celním úřadem bylo dovezeno do České republiky pro žalovaného.

Z ust. § 1 odst. 1 zák. č. 191/1999 Sb. (ve znění novel č. 121/2000, 260/2002 a 255/2004), dále jen zák. č. 191/1999 Sb. (v aktuálním znění), vyplývá, že tento zákon stanoví podmínky, za kterých se provádí zásah celního úřadu proti osobám, které vlastní, drží, skladují nebo prodávají zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví na celním území Evropských společenství podle bezprostředně závazného právního předpisu Společenství.

§ 11 odst. 3 zák. č. 191/1999 Sb. (ve znění novel) stanoví, že majitel práva je povinen neprodleně písemně nebo elektronicky informovat celní úřad, že bylo zahájeno řízení o určení, zda jde o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví.

Z ust. § 14 odst. 2 zák. č. 191/1999 Sb. (ve znění novel) vyplývá, že rozhodne-li pravomocně soud, že se jedná o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví, nebo jde-li o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví, a které bylo přenecháno ve prospěch státu, a deklarant, vlastník nebo držitel je sám nezničil, a nebylo-li rozhodnuto o propadnutí nebo zabrání tohoto zboží, celní úřad zajistí zničení tohoto zboží na náklady deklaranta, vlastníka nebo držitele zboží.

Na základě dokazování soud dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že ve prospěch žalovaného bylo do České republiky dovezeno zboží, o kterém bylo následně zjištěno, že toto zboží je neoprávněně označeno duševním vlastnictvím, které je chráněno ve prospěch žalobce. Z tohoto důvodu, aby bylo žalobci umožněno takto neoprávněně označené zboží zničit, rozhodl soud tak, že na základě provedeného dokazování určil, že zajištěné zboží (8540 kusů dámských bavlněných triček) porušuje práva žalobce k jeho duševnímu vlastnictví.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal procesně úspěšnému žalobci náklady řízení v celkové výši 7.725,- Kč, sestávající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč, odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč (§ 8b vyhl. č. 484/2000 Sb.), třech paušálních náhrad výdajů po 75,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a cestovného ve výši 300,- Kč (což je cestovné veřejnou autobusovou dopravou na trase Praha – Brno a zpět – 2x 150,- Kč). Ačkoliv žalobce požadoval zaplacení cestovného osobním automobilem, toto cestovné mu nebylo přiznáno, neboť soudu nedoložil kopii velkého technického průkazu.

25.

7 Cm 152/2002-94

Krajský soud v Ostravě, rozhodnutí ze dne 27.8.2004

Žalovaným inzerovaná nabídka neexistujících pohledávek mimořádné hodnoty na tak významném médiu jako je internet, které je přístupné nepřetržitě a je schopno oslovovat širokou masu adresátů, byla způsobila poškodit v očích stávajících i budoucích partnerů žalobce či jiných subjektů dobrou pověst žalobce a způsobit mu újmu. Žalobci v takovém případě vzniká právo domáhat se vůči žalovanému přiměřeného zadostiučinění. Zákon nevylučuje kombinaci peněžitě i nepeněžitě formy zadostiučinění tak, aby v úhrnu bylo dosaženo přiměřeného zadostiučinění.

Žalobou domáhal se žalobce vůči žalovanému vydání rozsudku, že žalovaný poškozuje jeho dobrou pověst žalovaného. Žalobce tvrdil, že žalovaný vážně poškozuje jeho dobrou

pověst tím, že veřejně prezentuje především prostřednictvím internetových stránek www.otp.cz domnělé pohledávky za žalobcem ve výši 7,260.000,- USD na jistinu a 8.875.350,- USD na příslušenství, přičemž žádná taková pohledávka za žalobcem neexistuje. Závažnost tohoto poškození dobré pověsti žalobce je třeba hodnotit jednak z pohledu toho, že jde o značně vysoké pohledávky a jednak, že jejich prezentace se uskutečňuje prostřednictvím internetu.

Žalovaný při osobním jednání s žalobcem uvedl, že pokud mu žalobce předmětné quazi – pohledávky neuhradí, bude je žalovaný cedovat dlužníkům žalobce, aby těmito mohlo být provedeno započtení oproti pohledávkám žalobce za těmito dlužníky. Žalobce má za to, že poškození jeho dobré pověsti je naprosto mimořádného charakteru a tomu by tedy měl odpovídat i charakter zadostiučinění požadovaný žalobcem po žalovaném dle § 19 odst. 2 a 3 občanského zákoníku. Žalovaným inzerovaná nabídka pohledávek za žalobcem mohla stávající i budoucí obchodní partnery žalobce, případně klienty a jiné subjekty ovlivnit a v očích těchto subjektů mohla být dobrá pověst žalobce pošpiněna. Žalobce tudíž žádal přiměřené zadostiučinění v peněžité výši 100.000,- Kč a dále formou jednorázové veřejné omluvy ve dvou celostátně distribuovaných denících. Současně požadoval, aby se žalovaný svého jednání zdržel.

Žalovaný se k žalobě nevyjádřil a k ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil.

Na základě takto provedeného dokazování učinil soud ve věci následující skutkový a právní závěr:

Žalobce se domáhal ochrany dobré pověsti právnické osoby z důvodu, že žalovaným veřejně prezentované a nabízené neexistující pohledávky za žalobcem vážně poškozují jeho dobrou pověst v očích obchodních partnerů či jiných subjektů.

Podle § 19 b) odst. 2 občanského zákoníku (dále jen obč. z.) je možné domáhat se u soudu při neoprávněném použití názvu právnické osoby, aby se neoprávněný uživatel zdržel jeho užívání a odstranil závadný stav; je možné se též domáhat přiměřeného zadostiučinění, které může být požadováno i v penězích. Podle odst. 3 téhož ustanovení platí odst. 2 přiměřeně i pro neoprávněný zásah do dobré pověsti právnické osoby.

Bylo na žalovaném, aby v průběhu tohoto řízení prokázal existenci předmětných pohledávek za žalobcem (nabízených na internetové adrese www.otp.cz) a dále, aby prokázal skutečnost, že je nositelem těchto pohledávek a že tedy s těmito pohledávkami po právu obchoduje. Žalovaný však v průběhu řízení zůstal zcela nečinný a k prokázání těchto skutečností neoznačil žádný důkaz. Pro úplnost se uvádí, že znalecký posudek, který předložil žalovaný v rámci odvolacího řízení o předběžném opatření, jímž znalec prováděl tzv. tržní ocenění pohledávky za K. a.s., je z hlediska prokázání existence pohledávky zcela bezvýznamný.

S ohledem na zjištěné skutečnosti soud učinil závěr, že pohledávky za žalobcem nabízené žalovaným prostřednictvím internetu v období od 24.03.2002 do 01.05.2003, ve výši 7.260.000,- USD a 8.750.000,- USD jsou neexistující a žalovaný není jejich nositelem. Údaje o těchto pohledávkách, které se objevily na webové stránce www.otp.cz byly tedy nepravdivé a bylo třeba posoudit otázku, zda tyto údaje byly způsobilé zasáhnout do dobré pověsti žalobce. V této souvislosti třeba obecně uvést, že dobrá pověst je nezbytná pro úspěšné fungování právnické osoby a je vytvářena postupně, často dlouhodobě na základě zkušeností, které s konkrétním subjektem mají jeho obchodní partneři, zákazníci, či jiné subjekty, kteří s ním přichází do kontaktu. Pokud některý subjekt neplní své závazky řádně

a včas, nelze dospět k závěru, že jde o právnickou osobu, která by požívala dobré pověsti (k tomu viz. SR č. 3/2003 – Nejvyšší soud ČR).

V projednávané věci má soud za to, že žalovaným inzerovaná nabídka neexistenčních pohledávek za žalobcem, tak mimořádné hodnoty, a na tak významném médiu jako je internet (které je přístupné nepřetržitě a je schopno oslovovat širokou masu adresátů), byla způsobila poškodit v očích stávajících i budoucích partnerů žalobce, či jiných subjektů, dobrou pověst žalobce a způsobit žalobci újmu. Bylo tedy na místě poskytnout žalobci ochranu dle § 19 b) odst. 3 obč. z..

Podle výše citovaného zákonného ustanovení vzniklo žalobci právo domáhat se, aby se žalovaný zásahů do dobré pověsti zdržel. Soud vyhověl zdržovací žalobě i za situace, že protiprávní zásah do dobré pověsti žalobce sice ustal, ale až poté, co soud uložil žalovanému předběžným opatřením povinnost zdržet se neoprávněných zásahů do dobré pověsti žalobce a odstranit závadný stav vydáním pokynů provozovateli internetových stránek www.otp.cz k odstranění nabídky předmětných pohledávek z uvedené internetové stránky. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný nebyl ochoten dobrovolně od svého jednání upustit. Dle názoru soudu tedy trvá objektivní nebezpečí dalších rušivých zásahů ze strany žalovaného do práv žalobce.

Dále vzniklo žalobci dle výše citovaného zákonného ustanovení právo domáhat se vůči žalovanému přiměřeného zadostiučnění. K tomu třeba uvést, že zákon nevylučuje kombinaci peněžitě i nepeněžitě formy zadostiučnění tak, aby v úhrnu bylo dosaženo přiměřeného zadostiučnění. V daném případě soud učinil závěr, že přiměřeného zadostiučnění bude dosaženo tím, že žalovaný bude zavázán zaplatit žalobci částku 100.000,- Kč a současně se žalobci omluví ve dvou celostátně distribuovaných denících. Tento závěr soudu je odůvodněn tím, že způsob, jakým žalovaný do dobré pověsti žalobce po dobu asi 1 roku zasahoval (přičemž není vyloučeno – jak výše uvedeno – opakování těchto zásahů), tj. nabízel a tvrdil existenci pohledávek za žalobcem v tak mimořádné výši (7.260.000,- USD a 8.875.350,- USD) prostřednictvím internetu, byl způsobilý značnou měrou poškodit vážnost právnické osoby – žalobce v očích široké veřejnosti.

26.

2Cm 168/2000

Krajský soud Ostrava, rozhodnutí ze dne 19.5.2004

Pokud se postup výroby chemické látky firmy žalobce a postup výroby totožné látky firmy žalovaného liší, neporušuje žalovaný práva z patentu žalobce na jeho patentovaný způsob výroby této látky, přestože se oběma způsoby výroby vyrobí v podstatě stejný výrobek.

Dne 16.11.2000 podal žalobce návrh na vydání předběžného opatření ve věci zdržení se výroby, distribuce a prodeje léku Simgal žalovaným v České republice. Usnesením ze dne 2 9.11.2 000 byl návrh zamítnut. Po odvolání žalobce odvolací soud citované rozhodnutí soudy prvního stupně zrušil a vrátil k dalšímu řízení. O návrhu na vydání předběžného opatření rozhodl soud novým usnesením. Po odvolání žalobce odvolací soud toto usnesení soudy prvního stupně, kterým byl návrh opět zamítnut, rozhodnutím potvrdil.

Žalobce vzal žalobu částečně zpět, a to v části, kterou se domáhal, aby se žalovaný zdržel jednání, jímž by umožnil třetím osobám propagaci, výrobu, distribuci a prodej léku Simgal

a léků a léčiv jej nahrazujících v České republice a setrval na uložení povinnosti žalovanému zdržet se výroby, distribuce a prodeje léčivého přípravku Simgal, obsahujícího jako účinnou látku simvastatin.

V žalobě i doplňujících podáních v průběhu řízení žalobce tvrdil, že je americkou obchodní společností, která je součástí sítě společností firmy M., podnikající i na území České republiky prostřednictvím své organizační složky. Dále, že žalobce je mj. majitelem patentu na způsob laktonizace mevinových kyselin a jejich analogů, který byl přihlášen v České republice dne 17.07.1989, zveřejněn dne 13.12.1990 a oznámen ve Věstníku dne 15.09.1991 s tím, že patent je veden pod č. 274640 a patentová listina byla vydána dne 17.11.1992. Žalobce, dle tvrzení, užívá svých patentů a vyrábí a distribuuje v České republice lék Zocor a na základě licenční smlouvy se společností L.a.s. Praha 10 i tato společnost distribuuje lék Lovacard v maloobchodní síti v České republice s využitím patentu. Podle žaloby je žalovaný obchodní společností, jejímž předmětem podnikání je m.j. výroba a prodej léčivých látek s tím, že na základě registrace léčivého přípravku Simgal u Státního ústavu pro kontrolu léčiv žalovaný vyrábí a distribuuje v České republice lék Simgal. Podle informací žalobce dovází žalovaný látku simvastatin z Čínské lidové republiky.

Léky žalobce i žalovaného jsou, dle žalobce, užívány především ke snížení hladiny cholesterolu v organismu, a to snížením jeho tvorby v játrech a zvýšením vychytávání cholesterolu z krevního oběhu a mají obdobné účinky a aplikují se v obdobných případech. Podle tvrzení žalobce informoval žalovaného před podáním žaloby o tom, že je vlastníkem patentu na způsob laktonizace mevinových kyselin a jejich analogů, dále, že je porušením práv, vyplývajících z patentů výroba i distribuce jakéhokoliv léku, který jako účinnou složku obsahuje simvastatin. Po zjištění, že žalovaný požádal o registraci léku s obsahem účinné látky simvastatin u Státního ústavu pro kontrolu léčiv v Praze upozornil znovu žalobce žalovaného na svá patentová práva. Podle tvrzení žalobce za současné úrovně poznání existuje jediný chemický proces, kterým je možno látku simvastatin vyrobit, a to je proces, který je patentově chráněn, když majitelem patentu je žalobce. Dále uvedl v řízení, že žalovaný podal žádost o určení, zda výrobní postup léku Simgal spadá do rozsahu předmětu ochrany patentu č. 274640 u Úřadu průmyslového vlastnictví České republiky, protože žalovaný činí veškeré kroky k výrobě a distribuci léku Simgal v České republice a tím by došlo k porušení patentových práv žalobce a vzniku škody na jeho majetku, a to především ve formě ušlého zisku. Dále uvedl v řízení, že patent č. 274640 je platný do 17.07.2009 a poté bez dalšího zaniká a toto časové hledisko vede žalobce k důsledně a účinně ochraně svého patentu v České republice po dobu, kdy je tato patentová ochrana v ČR poskytována. V řízení poukázal na obrácení důkazního břemene na žalovaného, který musí prokázat, že předmětný patent žalobce neporušuje.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, když zejména v písemných vyjádřeních v průběhu řízení k věci uvedl m.j., že přípravek Simgal byl zaregistrován Státním ústavem pro kontrolu léčiv s tím, že postup přípravy, který je popsán v patentu firmy K. není kolizní s postupem žalobce. Dále tvrdil, že v úřadovacím řízení, vedeném u Úřadu průmyslového vlastnictví České republiky, bylo pravomocným rozhodnutím ze dne 15.03.2001 určeno, že předmět přípravy simvastatinu žalovaného nespadá do ochrany patentu žalobce. Podle jeho tvrzení dále existují ve světě jiné známé způsoby výroby látky simvastatin, které jsou uskutečnitelné a reálně se využívají. K tvrzení žalobce, že žalovaný neodhalil dodavatele látky simvastatin a způsob výroby u čínského dodavatele, tj. firmy H., žalovaný tvrdil, že se nezakládá tvrzení na skutečnosti, když v rámci úřadovacího řízení u Úřadu průmyslového vlastnictví dne 07.02.2001 poskytl potřebné údaje. Poukázal na závěry znaleckých posudků a stanovisek v této věci, které si žalovaný nechal před podáním žaloby zpracovat. Dále tvrdil v řízení,

že před podáním žaloby učinil opatření k předejití sporu, avšak bezvýsledně a ve věci dokazování poukázal na práva, vyplývající z ochrany obchodního tajemství.

Soud provedl ve věci dokazování listinnými důkazy, a to patentovou listinou Federálního úřadu pro vynálezy k patentu číslo 274640, patentovým spisem č. 274640, dopisy žalobce z 17.11.1999, 11.04.2000, žádostí žalovaného o určení ze dne 5.03.2000, adresovanou Úřadu průmyslového vlastnictví Praha, a to zda popsaný postup přípravy simvastatinu spadá do rozsahu ochrany patentu č. 274640 majitele, včetně popisu předmětu určení a blokového schématu, posudkem na postup přípravy simvastatinu ze dne 25.04.2000 doplněním rozboru ze dne zpracovaný jmenovaným, číselníkem VZP, informacemi o přípravku Simgal, fotokopii obalů přípravků Simgal a Zocor, včetně „krabiček s tabletami“, rozhodnutím Státního ústavu pro kontrolu léčiv Praha ze dne 29.03.2000 č.j. 31452/98 o registraci léčivého přípravku SIMGAL 10 mg, č.j. 31453/98 pro SIMGAL 20 mg a č.j. 31454/98 pro SIMGAL 40 mg pro firmu G. a.s., souhrnnými údaji o přípravku Zocor, potvrzením lékárny S. ze dne 24.03.2000, výpisem z rejstříku ÚPV Praha o zápisu patentu č. 274640 pro žalobce s datem udělení patentu 15.09.1991, rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv Praha ze dne 01.04.1998 o změně registrace léčivého přípravku Zocor pro firmu M. a D., Švýcarsko, rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví Praha ze dne 15.03.2001 č.j. 19637/2000 ve věci určovacího řízení k předmětu „Postup přípravy simvastatinu“, rozhodnutím ÚPV Praha ze dne 15.06.2001 č.j. PV 1989-4354 o zastavení řízení o rozkladu, podaném majitelem patentu č. 274640, žádost o určení k patentu č. 274640 ze dne 05.10.2000, podaná žalovaným ÚPV Praha 6, žádostí o poskytnutí informací ze dne 23.07.2001, adresovanou žalobci, dopisem sdružení Č. ze dne 08.11.2000, dopisem Ministerstva průmyslu a obchodu, expertním posudkem k určovacímu řízení ze dne 09.10.2000, vypracovaným znalcem, porovnáním postupů dle patentu firmy M. a firmy H. při přípravě simvastatinu ze dne 09.08.2000, a znalečím posudkem Vysoké školy chemicko-technologické v Praze – fakulta chemické technologie.

Dále byl vyslechnut uvedený zpracovatel znaleckého posudku, a to zejména k námitkám žalobce v jeho písemném podání ze dne 02.02.2004 a dále svědek Ing. J.S., technický ředitel úseku rozvoje podnikatelských aktivit žalovaného.

Na základě provedeného dokazování dospěl soud k následujícím skutkovým a právním zjištěním:

V řízení bylo prokázáno, že účastníci řízení podnikají mj. v předmětu „výroba léčivých přípravků a léků“, a dále, že žalobce je majitelem patentu na vynález 274640 od 22.05.1991 s názvem „Způsob laktonizace mevinových kyselin a jejich analogů“. Rovněž bylo prokázáno, že žalobce distribuuje v České republice daný léčivý přípravek.

Rozhodnutími Státního ústavu pro kontrolu léčiv Praha 6 bylo prokázáno, že jak žalobce, tak žalovaný vyrábí a distribuuje tyto léčivé přípravky v České republice po jejich registraci podle zákona č. 79/1997 Sb., o léčivech a o změnách a doplnění některých souvisejících zákonů, a to žalobce od roku 1992 a žalovaný od roku 2000. Dále bylo prokázáno, že simvastatin si pro výrobek SIMGAL žalovaný zajišťuje u firmy H. v ČR.

Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví Praha 6 ze dne 15.03.2001 bylo prokázáno, že předmět určení „Postup přípravy simvastatinu“ dle popisu a schématu žalovaného, nespadá do rozsahu patentu č. 274640“.

Z korespondence mezi účastníky řízení bylo zjištěno, že před podáním žaloby se v předmětné věci vzájemně informovali o svých stanoviscích.

Z českého překladu: anglického dokumentu „Řídící dokumentace o substanci čís. SIM-02-01“ byl zjištěn z obsahu vztah k látce SIMVASTATIN.

Z posudků Ing. M. K., včetně doplnění, dále prof. Ing. F. L., Ing. M. T. DrSc. a soudního znaleckého posudku, včetně výsledku jeho zpracovatele, byly zjištěny jejich závěry k předmětné věci, tj. postupu přípravy simvastatinu. Z výsledku technického ředitele žalovaného Ing. J. Stuchlíka byl zjištěn výsledek pracovní cesty do místa výroby látky simvastatin, a to u firmy H. v České lidové republice.

V tomto řízení se žalobce domáhá ochrany svých práv majitele patentu k vynálezu č. 274640 s názvem „Způsob laktonizace mevinových kyselin a jejich analogů“, když navrhl, aby žalovanému byla uložena povinnost zdržet se výroby, distribuce a prodeje léčivého přípravku Simgal, obsahujícího jako účinnou látku simvastatin, a to podle zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích ve znění pozdějších předpisů.

V řízení bylo prokázáno, že žalobce je majitelem patentu na vynález č. 274640, s datem udělení od 22.05.1991.

Zákaz přímého využívání patentu je upraven v ust. § 13 citovaného zákona s tím, že podle písm. c) tohoto ustanovení „nikdo nesmí bez souhlasu majitele patentu nabízet, uvádět na trh, používat nebo k tomuto účelu dovážet či skladovat výrobek přímo získaný způsobem, který je předmětem patentu. Přitom shodné výrobky se považují za získané způsobem, který je předmětem patentu, je-li nanejvýš pravděpodobné, že výrobek byl vyroben způsobem, který je předmětem patentu a majiteli patentu se přes přiměřené úsilí nepodařilo skutečně určit užitý výrobní způsob, dokud se neprokáže opak. Při dokazování opaku je nutno šetřit práv, vyplývajících z ochrany obchodního tajemství (ust. § 124 o.s.ř.).

Ve smyslu citované právní úpravy lze konstatovat, že se jedná o obtížnou problematiku ochrany proti výrobkům, získaným patentovaným způsobem, když v zákoně je ještě upřesněna zavedením vyvratitelné domněnky. V tomto případě se jedná o farmaceuticky účinnou chemickou sloučeninu, přičemž žalobce jako majitel patentu, obdržel patent k vynálezu na určitý způsob, a to „Způsob laktonizace mevinových kyselin a jejich analogů“ k výrobě látky simvastatin.

Podle právní teorie k předmětné věci nelze vyloučit, že látku lze získat i výrobními postupy jiným, který nespadá do rozsahu uděleného patentu, což se z finálního produktu, který se objeví na trhu ve formě orálně podávaného léčiva, tj. v daném případě potahovaných tablet, často nedá žádnými dostupnými prostředky zjistit a do výrobních prostor nemá majitel patentu zpravidla přístup. Věc se tedy řeší přesunem důkazního břemene na tvrzeného porušovatele, který má prokázat, že sporný výrobek byl vyroben jiným způsobem a jakým.

V tomto sporu žalobce svá tvrzení, že žalovaný porušuje jeho práva k patentu č. 274540, prokazoval posudkem na postup přípravy simvastatinu, vypracovaným Ing. M. K. DrSc. ze dne 25.04.2000. Jmenovaný odborník konstatoval závěrem v tomto posudku, že „popsaný popis přípravy simvastatinu sice nekoliduje s daným patentem, avšak jeho realizace je značně nepravděpodobná“. V doplnění k tomuto posudku ze dne 09.05.2000 jmenovaný uvedl m.j., že „postup popsáný v předmětu určení, tj. popis předmětu určení přípravy simvastatinu, včetně blokového i schématu žalovaného, není kolizní s patentem firmy M č. 274640, neumožňuje však přípravu simvastatinu v takové čistotě, kterou lze získat postupem, uvedeným ve zmíněném patentu“.

Ze závěrů expertního posudku k určovacímu řízení, a to „Porovnání syntézy simvastatinu podle postupu firmy H. a postupem podle patentu č.274640 ze dne 09.10.2000, zpracovaného pro žalovaného znalcem bylo prokázáno, že postup firmy H. je jiný než postup, který je chráněn patentem č. 274640“.

Ze závěrů „Porovnávání postupů dle patentu firmy M. a postupu firmy H. při přípravě simvastatinu“ ze dne 09.08.2000, jejich zpracovatele které byly vyhotoveny pro žalovaného před podáním žaloby, bylo prokázáno, že „dle jeho názoru se jedná o stejnou laktonizační reakci...“, avšak provedení laktonizace se u obou postupů v uvedených parametrech liší, i když vychází sloučenina i konečný produkt jsou stejné a postupem firmy H. tedy nemůže docházet k porušování patentu CZ 274640 firmy M“.

Ze znaleckého posudku dalšího soudního znalce, který byl vypracován na základě usnesení soudu dle ust. § 127 o.s.ř. a jeho výsledku bylo prokázáno, že postup výroby látky simvastatin firmy žalobce a firmy H. (ČLR) jsou odlišné, a to v chemické podstatě, v produktové analýze, v mechanismu reakce, způsobu izolace – krystalizace a dále, že existuje metoda laktonizace, nevyužívající postupu dle patentu č. 274640, která poskytuje produkt s menším obsahem nečistot, než je deklarováno v patentu, a že jsou ve světě jiné vhodné postupy k přípravě látky simvastatin kromě postupu, chráněného patentem 274640. Podle tohoto posudku se liší oba postupy jak ve výchozí látce, tak v mechanismu reakce a podmínkách, stejně jako v podmínkách izolace produktu a lze proto považovat oba postupy za rozdílné.

Z písemného prohlášení zaměstnanců žalovaného, kteří ve dnech 13. a 14.12.2000 navštívili společnost H. v ČLR bylo prokázáno, že měli možnost mj. navštívit provozy, v nichž se simvastatin vyrábí, prohlédnout si výrobní dokumentaci a porovnat ji s výrobním postupem, uvedeným v Drug Master File (DMF) a potvrdili, že lze vyrábět uvedenou látku v požadované kvalitě a podle popsaného výrobního postupu v DMF No: SIM-02-01.

Ve výsledku svědek doplnil písemné prohlášení tím, že výrobní postup uvedený v „Druh Master Filé (DMF)“ je oficiálním dokumentem, na základě kterého dochází ke schvalování přípravku ve světě u příslušných institucí. Tyto podklady o výrobním postupu firmy H. při přípravě látky simvastatin byly součástí žádosti žalovaného, podané u Úřadu průmyslového vlastnictví Praha o určení předmětu patentu č. 274 64 0 a dostupné i žalobci již před podáním žaloby.

Shrnutím všech závěrů odborníků a soudního znalce dospěl soud k závěru, že v řízení nebylo prokázáno porušení práv majitele patentu k vynálezu č. 274640, tj. žalobce žalovaným ve smyslu ust. § 13zák. č. 527/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

27.

Cm1918/92-170

Krajský obchodní soud Ostrava, rozhodnutí ze dne 12.11.1998

Žalovaný se dopustí nekalosoutěžního jednání, jestliže jednal v rozporu s dobrými mravy soutěže a naplnil zvláštní skutkové podstaty nekalé soutěže podle ust. § 46 odst. 1 a § 48 obchodního zákoníku, tj. klamavého označení zboží a služeb a parazitování na pověsti.

Žalobce se návrhem na zahájení řízení domáhal po žalovaném zdržet se nekalosoutěžního jednání a zaplacení zadostiučinění ve výši 500.000,- Kč.

V návrhu žalobce uvedl, mj., že v květnu r. 1990 jako vlastník a provozovatel firmy C. začal vydávat časopis „For MEN“. Od počátku této činnosti až do prosince 1991 byl šéfredaktorem tohoto časopisu žalovaný. Dále, že se jednalo o periodikum toho druhu s nejvyšším nákladem, když časopis měl značnou popularitu, což bylo spjato se zcela určitým a konstantním názvem, označením a grafickým projevem. Dne 14.10.1992 byl vydán žalobci prioritní doklad k ochranné kombinované známce pro název časopisu Federálním úřadem pro vynálezy Praha pod č. 62852. Návrh přihlášky k této ochranné známce byl podán žalobcem 22.07.1991, tj. v době, kdy byl žalovaný jeho zaměstnancem. Ve druhé polovině roku 1992 začal žalovaný jako vlastník firmy S. vydávat časopis „SEX a fór“, přičemž dle tvrzení žalobce, byl tento časopis obsahově stejný jako jím vydávaný časopis a užitím slova „fór“. Při obdobném grafickém projevu považuje jednání žalovaného za porušení ustanovení o nekalé soutěži v obchodním zákoníku. Do listopadu 1992 vyšlo pět čísel časopisu žalovaného a žalobce se snažil před podáním návrhu jednat v této věci, avšak žalovaný nehodlal dobré mravy hospodářské soutěže respektovat.

Žalobce poukázal v návrhu na skutečnost, že uvedené jednání žalovaného může vyvolat omyl mezi odběrateli časopisu a vzniklou situaci tak parazituje žalovaný na popularitě časopisu žalobce.

Žalovaný k návrhu podal písemné vyjádření dne 30.03.1994, ve kterém mj. uvedl, že je skutečností, že vydával časopis „SEX a fór“, avšak namítl, že grafické i slovní vyjádření názvu časopisu není shodné s názvem časopisu žalobce a dále, že i on podal přihlášku k zápisu ochranné známky, avšak dosud o ní nebylo rozhodnuto. Navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

Žalobce dalším podáním ze dne 18.04.1994 rozšířil žalobní návrh o zaplacení částky 250.000,- Kč, když žalovaný od svého jednání neupustil a protože mu bylo vydáno osvědčení ochranné známce „SEX FÓR“, má za to, že žalovaný vydáním časopisu „SEX a fór“ nadále porušuje jeho práva v hospodářské soutěži, která jsou předmětem ochrany dle ust. § 15 zák. č. 174/88 Sb., o ochranných známkách. Soud změnu návrhu usnesením ze dne 20.04.1994 připustil.

Ve věci vydal soud prvního stupně dne 09.06.1996 rozsudek č.j. 7 Cm 1918/92, kterým návrh v plném rozsahu zamítl, když dospěl k závěru, že se žalovaný nedopustil nekalosoutěžního jednání ve smyslu příslušných ustanovení obchodního zákoníku.

Po odvolání žalobce Vrchní soud v Praze usnesením č.j. 3 Ono 982/94-81 zrušil citovaný rozsudek a vrátil věc k dalšímu řízení.

28.

Cmo 210/99

Vrchní soud v Olomouci, rozhodnutí ze den 13.12.2001

Přiměřené zadostiučinění představuje nárok (dle § 53 obchodního zákoníku) na plnění za újmu nemateriální povahy. Tento nárok má tedy funkci sankční jehož účelem je postihnout soutěžitele nerespektujícího zásady hospodářské soutěže a působit do budoucna preventivně tak, aby se obdobného jednání vyvaroval. Současně plní částečně i funkci reparační v případě, že poškozenému soutěžiteli vznikla i materiální újma anebo i škoda, avšak obtížně vyčíslitelná a současně i funkci satisfakční. I když pro stanovení výše přiměřeného zadostiučinění nejsou jednoznačná kritéria, pak nepochybně vodítkem může být

odhad příjmů žalovaného za rozhodné období, jeho přístup a chování vůči poškozenému soutěžiteli (to je zda v závadném stavu i přes upozornění pokračoval či jej neprodleně odstranil a i takového jednání se nadále vyvaroval). Zároveň je třeba dbát zásady že tato sankce by měla být sankcí citelnou nikoliv však likvidační.

Rozsudek soudu prvního stupně uložil žalovanému zaplatit žalobci zadostiučinění ve výši 250 000,- Kč (odst. I. výroku), zamítl návrh žalobce, aby žalovanému bylo uloženo zaplatit další zadostiučinění ve výši 500 000,- Kč (odst. II.výroku), zamítl návrh žalobce na uveřejnění výrokové části rozsudku na náklady žalovaného (odst. III. výroku), zastavil řízení o uložení povinnosti žalovanému zdržet se vydávání časopisu pod názvem „SEX A FÓR“ a zdržet se jakéhokoliv narušování ochranné známky žalobce „SEX FÓR“ a toho, aby součástí označení časopisu bylo sousloví „FÓR MEN“ (odst. IV. výroku) a konečně uložil žalovanému zaplatit na nákladech řízení žalobci 65 530,- Kč.

Podle odůvodnění dospěl soud k závěru, že mezi žalobcem a žalovaným jde o nekalosoutěžní jednání podle § 44, § 46 odst. 1 a § 48 Obch. z. (o klamavém označení zboží a služeb a parazitování na pověsti). Považuje za prokázané, že žalobci svědčí právo ke kombinované ochranné známce č. 62852 pro označení „Fór MEN“ s datem přednosti od 22. 7. 1990 a rovněž i ke kombinované ochranné známce č. 172795 pro označení „SEX fóř“ s datem přednosti od 10. 10. 1991 a že žalobce v období od roku 1990 do konce roku 1993 vydával erotický časopis pod názvem „fór MEN“, jehož zadní strana obsahovala kreslené vtipy s pozdějším označením „SEX fóř“. Nekalé soutěžní jednání žalovaného (který byl dříve, a to až do konce r. 1991 u žalobce zaměstnán) pak soud spatřuje v tom, že od poloviny roku 1992 vydával rovněž erotický časopis pod názvem „SEX A fóř“ s výrazným označením vydavatele jako S. (výrazně uvedeného na záhlaví přední strany časopisu), když od roku 1993 došlo pouze ke změně jeho formátu a označení vydavatele na zadní straně jako – A. Ostrava-Zábřeh. Žalovanému sice svědčilo právo z ochranné kombinované známky číslo 175813 k označení názvu „SEX a fóř“ avšak až od 3.3.1992, kdy již měl obdobnou ochrannou známku zapsanou žalobce. I když se žalovaný pokoušel i o zápis ochranné známky „FÓR MEN“ Úřad průmyslového vlastnictví v Praze jeho návrhu nevyhověl (zamítavé rozhodnutí nabylo právní moci 30.4.1994). Tím, že žalovaný, který měl nepřeborné množství jiných možností, zvolil pro jím vydávaný časopis název „SEX a fóř“ a zvýraznil vydavatele jako S., úmyslně navodil situaci, kdy u shodného okruhu odběratelů erotických časopisů mohl vyvolat mylnou domněnku o jeho vydavateli, to je buď o možném partnerském vztahu vydavatelů (že se mezi nimi nejedná o konkurenční vztah), případně že je tento časopis (stejně jako časopis žalobce) vydáván shodným vydavatelem. Tím se žalovaný dopustil jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže klamavého označení zboží a parazitování na pověsti žalobce. Ve vztahu, k žalobci pak ohraničil dobu nekalosoutěžního jednání žalovaného datem 31.12.1993, když od 1.1.1994 žalobce převedl svá práva z ochranné známky na jiný subjekt C.s.r.o. Slezská Ostrava a od tohoto data mu právo z této známky nesvědčí. Soud prvního stupně dále vzal za prokázané, že žalovaný od roku 1994 změnil označení časopisu na SUPER SEX a SUPER FÓR, že vydávání tohoto časopisu skončilo v roce 1995 a že se žalovaný žalobci v deníku Právo ze dne 26.6.1998 za uvedené jednání veřejně omluvil. K návrhu žalobce (který potvrdil, že žalovaný v závadném jednání od roku 1994 neparaduje, neboť přejmenoval časopis na SUPER SEX a SUPER FÓR) soud řízení o uložení povinnosti zdržet se závadného stavu zastavil dle ust. § 96 odst. 1 o.s.ř. (odst. III. výroku). Poněvadž soud uzavřel, že se žalovaný do konce roku 1993 vytykaného nekalosoutěžního jednání dopouštěl, uložil mu zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši 250.000,- Kč (odst. I. výroku), když další požadované zadostiučinění ve výši 500.000,- Kč jako nepřiměřené zamítl (odst. II. výroku). Žalobci požadované zveřejnění výrokové části rozsudku posoudil jako kontraproduktivní a nevhodné vzhledem k obsahu výrokové části rozsudku

a v tomto rozsahu žalobu zamítl (odst. III. výroku), při stanovení výše přiznaného zadostiučinění se soud řídil jak objektivním faktorem (to je hrubým odhadem příjmů žalovaného z vytykaného nekalosoutěžního jednání) tak současně i přihlédl k jeho písemné omluvě v deníku Právo z 26.6.1998 a zohlednil i skutečnost, že žalovaný již v soutěžitelském oboru nepodniká. Zjistil, že žalobce ke dni podání žaloby vydával časopis „For MEN“ s nákladem 115.000 kusů výtisků a žalovaný časopis „SEX A fór“ nákladem 30.000 ks výtisků s tím, že bylo prodáno cca 9.000 kusů. Proto požadovanou částku 250.000,- Kč považuje za přiměřenou a žalobu v tomto rozsahu za důvodnou. O nákladech řízení pak bylo rozhodnuto podle § 142 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku a to výslovně proti odst. 1. výroku o uložení povinnosti zaplatit žalobci zadostiučinění ve výši 250.000,- Kč a výroku I o nákladech řízení podal včasné odvolání žalovaný. Nadále trvá na tom, že se vydáváním časopisu „SEX a fór“ pod obchodním jménem S. vytykaného nekalosoutěžního jednání nedopouští. Namítal, že časopis žalovaného byl co do názvu a grafické úpravy zcela odlišný od časopisu žalobce. Označení „Fór MEN“ pak bylo užito v obchodním jménu žalovaného a nikoliv v označení časopisu. Žalobci přiznané zadostiučinění pak považuje za nepřiměřené. Podle jeho názoru zadostiučinění nelze považovat za postih reparační ale pouze za satisfakci za údajnou újmu nemateriální povahy způsobenou žalobci. V tomto směru žalobce tuto údajnou újmu dostatečně netvrdí ani neprokazuje. Zdůrazňoval, že již v roce 1993 změnil formát, písmo a záhlaví svého časopisu a změnil i obchodní jméno na A. Od roku 1994 dále název časopisu na SUPER SEX a SUPER FÓR a v roce 1998 pak zveřejnil svou omluvu žalobci v deníku P. I tyto skutečnosti měly být zohledněny při rozhodování o přiznání zadostiučinění, které nelze považovat za trest, ale za prostředek k vyrovnání morálních

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadené části, to je ve vztahu k vyhovujícímu výroku o nákladech řízení ve smyslu novely o.s.ř. provedené zákonem č. 30/2000 Sb. část 12, hlava I. článek 15 (podle které odvolání proti rozhodnutím soudu prvního stupně vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů – § 206 § 212 o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání nelze upřít částečné důvodnosti.

Odvolací soud nejprve konstatuje, že odvoláním žalovaného nebyl napaden odst. II, III a IV výroku rozsudku. V tomto rozsahu již proto rozsudek soudu prvního stupně podle ust. § 159 odst. 1 o.s.ř. nabyl právní moci.

Z obsahu předloženého spisu odvolací soud zjistil, že žalobou podanou u Krajského obchodního soudu v Ostravě dne 24.11.1992 se žalobce domáhal ochrany proti jednání nekalé soutěže. Skutkově tvrdil, že od května 1990 jako soukromý podnikatel (podnikající pod obchodním jménem C. vydává časopis „Fór MEN“. Jedná se o čtrnáctidenník v nákladu 115 000 kusů a dal návrh na zápis kombinované ochranné známky pro název časopisu „Fór MEN“ a dne 14.10.1992 mu byl vydán doklad o zápisu této známky. Od poloviny roku 1992 žalovaný (který do prosince 1991 pracoval u žalobce jako šéfredaktor zmíněného časopisu) začal jako soukromý podnikatel podnikající pod označením S. vydávat časopis „SEX a fór“. Tento časopis je obsahově stejně zaměřený jako časopis žalobce. Dle žalobce v souvislosti s názvem a označením tiskoviny žalovaného dochází k zřejmému porušování ustanovení obchodního zákoníku o nekalé soutěži. Přitom užitím slova „Fór“ při obdobném grafickém projevu jako v časopise žalobce je dána nedovolená a záměnu podmiňující okolnost. Příjmem součástí všech „hlaviček“ periodika žalovaného je pak zároveň název jeho firmy, to je včetně formulace „FÓR MEN“. Do listopadu 1992 vyšlo celkem 5 čísel jeho časopisu. Žalobce proto vyzval žalovaného

i dopisem ze dne 16.10.1992, aby od tohoto jednání upustil. Výzvu žalovaný nerespektoval. Žalobce je přesvědčen, že jednání žalovaného je napodobováním cizích výrobků a označení časopisu žalovaného je způsobilé vyvolat jak nebezpečí záměny, tak i vyvolat omyl u běžných odběratelů v osobě vydavatele tohoto časopisu. Touto formou pak žalovaný zároveň parazituje na popularitě časopisu žalobce. Žalobce tvrdil, že nekalosoutěžním jednáním žalovaného je mu způsobena jak materiální, tak i morální podnikatelská újma, a proto požadoval, aby žalovanému bylo uloženo zdržet se vydávání časopisu pod názvem „SEX a fór“ tak, aby součástí označení byl název firmy S. a dále zaplatit žalobci zadostiučinění ve výši 500.000,- Kč a aby žalobci bylo přiznáno právo uveřejnit rozsudek na náklady žalovaného. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě potvrdil, že na základě živnostenského oprávnění vydává časopis nazvaný SEX a fór. Popíral však, že by grafickou úpravou záhlaví a označením časopisu mohlo hrozit nebezpečí záměny. Navíc podal návrh na zápis ochranné známky „Fór MEN“ dříve než žalobce, avšak o přihlášce nebylo dosud rozhodnuto. Proto navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu. V průběhu řízení žalobce změnil žalobní petit v tom směru, že se domáhal po žalovaném uložení zdržení se vydávání časopisu pod názvem „Sex a fór“, zdržení se jakéhokoli narušování ochranné známky žalobce „Sex a Fór“ a zdržení se toho, aby součástí označení časopisu bylo sousloví „FÓR MEN“. Dále se domáhal přiznání zadostiučinění ve výši 750.000,- Kč a přiznání práva na uveřejnění výrokové části rozsudku na náklady žalovaného. Soud prvního stupně dne 20.4.1994 tuto změnu žaloby připustil. Po projednání věci soud prvního stupně rozsudkem ze dne 9.6.1994 žalobu v plném rozsahu zamítl. K odvolání žalobce (ve kterém vzal rovněž žalobu ve zdržovacím výroku zpět, protože se žalovaný již vytýkaného nekalosoutěžního jednání nedopouští). Vrchní soud v Praze svým usnesením ze dne 21.10.1996 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud dospěl totiž k závěru, že se žalovaný vytýkaného nekalosoutěžního jednání dopustil i tím, že v nepřebýrných možnostech zvolil za název svého časopisu „SEX a fór“ a v záhlaví označení vydávajícího S., navodil tak závadnou situaci, jež mohla vést k nebezpečí záměny u běžného spotřebitele v osobách vydavatelů obou časopisů (že se mezi žalobcem i žalovaným, nejedná o přímou konkurenci eventuelně že u obou časopisů jde o jediného vydavatele). Žalovaný tedy porušil jak generální klauzuli o nekalé soutěži dle § 44 obchodního zákoníku, ale i ust. § 46 odst. 1 (o klamavém označení zboží a služeb) a § 48 obchodního zákoníku o parazitování na pověsti. Soudu prvního stupně pak uložil zabývat se otázkou přiměřenosti požadovaného zadostiučinění. Poté žalobce ve svém podání ze dne 15.7.1997 tvrdil, že žalovaný distribuoval celkem asi čtrnáct čísel měsíčníku, když jeho náklad činil v průměru 16.000 výtisků měsíčně. Pokud se pak vychází z běžných relací nákladů spojených s úhradou služby pro P.a.s. (které bylo hrazeno maximálně 30% z tržeb), náklady žalovaného činily maximálně 50% ze zbytku a je zřejmé, že i minimální příjem žalovaného činil za předemtné období 550.000,- Kč. Dle žalobce žalovaný minimálně v této částce snížil prodejnost periodika žalobce. Při jednání před soudem prvního stupně dne 30.16.1998 pak žalovaný připustil, že zpočátku činil náklad časopisu „Sex a fór“ 27-30.000 kusů měsíčně. Pro finanční potíže pak klesl na 15-17.000 kusů měsíčně a pro ekonomické potíže bylo jeho vydávání v roce 1995 ukončeno. Časopis vydával od září 1992 do roku 1995. Z celkového nákladu 16.000 kusů však bylo prodáno pouze asi i 60%. Žalovaný rovněž potvrdil, že zveřejnil v deníku Právo svou omluvu žalobci za své jednání. Tyto údaje pak žalovaný potvrdil při svém výslechu před soudem prvního stupně. Soud prvního stupně věc projednal a poté rozhodl napadeným rozsudkem.

Odvolací soud jako správná přejímá skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně tak, jak jsou uvedena v odůvodnění písemného vyhotovení napadeného rozsudku a pro stručnost v tomto směru na toto odůvodnění odkazuje.

Odvolací soud částečně doplnil dokazování:

Z dopisu Úřadu průmyslového vlastnictví Praha adresovaného žalovanému ze dne 29.3.1993, zjistil, že přihláška ochranné známky „FÓR MEN“ byla podána dne 25.6.1991 a je vyřizována pod číslem spisu 62324. Z vydavatelské smlouvy ze dne 5.10.1992 zjistil, že autorka M.D. dala firmě souhlas s užíváním výtvarného díla hlavičky časopisu Sex a fór 4, žalovaný jako vydavatel se zavázal vydat dílo na svůj účet a šířit jej prostřednictvím prodejní sítě velkoobchodu a maloobchodu.

Po doplněném a zhodnoceném dokazování dospěl odvolací soud k následujícím právním závěrům.

Odvolací soud nejprve předesílá, že předmětem sporu tak, jak jej vymezil žalobce podle skutkových tvrzení žaloby (ust. § 79 odst. 1 o.s.ř.) bylo tvrzené nekalosoutěžní jednání žalovaného podle generální klauzule ust. § 44 obchodního zákoníku a ust. § 46 a § 48 obchodního zákoníku o klamavém označení zboží a služeb a parazitování na pověsti. Pouze tímto předmětem řízení byl soud nejen vázán ale i povinen o něm rozhodnout. V žádném případě se nejednalo o spor o práva žalovaného chráněná autorským zákonem č. 35/1965 Sb. ve znění novel. Pokud se žalovaný v odvolání bránil i tím, že mu ke slovnímu označení „Fór MEN, SEX a fór a Trochu sexu pro křížovky“ svědčí práva podle autorského zákona, a že se měl soud tímto rovněž při posuzování nároku žalobce zabývat, tak na základě výše uvedeného nemohl soud v tomto směru k námitkám ani argumentaci odvolatele přihlížet, neboť se jednalo o jiné nároky (a to žalovaného) vyplývající z naprosto odlišné právní úpravy. Jestliže se však žalovaný cítil být na svých autorských právech dotčen anebo poškozen, nic mu nebránilo soudní řízení o svých nárocích plynoucích z autorských práv zahájit a vůči žalobci se jich případně v samostatném soudním řízení domoci. Pokud tak ovšem neučinil a zůstal k ochraně svých práv pasivní, jde tato skutečnost na jeho vrub.

Proto závěr soudu prvního stupně, že námitky žalovaného ohledně jeho autorských práv jsou pro toto řízení bez právního významu, je správný.

I když řízení o zdržení se vytýkaného nekalosoutěžního jednání žalovaného bylo z důvodů částečného zpětvzetí žaloby žalobcem zastaveno (odst. III. výroku), pro účely rozhodnutí o oprávněnosti a výši přiměřeného zadostiučinění bylo třeba posoudit, zda se žalovaný tvrzeného vytýkaného jednání skutečně dopustil či nikoliv.

Předně je třeba uvést, že skutkový stav věci byl v dosavadním řízení provedenými důkazy před soudy obou stupňů dostatečně objasněn a mezi účastníky o něm není v zásadě sporu. Předmětem odvolacího řízení tak zůstalo žalobci přiznané právo na zadostiučinění vyjádřeném finanční částkou 250.000,- Kč. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že se žalovaný v rozhodném období, to je od poloviny roku 1992 do konce roku 1993 vydáváním a šířením jeho periodika dopustil jednání nekalé soutěže dle § 46 odst. 1 a § 48 obchodního zákoníku. Odvolatel s tímto zásadním hodnocením nesouhlasí a zpochybňuje i přiměřenost zadostiučinění, které považuje za výchovný (satisfakční) nikoli však za reparační prostředek. Odvolací soud po zhodnocení důkazů provedených v řízení dospěl k závěru, že jednání žalovaného bylo jednáním nekalé soutěže, avšak s ohledem na všechny okolnosti sporu bylo třeba přiznané zadostiučinění snížit na částku 150.000,- Kč, která odpovídá podmínkám přiměřenosti této satisfakce.

Žalovaný, ačkoliv měl nepřeberné množství možností, jež skýtá na slovní zásobu bohatý český jazyk, zvolil od počátku, to je od poloviny roku 1992, pro své označení vydavatele v záhlaví jím vydávaného časopisu (jež byl obsahově stejně zaměřený jako časopis žalobce) název

S. a název časopisu „SEX a fór“. Především slovní spojení „FÖR 4 MEN“ přitom používal žalobce již od roku 1990 jako název svého časopisu, který byl distribuován v masovém celostátním měřítku a k tomuto názvu mu svědčila kombinovaná ochranná známka s datem přednosti od 22.7.1991. Navíc na zadní straně tohoto časopisu byla žalobcem zavedena rubrika s kreslenými vtipy později označovaná „SEX fór“. Rovněž pro toto označení žalobci svědčilo právo z ochranné známky s datem přednosti od 10.10.1991. Byť žalovanému byla dnem 3.3.1992 zapsána ochranná známka k označení „SEX a fór“, tato známka je vizuálně i slovně zaměnitelná a podle dat přednosti požívá pak ochrany podle zásady priority zápisu známka žalobce. V záhlaví časopisu žalovaného se tedy výrazně objevilo slovní spojení „FÖR“ „FÖR MEN“ a „SEX a fór“. Je v přirozenosti zákazníkům, že z delšího znění názvu jim utkví v paměti jen jeho určitá výrazná část. Touto částí pak výše uvedené slovní spojení beze sporu je. I takovéto označení spolu se stejnou obsahovou náplní obou periodik je pak u potencionálně shodného okruhu odběratelů způsobilé vyvolat mylnou domněnku o osobě jejich vydavatelů – a to, že buď mezi sebou nejsou ve vztahu konkurence na trhu anebo, že jsou obě periodika vydávána jedním jediným vydavatelem, a to (vzhledem k dřívějšímu zavedení časopisu žalobce) že tímto vydavatelem je žalobce sám. Je nepochybné, že žalovaný (který byl u žalobce dříve zaměstnán tuto situaci úmyslně navodil a naplnil tak skutkovou podstatu ust. § 46 odst. 1 obchodního zákoníku o klamavém označení zboží a služeb, neboť uvedené označení je způsobilé v hospodářském styku vyvolat mylnou domněnku, že jim označené zboží pochází od žalobce. Žalovaný, jež svým jednáním vyvolal možnou zaměnitelnost vydavatelů, učinil tak nepochybně s úmyslem a cílem získat pro své vlastní podnikání prospěch, jehož by jinak stěžejí dosáhl a to na úkor žalobce. Kořistil tak na jméno žalobce a dopustil se současně i parazitování na jeho pověsti dle ust. § 48 obchodního zákoníku.

K tomu, aby žalovaný ukončil závadný stav, musel by podstatným a výrazným způsobem (nejméně jakými závadný stav vyvolal – to je zveřejněním na přední straně časopisu) změnit označení vydavatele i název časopisu tak, aby vytykané slovní spojení neobsahovalo, aby bylo na první pohled zřejmé, že je zde dána rozdílnost v osobách vydavatelů. I když žalovaný v roce 1993 změnil své označení jako vydavatele na A..Ostrava, učinil to způsobem, že toto označení vydavatele v záhlaví předmětného časopisu vynechal a přenesl je do spodní málo výrazné rubriky na zadní straně časopisu. Běžný zákazník pak odlišení ve vydavateli obvykle na první pohled postřehnout a zjistit nemohl. Odvolací soud se proto ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že žalovaný porušil dobré mravy soutěže dle generální klausule ust. § 44 obchodního zákoníku a dopustil se v období od poloviny roku 1992 do konce roku 1993 jednání nekalé soutěže. Pokud vzal tedy žalobce žalobu ve zdržovacím výroku práva, učinil tak pro chování žalovaného. Pro úplnost je třeba uvést, že žalobce ostatně svá práva z předmětné ochranné známky „FÖR MEN“ převedl od 1.1.1994 na jiný subjekt C. s.r.o. Ostrava. Proto by již ani nemohl být po tomto datu případným nekalosoutěžním jednáním žalovaného dotčen.

Zůstalo proto posoudit výši přiznaného zadostiučinění.

Odvolací soud souhlasí s tím, že přiměřené zadostiučinění představuje nárok (dle § 53 obchodního zákoníku) na plnění za újmu nemateriální povahy. Tento nárok má tedy funkci sankční jehož účelem je postihnout soutěžitele nerespektujícího zásady hospodářské soutěže a působit do budoucna preventivně tak, aby se obdobného jednání vyvaroval. Současně plní částečně i funkci reparační v případě, že poškozenému soutěžiteli vznikla i materiální újma anebo i škoda, avšak obtížně vyčíslitelná a současně i funkcí satisfakční. I když pro stanovení výše přiměřeného zadostiučinění nejsou jednoznačná kritéria, pak nepochybně lze souhlasit se soudem prvního stupně, že vodítkem může být odhad příjmu

žalovaného za rozhodné období, jeho přístup a chování vůči poškozenému soutěžiteli (to je zda v závadném stavu i přes upozornění pokračoval či jej neprodleně odstranil a i takového jednání se nadále vyvaroval). Zároveň je třeba dbát zásady, že tato sankce by měla být sankcí citelnou nikoliv však likvidační.

Pokud jde nejprve o hledisko hrubého odhadu příjmů z vytykané činnosti žalovaného, tak podle údajů, jež sám žalovaný potvrdil, vydal v roce 1992 5 čísel časopisu s minimálním nákladem 16.000 ks po 4,90 Kč, což činí částku 392.000,- Kč. V roce 1993 pak vydal 12 čísel časopisu po 16.000 ks za 6,- Kč, což činí 1.152.000,- Kč. Vzhledem k prodejnosti časopisů ve výši 60% tak žalovaný hrubým odhadem získal za oba roky částku 926.400,- Kč.

Otázka přístupu žalovaného k vytykanému jednání je zřejmá. Ačkoliv byl již dopisem žalobce ze 16.10.1992 vyzván, aby se vytykaného závadného stavu zdržel a odstranil jej, přesto tak neučinil a naopak až do rozhodnutí odvolacího soudu (i přes svou omluvu za toto jednání zveřejněnou v deníku P. v roce 1998) popíral, že by se vůbec jednání nekalé soutěže dopouštěl. Omluvu žalovaného tak považuje odvolací soud za ryze formální, neboť zmírnění újmy žalobci touto formou již nebylo aktuální, poněvadž žalovaný již v roce 1995 ukončil svou vydavatelskou činnost, žalobce svá práva převedl na jiný subjekt a následná omluva (s odstupem tří let po ukončení této činnosti) již nemohla odčinit dříve vzniklé újmy.

Přesto odvolací soud výši peněžitého zadostiučinění soudem prvního stupně považuje za nepřiměřenou, a to zejména s ohledem ke stávající situaci, kdy žalovaný již nepodniká a je ve starobním důchodu. Za přiměřené lze dle názoru odvolacího soudu považovat zadostiučinění ve výši 150.000,- Kč, jež odpovídá intenzitě i časovému rozsahu nekalosoutěžního jednání žalovaného.

V tomto závěru je zohledněna i obrana žalovaného týkající se někdejší spolupráce obou účastníků a možného přínosu žalovaného jako pracovníka žalobce k jeho prosperitě.

Na základě výše uvedených skutečností proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadené části dle ust. § 220 o.s.ř. změnil tak, jak je uvedeno.

Pokud se jedná o náklady řízení před soudy obou stupňů bylo třeba o nich rozhodnout dle § 24 odst. 1 a § 142 o.s.ř. Za jednání před soudem prvního stupně náležel žalobci náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 62.000,- Kč, 1 odměna advokátovi za 6 úkonů právní pomoci učiněných podle vyhl. č. 270/1990 Sb. (převzetí věci z 11.11.1992, podání žaloby) z 23.11.1992, vyjádření ve věci z 18.4.1994, účast při jednání 20.4.1994 a 8.6.1994 a za odvolání ze 7.7.1994 dle § 16 odst. 1 písm. a/, písm. c/ § 13 odst. 1 a odst. 6 to je 6 x 200,- Kč a 6 x režijní paušál á 30,- Kč dle § 19 odst. 3 citované vyhlášky. Dále žalobci přísluší odměna advokáta za 5 úkonů poskytnuté právní pomoci podle vyhl. č. 177/1996 Sb., (za jednání před soudem 2.10.1996, vyjádření 15.7.1997, účast při jednání 30.6.1998, 8.10. a 4.11.1998) ve výši 5 x 1.000,- Kč a 5 x 75,- Kč režijní paušál dle § 11 odst. 1 písm. a/, d/, g/, § 7, § 9 odst. 3 písm. v/ a § 13 odst. 3). Celkem činí náklady žalobce před soudem prvního stupně částku 68.755,- Kč. Před odvolacím soudem se žalobce práva na náhradu nákladů odvolacího řízení výslovně vzdal. Odvolací soud proto přiznal žalobci právo na náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 68.755,- Kč a tuto částku uložil žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.

Krajský soud v Brně, rozhodnutí ze dne 19.5.2005

Pokud soud na základě dokazování dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že ve prospěch žalovaného bylo do České republiky dovezeno zboží, o kterém bylo následně zjištěno, že toto zboží je neoprávněně označeno duševním vlastnictvím, které je chráněno ve prospěch žalobce, vydá o tom rozhodnutí umožňující žalobci takto neoprávněně označené zboží zničit.

Žalobou se domáhal žalobce určení, že zboží v počtu 5590 kusů triček zajištěné rozhodnutím Celního úřadu porušuje práva žalobce k jeho duševnímu vlastnictví a náhrady nákladů řízení. Žalobu odůvodňoval tím, že je výrobcem zejména kvalitního sportovního zboží, které označuje svými registrovanými ochrannými známkami platnými i v České republice. Žalovaný je rovněž podnikatelem – obchodní společností, která má mimo jiné jako předměty podnikání i zasilatelství a zastupování v celním řízení.

Celní úřad vydal rozhodnutí o zajištění zboží, u něhož pojal podezření z porušování práv k duševnímu vlastnictví žalobce. Jednalo se o 5590 kusů triček, které se pokusil dopravit na území České republiky žalovaný a následně toto zboží přihlásil k propuštění do režimu volného oběhu. Poté Celní úřad vyrozuměl žalobce a následnou prohlídkou zajištěného zboží ze strany žalobce (vykonanou dne 1.7.2004) bylo zjištěno, že zajištěné zboží je neoprávněně označeno ochrannými známkami žalobce. Žalovaný se k žalobě nevyjádřil.

Vzhledem k tomu, že se žalovaný k žalobě nevyjádřil, zůstalo v projednávané věci sporným, zda je žalobce vlastníkem duševního vlastnictví (ochranných známek), dále zda zajištěné zboží bylo do České republiky dovezeno ve prospěch žalovaného a dále zda toto zajištěné zboží je neoprávněně označeno duševním vlastnictvím, které je chráněno ve prospěch žalobce.

Soud své rozhodnutí opřel zejména o sdělení Celního úřadu, ze kterého zjistil, že tento Celní úřad zadržel svým rozhodnutím ze dne 29.6.2004 zboží zde specifikované v celkovém počtu 5590 kusů. Dále ze sdělení tohoto Celního úřadu ze dne 2.7.2004 bylo zjištěno, že příjemcem výše uvedeného zajištěného zboží byl žalovaný. Dále z výpisu z ochranných známek bylo zjištěno, že žalobce je mimo jiné vlastníkem dvou obrazových a jedné grafické ochranné známky, přičemž tyto ochranné známky mají platnost i pro Českou republiku. Z odborného posouzení žalobce ze dne 1.7.2004 soud zjistil, že osoba pověřená žalobcem k posouzení originality zajištěného zboží sdělila, že toto zboží není originálním výrobkem žalobce a dále uvedla, z jakých skutečností toto své tvrzení o nepůvodnosti zboží vyvozuje.

Na základě provedených důkazů soud dospěl k závěru, že zboží zajištěné Celním úřadem bylo dovezeno do České republiky pro žalovaného.

Z ust. § 1 odst. 1 zák. č. 191/1999 Sb. (ve znění novel č. 121/2000, 250/2002 a 255/2004), dále jen zákon č. 191/1999 Sb. (v aktuálním znění) vyplývá, že tento zákon stanoví podmínky, za kterých se provádí zásah celního úřadu proti osobám, které vlastní, drží, skladují nebo prodávají zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví na celním území Evropských společenství podle bezprostředně závazného právního předpisu Společenství.

Podle § 11 odst. 3 zák. 2. 191/1999 Sb. (ve znění novel) stanoví, že majitel práva je povinen neprodleně písemně nebo elektronicky informovat celní úřad, že bylo zahájeno řízení

o určení, zda jde o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví.

Z ust. § 14 odst. 2 zák. č. 191/1999 Sb. (ve znění novel) vyplývá, že rozhodne-li pravomocně soud, že se jedná o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví, nebo jde-li o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví, a které bylo přenecháno ve prospěch státu, a deklarant, vlastník nebo držitel je sám nezničil, a nebylo-li rozhodnuto o propadnutí nebo zabránění tohoto zboží, celní úřad zajistí zničení tohoto zboží na náklady deklaranta, vlastníka nebo držitele zboží.

Na základě dokazování soud dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že ve prospěch žalovaného bylo do České republiky dovezeno zboží, o kterém bylo následně zjištěno, že toto zboží je neoprávněně označeno duševním vlastnictvím, které je chráněno ve prospěch žalobce. Z tohoto důvodu, aby bylo žalobci umožněno takto neoprávněně označené zboží zničit, rozhodl soud tak, že na základě provedeného dokazování určil, že zajištěné zboží (5590 kusů triček) porušuje práva žalobce k jeho duševnímu vlastnictví.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal procesně úspěšnému žalobci náklady řízení v celkové výši 9.823,- Kč, sestávající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč, odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč (§ 8 b/ vyhl. č. 484/2000 Sb.), třech paušálních náhrad výdajů po 75,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a cestovního osobním automobilem Nissan Almera, SPZ: A., při celkové ujeté vzdálenosti 420 km (z Prahy do Brna a zpět), průměrné spotřebě paliva 6,97 l/100 km a ceny benzínu Natural 95 27,40 Kč v celkové částce cestovního 2.398,- Kč.

30.

41 Cm 299/2004-27

Krajský soud v Brně, rozhodnutí ze dne 19.5.2005

Rozhodne-li pravomocně soud, že se jedná o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví, nebo jde-li o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví, a které bylo přenecháno ve prospěch státu, a deklarant, vlastník nebo držitel je sám nezničil, a nebylo-li rozhodnuto o propadnutí nebo zabránění tohoto zboží, celní úřad zajistí zničení tohoto zboží na náklady deklaranta, vlastníka nebo držitele zboží.

Žalobou ze dne 14.7.2004 (doručenou soudu dne 4.10.2004) se domáhal žalobce určení, že zboží zajištěné rozhodnutím Celního úřadu porušuje práva žalobce k jeho duševnímu vlastnictví a náhrady nákladů řízení. Žalobu odůvodňoval tím, že je výrobcem zejména kvalitního sportovního zboží, které označuje svými registrovanými ochrannými známkami platnými i v České republice. Žalovaný je rovněž podnikatelem – obchodní společností, která má mimo jiné jako předměty podnikání, zasílatelství a zastupování v celním řízení. Celní úřad vydal rozhodnutí zajištění zboží, u něhož pojal podezření z porušování práv k duševnímu vlastnictví žalobce. Jednalo se o 6107 kusů triček, která se pokusil dopravit na území České republiky žalovaný a následně toto zboží přihlásil k propuštění do režimu volného oběhu. Poté Celní úřad vyznamenal žalobce a následnou prohlídkou zajištěného zboží ze strany žalobce bylo zjištěno, že zajištěné zboží je neoprávněně označeno ochrannými známkami žalobce.

Žalovaný se k žalobě nevyjádřil.

Vzhledem k tomu, že se žalovaný k žalobě nevyjádřil, zůstalo v projednávané věci sporným, zda je žalobce vlastníkem duševního vlastnictví (ochranných známek), dále zda zajištěné zboží bylo do České republiky dovezeno ve prospěch žalovaného a dále zda toto zajištěné zboží je neoprávněně označeno duševním vlastnictvím, které je chráněno ve prospěch žalobce.

K tomu soud provedl důkazy a své rozhodnutí opřel zejména o sdělení Celního úřadu, ze kterého zjistil, že tento Celní úřad zadržel svým rozhodnutím ze dne 29.6.2004 specifikované zboží v celkovém počtu 6107 kusů. Dále ze sdělení tohoto Celního úřadu ze dne 16.7.2004 bylo zjištěno, že příjemcem výše uvedeného zajištěného zboží byl žalovaný. Dále z výpisu z ochranných známek bylo zjištěno, že žalobce je mimo jiné vlastníkem pěti kombinovaných a jedné grafické ochranné známky, přičemž tyto ochranné známky mají platnost i pro Českou republiku. Z odborného vyjádření žalobce ze dne 8.7.2004 soud zjistil, že zajištěné zboží není originálním výrobkem žalobce a dále z jakých skutečností toto své tvrzení o nepůvodnosti zboží vyvozuje. Rovněž tak bylo sděleno, že žalovanému nebyla udělena licenční práva k užívání ochranných známek žalobce.

Na základě provedených důkazů soud dospěl k závěru, že zboží zajištěné Celním úřadem bylo dovezeno do České republiky pro žalovaného.

Z ust. § 1 odst. 1 zák. č. 191/1999 Sb. (ve znění novel č. 121/2000, 260/2002 a 255/2004), dále jen zákon č. 191/1999 Sb. (v aktuálním znění) vyplývá, že tento zákon stanoví podmínky, za kterých se provádí zásah celního úřadu proti osobám, které vlastní, drží, skladují nebo prodávají zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví na celním území Evropských společenství podle bezprostředně závazného právního předpisu Společenství.

Ustanovení § 11 odst. 3 zák. č. 191/1999 Sb., (ve znění novel) stanoví, že majitel práva je povinen neprodleně písemně nebo elektronicky informovat celní úřad, že bylo zahájeno řízení o určení, zda jde o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví.

Z ust. § 14 odst. 2 zák. č. 191/1999 Sb. (ve znění novel) vyplývá, že rozhodne-li pravomocně soud, že se jedná o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví, nebo jde-li o zboží, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví, a které bylo přenecháno ve prospěch státu, a deklarant, vlastník nebo držitel je sám nezničil, a nebylo-li rozhodnuto o propadnutí nebo zabrání tohoto zboží, celní úřad zajistí zničení tohoto zboží na náklady deklaranta, vlastníka nebo držitele zboží.

Na základě dokazování soud dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že ve prospěch žalovaného bylo do České republiky dovezeno zboží, o kterém bylo následně zjištěno, že toto zboží je neoprávněně označeno duševním vlastnictvím, které je chráněno ve prospěch žalobce. Z tohoto důvodu, aby bylo žalobci umožněno takto neoprávněně označené zboží zničit, rozhodl soud tak, že na základě provedeného dokazování určil, že zajištěné zboží (6107 kusů triček) porušuje práva žalobce k jeho duševnímu vlastnictví.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal procesně úspěšnému žalobci náklady řízení v celkové výši 7.425,- Kč, sestávající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč, odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč (§ 8 b/ Vyhl. č. 484/2000 Sb.) a třech paušálních náhrad výdajů po 75,- Kč (§ 13 odst. 3 Vyhl. č. 177/1996 Sb.).

Krajský soud v Brně, rozhodnutí ze dne 19.5.2005

Uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud podle § 153a o.s.ř. rozsudkem podle tohoto uznání. Rozsudek pro uznání přitom nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2 o.s.ř.).

Žalobou se žalobce domáhal, aby soud určil, že zboží v počtu 50 párů obuvi zajištěné rozhodnutím Celního úřadu porušuje práva žalobce k duševnímu vlastnictví a rozsudku o nákladech řízení. Žalobu zdůvodňoval tím, že je výrobcem sportovního zboží, které označuje svými registrovanými ochrannými známkami. Celní úřad vydal rozhodnutí o zajištění zboží, jímž zajistil zboží podezřelé z porušení práva k duševnímu vlastnictví žalobce. Jednalo se o 50 párů obuvi s logem, které se žalovaný pokusil dopravit na území České republiky.

Následnou prohlídkou zboží žalobcem bylo zjištěno, že zboží je neoprávněně označeno ochrannými známkami žalobce.

Podáním ze dne 19.5.2005 žalovaný předmětný nárok i s příslušenstvím zcela uznal. Podle § 153a o.s.ř. uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Rozsudek pro uznání přitom nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2 o.s.ř.).

Protože v průběhu tohoto soudního řízení došlo k uznání žalobcova nároku a rozsudek pro uznání je přípustný, rozhodl soud ve smyslu ust. § 153a o.s.ř. rozsudkem pro uznání tak, že žalobě v plném rozsahu vyhověl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř. dle výsledku sporu tak, že povinnost k jejich náhradě byla uložena žalovanému, neboť žalobce měl ve věci plný úspěch. Náklady řízení žalobcem vynaložené přitom činí 7.425,- Kč a sestávají se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč, odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč (§ 8 b/ vyhl. č. 484/2000 Sb.) a třech paušálních náhrad výdajů po 75,- Kč (§ 13/3 vyhl. č. 177/1995 Sb.).

Krajský soud v Ostravě, rozhodnutí ze dne 22.7.2002

Ve společnosti je vnímáno slovo BIO nejen z hlediska mléčných výrobků, ale i jiných potravin; jde v podstatě o označení druhu zboží. Toto slovo je vžitě v návaznosti na zavádění modernějších trendů výživy a nemůže proto být příznačným jen pro žalobce, byť ho má jako jedno slovo ve své ochranné známce. Skutečnost, že jmenovaní soudní znalci dospěli, včetně ÚPV ČR, k jiným závěrům, je pro soud nezávazná, protože otázka zaměnitelnosti je otázkou, o které je oprávněn rozhodnout jen soud.

Majitel ochranné známky se může u příslušného soudu domáhat stejné nebo podobné výrobky či služby, označené způsobem, jímž došlo k porušení jeho práv, byly staženy z trhu. Majitel ochranné známky může požadovat, aby soud nařídil ohrožovateli zničit

výrobky, jejichž výrobou nebo uvedením na trh došlo k ohrožení nebo porušení práva chráněného tímto zákonem, popřípadě zničit materiál a nástroje určené nebo používané výlučně nebo převážně při činnostech ohrožujících nebo porušujících práva chráněná tímto zákonem.

Žalobce se žalobou domáhá po žalovaném zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši Kč 500.000,- Kč z důvodu, že žalobce porušil jeho práva jako majitele ochranné známky č.196875 ve znění „BIO AU BIFIDUS ACTIV“, s prioritou ze dne 07.02.1955, zapsanou dne 30.01.1997 pro všechny mléčné výrobky. Žalobce tvrdil, že žalovaný na svých mléčných výrobcích užívá od počátku roku 1998 do druhé poloviny r. 2000 označení Dr. Bio, které je zaměnitelné s výše registrovanou ochrannou známkou žalobce, který prostřednictvím dceřiné společnosti vynakládal v ČR od roku 1996 značné finanční prostředky na zajištění množství citované ochranné známky mezi spotřebiteli, když tato dceřiná společnost s jeho souhlasem a za úplatu užívala ochrannou známkou žalobce jako označení svého úspěšného jogurtového výrobku s obsahem acidofilních kultur.

Další žalobou se žalobce domáhal poskytnutí přiměřeného zadostiučinění ve výši Kč 500.000,- z titulu porušení jeho práv se stejné ochranné známky, protože tvrdil, že žalovaný na svých jogurtech používá označení, které je zaměnitelné s jeho ochrannou známkou, a to na výrobcích BIO Via Natur Biojogurt s vlákninou – jahoda, Biojogurt s vlákninou – bílý, BIC Via Natur Biojogurt s vlákninou – malina – ostružina a BIO Via Natur Biojogurt bílý, protože má za to, že zaměnitelnost slova BIO, které je dominantním prvkem v označení. Žalobce tvrdil dále, že neoprávněně žalovaný těží z úsilí žalobce a vynaložených finančních prostředků na propagaci jeho výrobků a jeho jednáním dochází proto k porušování práv žalobce, vyplývajících z předmětné ochranné známky, čímž mu vzniká újma, a proto uplatnil nárok na nemajetkovou újmu ve výši Kč 500.000,- u obou sporů. Dále navrhl uložení povinnosti žalovanému zdržet se používání označení mléčných výrobků, jak byly rozvedeny.

Soud podle ust. § 112 odst. 1 o.s.ř. spojil obě věci ke společnému řízení a rozhodnutí usnesením ze dne 15.07.2002 a nadále vedl věc pod sp. zn. 2 Cm 41/2001.

Žalovaný navrhl zamítnutí žalob, a to zejména z důvodu, že je majitelem slovní ochranné známky č. 203304 ve znění „OLMA BIO“ a dále ochranné známky slovní č. 229795, které užívá při značení svých mléčných výrobků, přičemž odlišovacím znakem je právě slovní prvek C, který je charakteristický a pojem „bio“ je odborným termínem pro značení charakteru nebo původu potraviny. Dále namítl, že značení výrobků řádně zapsanými ochrannými známkami žalovaným je postaveno na roveň práv žalobce označovat své výrobky jeho ochrannou známkou. K nároku na přiznání přiměřeného zadostiučinění namítl, že není namístě jednak z uvedených důvodů, jednak z důvodu, že licenční smlouva mezi žalobcem a společností D a.s. byla registrována v rejstříku ochranných známek dne 10.05.2002, a teprve tímto dnem vzniklo licenciátovi právo užívat ochrannou známkou žalobce, a proto tvrzení žalobce o stamilionových nákladech na propagaci od roku 1995 do roku 2000, je bezpředmětné.

Žalobce v doplňujícím podání ze dne 25.04.2002 uvedl mj., že užívání jednotlivých slovních prvků žalovaným na jeho výrobcích není zřejmé ve vztahu k zápisu ochranných známek s tím, že značení Dr. Bio bylo i v souvislosti s přihláškou žalovaného na zápis ochranné známky zamítnuto ÚPV ČR Praha pro zaměnitelnost s ochrannou známkou žalobce, dále poukázal na výsledky průzkumu trhu o tom, že u 27 % spotřebitelů byl považován výrobek Dr. Bio za výrobek D. a.s. a upřesnil důvody pro uplatněný nárok přiměřeného zadostiučinění, včetně jeho výše.

Z osvědčení Úřadu průmyslového vlastnictví ČR o zápisu ochranné známky č. 196875 bylo zjištěno, že kombinovaná ochranná známka BIO AU BIFIDUS ACTIV je zapsána v rejstříku s právem přednosti od 07.02.1995 pro žalobce s tím, že je v rejstříku registrována výlučná licenční smlouva ze dne 20.05.1994 pro D. a.s., s účinností od 10.05.2000.

Z faktur, vystavených v červnu a červenci 1996 dodavatelem, tj. obchodní firmou D a.s. pro různé odběratele bylo zjištěno, že jejich předmětem je vyúčtovaná kupní cena za dodávky mléčných výrobků – včetně výrobku jogurt BIO.

Ze zprávy mediální agentury dceřiné společností žalobce T. byl zjištěn přehled výdajů na reklamu značky BIO, prezentující výsledky monitoringu nezávislé společnosti T1.

Z výpisu obchodního rejstříku bylo zjištěno, že obchodní firma D. a.s. je v něm uvedena s poznámkou „dceřiné podniky“ – osoby s více než 20 % podílu na ZJ (+ výše vkladu v %): C. - 95 %.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku obchodní firmy Z, a.s. Městského soudu v Praze bylo zjištěno, že tato obchodní firma byla založena podle § 172 obchodního zákoníku a jejím zakladatelem je Fond národního majetku ČR (původně obchodní jméno B., a.s. do 14.04.1994).

Z českého překladu výpisu KBIS č.j. 0100050871 (MINITEL) notářsky ověřeného dne 15.10.2001 soud zjistil, že žalobce je zapsán jako obchodní firma od založení dne 14.10.1948 v obchodním rejstříku u soudu v Paříži, Francie.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku zdejšího soudu bylo zjištěno, že žalovaný je zapsán v odd. B, vložka 748 od 01.01.1994 dosud.

Z osvědčení Úřadu průmyslového vlastnictví ČR Praha bylo zjištěno, že žalovaný je majitelem slovní ochranné známky č. 203304 ve znění „0 BIO“ s právem přednosti od 08.11.1996 a dále č. 229795 slovní „0 Dr. Bio“ s právem přednosti od 27.01.2000.

Ze znaleckého posudku JUDr. J.T. a Ing. J. P. ze dne 08.02.2001 a jeho doplňku ze dne 08.11.2001 bylo zjištěno, že jeho předmětem bylo porovnání označení používaných na obalech jogurtů žalovaným s ochrannou známkou žalobce.

Z přípisu obchodní firmy D. a.s. ze dne 09.02.2001 bylo zjištěno, že vyzvala žalovaného k provedení změn označení biojogurtu BIO Via Natur, spočívající v odstranění dominantního výrazu „BIO“ z tohoto značení.

Z posouzení obalu kelímku mléčného výrobku žalobce, a to jogurtu s označením „BIO BIFIDUS AKTIV“ bylo zjištěno, že je v zelenobílém provedení s modrým nápisem D., s uvedením výrobků D1. a.s., Benešov, ČR a SK E spol. s r.o. SR.

Z posouzení kelímků žalovaného, označených na víčku oválným nápisem slova 0 v modrobílém provedení s korunkou (týká se všech předložených kelímků, tj. jogurt s označením BIO, Via Natur, biojogurt bílý, BIO Via Natur-biojogurt s vlákninou, BIO Via Natur-biojogurt s vlákninou – jahoda a BIO Via Natur biojogurt malina – ostružina) bylo zjištěno, že jejich výrobem je žalovaný. Podle fotokopie obalů kelímků a víček vyrábí žalovaný dále bílý jogurt označený „Dr. Bio – bifidokultura 2 x aktivní a oligofruktosa“ s označením „O“.

Na základě zjištěného skutkového stavu dospěl soud k následujícím skutkovým a právním zjištěním:

V řízení bylo citovanými osvědčeními ÚPV ČR prokázáno, že žalobce je majitelem ochranné známky „BIO AU BIFIDUS ACTIV“ s právem přednosti od 07.02.1995 zapsanou dne 30.01.1997 s tím, že na základě výlučné licenční smlouvy, s účinností od 10.05.2000, užívá tuto ochrannou známku obchodní firma D1. a.s. Benešov.

Tvrzení, že jmenovaná dceřiná firma žalobce s jeho souhlasem používala tuto ochrannou známku již od června 1996 a za úplatu, žalobce v řízení neprokázal, protože licenční smlouvu ze dne 20.05.1994 nepředložil k důkazům.

Dále bylo prokázáno, že žalovaný je majitelem ochranných známek „0 BIO“ s právem přednosti od 08.11.1996 dle zápisu ze dne 26.08.1997 a „0 Dr. Bio“ s právem přednosti 27.01.2000 a datem i zápisu do rejstříku dne 27.12.2000. V řízení došlo k prokázání dalších skutečností, a to, že obchodní firma D, a.s. a žalovaný vyrábí mléčné výrobky, jejichž obaly – kelímky vč. víček byly součástí dokazování, jak je rozvedeno v předchozí části odůvodnění, a že tyto subjekty jsou soutěžiteli na trhu v ČR.

Oba uvedené subjekty vyrábí a distribuují do obchodní sítě v ČR předmětné výrobky s obsahem bifidogenních kultur, přičemž u označení těchto výrobků užívají slovní prvek BIO.

Kombinovaná ochranná známka žalobce č. 196875 pro označení BIO AU BIFIDUS ACTIV tvoří uzavřený tmavě modrý obdélník s velkými bílými písmeny BIO, jehož prostřední písmeno I má pod dolním koncem drobný grafický prvek v barvě žluté a pod linkou drobný bílý nápis AU BIFIDUS ACTIV, přičemž dominantním prvkem je výraz BIO. Na kelímku i na víčku tohoto kysaného mléčného výrobku je dále v obdélníkovém, bíle označeném rámečku, vyplněném modrou barvou, výrazné slovo D v bílém provedení.

Mléčné výrobky žalovaného, a to s příchutí maliny a ostružiny, s vlákninou, jogurt bílý a bílý jogurt Dr. Bio jsou na víčku a kelímku označeny tučnými, velkými světle modrými písmeny BIO a Dr. Bio současně si uvedením slova O v bílém provedení s korunkou na modrém podkladě v oválném modrém rámečku olemovaným bíle. U výrobku Dr. Bio je slovní doplnění oligofruktosa a bifidokultura, 2 aktivní na modrém a zelenomodrém barevném provedení. Slovní prvek Bio je rovněž dominantním prvkem značení těchto výrobků žalovaného s tím, že nad I, které je u žalovaného malé, je tečka bílá.

U obou subjektů je pak nad slovem BIO uvedeno označení výrobce v rozdílném grafickém i slovním provedení, jak již bylo konstatováno. Právní režim ochrany majitele ochranné známky je upraven v zákoně č. 137/95 Sb., o ochranných známkách v platném znění.

Podle ust. § 15 odst. 1 citovaného zákona se může majitel ochranné známky u příslušného soudu domáhat, aby každému bylo zakázáno užívat jeho ochrannou známku nebo označení s ní zaměnitelné; pro stejné nebo podobné výrobky či služby a aby předměty, označené způsobem, jímž došlo k porušení jeho práv, byly staženy z trhu. Majitel ochranné známky může požadovat, aby soud nařídil ohrožovateli zničit výrobky, jejichž výrobou nebo uvedením na trh došlo k ohrožení nebo porušení práva chráněného tímto zákonem, popřípadě zničit materiál a nástroje určené nebo používané výlučně nebo převážně při činnostech ohrožujících nebo porušujících práva chráněná tímto zákonem.

Žalobce v řízení tvrdil, že vlastní zaměnitelnost způsobuje dominantní slovní prvek BIO, který je vnímán průměrným spotřebitelem jak z vizuálního, tak fonetického hlediska jako první a ostatní slovní prvky jeho ochranné známky AU BIFIDUS ACTIV jsou v porovnání

s tímto slovem nevýrazné, zcela zanedbatelné a odkázal na závěr JUDr. T. a Ing. P. ve značkovém posudku ze dne 08.02.2001 a doplnku ze dne 08.11.2001 a i v rozhodnutí ÚPV ČR Praha ze dne 18.01.2000, protože přihláška žalovaného k značení „Dr. Bio“ byla zamítnuta z důvodu zaměnitelnosti i s kombinovanou ochrannou známkou žalobce č. 196875.

Žalovaný naopak namítal, že jako majitel slovních ochranných známek „O 310“ a „O Dr. Bio“ řádně užívá označení na svých výrobcích, jejichž odlišovací znaky jsou dostatečné a nezaměnitelné s výrobky žalobce.

Soud ve věci posouzení předmětné věci vychází ze závěrů Vrchního soudu v Olomouci v usnesení 4 Cmo 610/2001-47 ze dne 29.01.2002, kterým byl zamítnut návrh žalobce vůči žalovanému na vydání předběžného opatření (spis.zn. zdejšího soudu Ne 43/2001-14 ze dne 14.11.2001), se kterými se ztotožňuje a je jimi vázán.

Pojem BIO je v obecném povědomí společnosti vnímán jako druhové označení potravin ekologicky čistých a jeho užití k označení výrobků navozuje představu o vlastnostech takto označeného výrobku. Slovní prvek Bio není sám o sobě příznačný pro žádného výrobce ani distributora, když příznačnosti nabývá až ve spojení s dalším slovním, příp. grafickým vyobrazením, které je charakteristické 1 pro určitého výrobce a s nímž si průměrný spotřebitel konkrétní nabízené výrobky spojí.

Soutěžiteli na trhu v ČR V předmětné věci jsou obchodní firma D. a žalovaný, kteří vyrábí a distribuují na trh v ČR mléčné výrobky mj. i s označením slovního prvku Bio, byť každý v jiném provedení, jak bylo rozvedeno v předchozí části odůvodnění. Posouzením tohoto grafického, barevného i ostatního značení včetně doplňujících prvků, tj. uvedení výrobce v obdélníkovém výrazném označení E, u žalovaného v menším oválném provedení O s korunkou, jsou dostatečnými rozdílovými prvky a průměrný spotřebitel při výběru zboží tohoto druhu vnímá nejen slovo BIO, nýbrž i ostatní prvky – značení, včetně výrobce.

Žalovaný je již více než dvacet let výrobcem mléčných výrobků (což je soudu známo z jeho činnosti), jehož zákazníci na trhu v ČR v době do roku 1989, kdy nabídka tohoto zboží byla omezená, již tohoto výrobce znali a jistě jsou tedy schopni rozlišit předmětné výrobky i podle výrobce. Nemůže je tedy při jejich výběru ovlivnit, dle názoru soudu, pouze slovní prvek BIO.

K tomu je ještě třeba uvést, že tento slovní prvek znamená v obecném slova smyslu kromě toho, co již bylo konstatováno, i ekologický produkt, kterým se označují potraviny, které pocházejí z ekologicky hospodařících farem a jejich majitelé je vyrábějí podle zásad, které jsou stanoveny přísnými a podrobnými předpisy a upraveny speciálním zákonem č. 242/2000 Sb., o ekologickém zemědělství. Slovo „bio“ je používáno řadou výrobců různých potravinářských výrobků v návaznosti na význam tohoto slova z důvodu zdravé výživy.

Z toho tedy vyplývá, že ve společnosti je vnímáno slovo BIO nejen z hlediska mléčných výrobků, ale i jiných potravin a toto slovo je vžité v návaznosti na zavádění modernějších trendů výživy a nemůže proto být příznačným jen pro žalobce, byť ho má jako jedno slovo ve své ochranné známce.

Skutečnost, že jmenovaní soudní znalci dospěli včetně ÚPV ČR k jiným závěrům, je pro soud nezávazné, protože otázka zaměnitelnosti je otázkou, o které je oprávněn rozhodnout jen soud.

V návaznosti na uvedený právní závěr soud proto žalobu na zaplacení přiměřeného zadostiučinění i ve věci uložení povinnosti žalovanému zdržet se používání označení na výrobcích dle odst. 1 petitu žaloby ze dne 23.11.2001, zamítl v celém rozsahu.

Soud námitku žalovaného, ve věci uzavření výlučné licenční smlouvy dne 20.05.1994 mezi žalobcem a D1. a.s., v návaznosti na její datum zápisu a účinnost v rejstříku ochranných známek od 10.05.2000, neposuzoval.

33.

7Cm 93/2005

Krajský soud v Ostravě, rozhodnutí ze dne 10.10.2005

Soud může předběžným opatřením uložit účastníku zejména, aby něco vykonal, něčeho se zdržel nebo něco snášel. Soud při posuzování oprávněnosti návrhu žalobce na vydání předběžného opatření, kterým mají být zatímně upraveny poměry účastníků, vyšel z obecné úvahy, že předběžné opatření je pouze dočasným řešením situace, kdy práva žalobce jsou osvědčená (pravděpodobná) a tedy má místo tehdy, je-li skutečná obava, že v případě, kdyby předběžné opatření nařízeno nebylo, se podstatně zhorší pozice žalobce.

Žalobou, došlou soudu dne 10.10.2005, domáhá se žalobce vůči žalovanému vydání rozsudku a současně navrhl, aby soud vydal předběžné opatření stejného znění. Žalobce tvrdí, že je pořadatelem sportovních akcí a rovněž organizátorem světového mistrovství ve fotbale. Žalovaný v souladu s předmětem podnikání provozuje sportovní areál a je majitelem mezinárodní ochranné známky č. 808 984 obrazové v tomto provedení:

s právem přednosti od 24.3.2003. Dále je žalobce majitelem další ochranné známky v tomto provedení:

s právem přednosti od 27.9.2002. Obě jsou registrované pro výrobky a služby mj. ve třídě 41 pro sportovní a kulturní činnosti, pořádání sportovních a kulturních akcí a činností, pořádání sportovních soutěží atd. Žalovaný užívá označení v podobě shora vyobrazené, a to nejen k označení areálu sportoviště v Ostravě-Výškovicích taktéž v souvislosti s propagačními sportovními akcí a pro své prezentace na internetových stránkách. Žalobce upozornil

žalovaného na kolizi se svými právy a vyzval jej ke sjednání nápravy. Žalovaný toto odmítl s tím, že bude respektovat pouze rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (ÚPV), které bude vydáno v řízení o námitkách žalobce proti přihláškám ochranných známek žalovaného č. 422 202 a č. 422 203, tj. označení v podobě vyobrazené ve výroku tohoto usnesení. Žalobce má za to, že žalovaný zasahuje do známkových práv žalobce. Žalovaný použil motiv kreslených lidských obličejů tak, jak je chráněn ochrannými známkami žalobce, zvolil stejnou stylizaci, stejnou geometrickou kompozici umístění jednotlivých kruhů s obličejí. Slovní nápis, který užívá žalovaný spolu s jedním svým označením, pak nemá rozlišovací způsobilost a schopnost odlišit označení žalovaného od ochranných známek žalobce. Uvedené ochranné známky žalobce jsou součástí masivní propagace mistrovství světa ve fotbale 2006 v Německu a díky tomu se toto označení stává příznačné pro žalobce. Žalovaný užitím předmětných označení naplnil jednak generální klauzuli nekalé soutěže ve smyslu § 44 odst. 1 obč. zák., neboť jednal v rozporu s dobrými mravy hospodářské soutěže a toto jeho jednání je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Žalovaný totiž jako osoba podnikající v oblasti sportu věděl nebo musel vědět o existenci ochranných známek žalobce a dále, že tyto jsou určeny jako symboly mistrovství světa ve fotbale 2006 a přesto tato označení použil. Žalovaný získává neodůvodněnou výhodu na trhu a zneužívá cizí myšlenky a cizí práce. Jednáním žalovaného jsou naplněny zároveň skutkové podstaty nekalé soutěže. Dále tvrdí, že má naléhavý právní a ekonomický zájem na tom, aby nedocházelo k porušování práv k jeho ochranným známkám a jejich zneužívání, k tříštění nosné známkové řady a rozměňování rozlišovací způsobilosti jeho ochranných známek. Jednání žalovaného působí újmu jak na pověsti žalobce a jeho ochranných známek, tak i přímou škodu na obchodních aktivitách žalobce. Žalobce má zato, že právní zájem na úpravě poměrů účastníků předběžným opatřením se s blížícím se mistrovstvím světa ve fotbale stává naléhavější a potřebnější.

Z listin žalobcem předložených, spolu s návrhem na nařízení předběžného opatření, bylo zjištěno:

- žalobce je spolek zapsaný v obchodním rejstříku kantonu Zurich pro účel propagace a šíření a propagování mezinárodních soutěží, stanovování pravidel a jejich prosazování a dalších činností souvisejících s fotbalem. Žalovaný je obchodní společnost, která má v předmětu podnikání zapsané činnosti „nákup zboží, provozování a pořádání sportovních akcí, hostinská činnost, reklamní činnost a marketing“,
- žalobce je majitelem uvedených ochranných známek platných na území České republiky,
- žalobce se prezentuje na internetové stránce www.fifa.com, kde podává informace i o mistrovství světa ve fotbale v roce 2006 v Německu, přičemž ochranné známky žalobce (tak jak jsou vyobrazeny v prvním odstavci) jsou použity k propagaci této sportovní akce,
- žalovaný se prezentuje na internetových stránkách www.verejnesportovnicentrum.cz a www.edb.cz přičemž užívá při své prezentaci a v souvislosti s prezentací svých služeb,
- žalovaný podal u ÚPV přihlášky ochranných známek ve znění zobrazeném ve výroku tohoto usnesení dne 12.1.2005, č. přihl. 422202 a č. 422203 pro třídu výrobků 41 sportovní a kulturní aktivity, zábava, výchova. Dne 26.7.2005 byly ÚPV doručeny námitky žalobce proti přihláškám ochranných známek č. 422202 a č. 422203 z důvodu, že zveřejněné označení je zaměnitelné s ochrannými známkami namítatele (žalobce),

- žalobce vyzval žalovaného dopisem ze dne 26.8.2005 k ukončení protiprávního jednání spočívajícího v užívání předmětného označení. Žalovaný žalobci sdělil dopisem ze dne 1.9.2005, že nehodlá nápravu sjednat a hodlá pouze respektovat rozhodnutí ÚPV v řízení o námitkách.

Podle § 102 odst. 1 o.s.ř. je-li třeba po zahájení řízení zatímně upravit poměry účastníků nebo je-li po zahájení řízení obava, že by výkon rozhodnutí v řízení posléze vydaného mohl být ohrožen, může soud nařídít předběžné opatření.

Podle § 76 odst. 1 písm. f) o.s.ř. může soud předběžným opatřením uložit účastníkovi zejména, aby něco vykonal, něčeho se zdržel nebo něco snašel. Soud při posuzování oprávněnosti návrhu žalobce na vydání předběžného opatření, kterým mají být zatímně upraveny poměry účastníků, vyšel z obecné úvahy, že předběžné opatření je pouze dočasným řešením situace, kdy práva žalobce jsou osvědčená (pravděpodobná) a tedy má místo tehdy, je-li skutečná obava, že v případě, kdyby předběžné opatření nařízeno nebylo, se podstatně zhorší pozice žalobce.

Při respektování shora citovaných zákonných ustanovení dospěl soud k závěru, že jednání žalovaného, spočívající v užití označení zaměnitelného s ochrannými známkami žalobce, může naplňovat znaky porušování práv z ochranných známek a kromě toho mohou být naplněny (kromě generální klauzule) i skutkové podstaty klamavého označení zboží a služeb (§ 46 obch. zák.), vyvolání nebezpečí záměny (§ 47 a) obch. zák. a parazitování na pověsti (§48 obch. zák.).

Soud vzal za osvědčené, že žalovaným užívaná označení (v provedení uvedeném ve výroku tohoto usnesení) jsou (z pohledu tzv. průměrného zákazníka při obvyčejné pozornosti) zaměnitelná se zapsanými ochrannými známkami žalobce. Způsob soutěže zvolený žalovaným tedy nelze považovat za bezvadný a slušný a proto si žalobce právem činí nárok na postih i z hlediska nekalé soutěže. Probíhající řízení u ÚPV o ochranných známkách žalovaného, nemá pro rozhodnutí soudu o návrhu na předběžné opatření zásadní význam.

Za této situace soud uznal, že zatímní úpravu poměrů účastníků ve smyslu § 102 odst. 1 o.s.ř., neboť tvrzená újma na pověsti žalobce a jeho ochranných známkách, jakož i přímá škoda na obchodních aktivitách žalobce, která jednáním žalovaného žalobci hrozí, je zcela reálná. Nutno zdůraznit, že postačuje, aby vytýkané jednání žalovaného bylo objektivně způsobitelné žalobce poškodit, aniž by žalobce musel osvědčovat, že skutečná újma, v důsledku chování žalovaného, mu vznikla.

V důsledku tohoto opatření nebude znemožněno žalovanému podnikat ve stejném oboru, bude však muset své služby či výrobky do budoucna označovat a na trhu prezentovat způsobem, který se nepříčí dobrým mravům soutěže.

Pro úplnost třeba uvést, že teprve v řízení o věci samé bude po provedení dokazování s konečnou platností rozhodnuto, zda jednání žalovaného mělo nekalosoutěžní charakter ve smyslu shora citovaných ustanovení.

Vrchní soud v Olomouci, rozhodnutí ze dne 14.12.2005, kterým se potvrzuje rozhodnutí soudu v prvním stupni řízení ve věci 7 Cm 93/2005-31

Podkl žalobce osvědčil, že podal žalobu poté, co vyzval žalovaného, aby ukončil jednání spočívající, v nedovoleném užívání označení zaměnitelného s jeho zapsanými ochrannými známkami, na což reagoval žalovaný tak, že uvedl, že vytykávané jednání nenastalo a odkázal na probíhající řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví, a žalobce tedy osvědčil, že před podáním žaloby se snažil o smírné vyřešení věci, a teprve poté se obrátil na soud, je na místě zamezit žalovanému do rozhodnutí ve věci samé, aby při své podnikatelské činnosti se zdržel užívání těchto označení, protože žalovaný svým chováním objektivně může žalobci způsobovat újmu na jeho pověsti a jeho ochranných známkách, jakož i přímou škodu na jeho obchodních aktivitách. Podstatné je, že ke dni vydání předběžného opatření žalobce osvědčil, že žalovaný při své podnikatelské činnosti užívá označení, které je zaměnitelné s ochrannými známkami žalobce, přičemž v tomto jednání žalovaného lze spatřovat naplnění znaků skutkové podstaty nekalé soutěže.

Usnesením označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí soud prvního stupně uložil žalovanému zdržet se při své podnikatelské činnosti ode dne doručení usnesení užívání označení blíže specifikovaných ve výroku napadeného rozhodnutí. V důvodech rozhodnutí uvedl, že jednání žalovaného spočívající v užití označení zaměnitelného s ochrannými známkami žalobce může naplňovat znaky nekalosoutěžního jednání ve smyslu ust. § 44 a násl. Obch. z., přičemž mohou být naplněny i skutkové podstaty klamavého označení zboží a služeb, vyvolání nebezpečí záměny a parazitování na pověsti. Soud vzal za osvědčené, že žalovaným užívaná označení jsou z pohledu tzv. průměrného zákazníka při obvyčejné pozornosti zaměnitelná se zapsanými ochrannými známkami žalobce. Způsob soutěže zvolený žalovaným nelze považovat za bezvadný a slušný, a proto si žalobce právem činí nárok na ochranu i z hlediska nekalé soutěže. Probíhající řízení u Úřadu průmyslového vlastnictví o ochranných známkách žalovaného nemá pro rozhodnutí soudu o návrhu na předběžné opatření zásadní význam. Žalobcem popsaná a osvědčená situace vyžaduje zatímtní úpravu poměrů účastníků, neboť tvrzená újma na pověsti žalobce a jeho ochranných známkách, jakož i přímá škoda na obchodních aktivitách žalobce, která jednáním žalovaného žalobci hrozí je zcela reálná.

Proti tomuto usnesení podal žalovaný včasné odvolání namítaje, že v řízení o předběžném opatření žalobce neprokázal, že skutečnosti rozhodující pro uložení povinnosti lze považovat za osvědčené a že je třeba, aby byly zatímtně upraveny poměry účastníků, protože v daném případě nelze vůbec hovořit o vzájemné hospodářské soutěži mezi ním a žalobcem, rovněž nelze hovořit ani o jeho nekalosoutěžním jednání, a to proto, že v době podání přihlášek ochranných známek na Úřad průmyslového vlastnictví, jakož i v době podání soudní žaloby, by měl žalobce známky zaregistrovány, se nikdy hospodářské soutěže s ním neúčastnil na relevantním trhu. Má zato, že nebylo třeba zatímtně upravovat poměry účastníků, protože nedocházelo k narušování hospodářské soutěže, čemuž nasvědčuje jednak fakt, že žalobce reagoval až na rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví zveřejnit přihlášky ochranných známek ve věstníku Úřadu průmyslového vlastnictví a nikdy kdykoliv předtím, jednak fakt, že projevil vůli respektovat rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví. Tvrdí, že žalobce poprvé zareagoval až na zprávy ve věstníku Úřadu průmyslového vlastnictví a dne 22.7.2005 podal námitky. Podle jeho názoru v otázce hospodářské soutěže žalobce v námitkách doložil pouze tvrzení, že v souvislosti s mistrovstvím světa ve fotbale v roce 2006 v Německu „lze očekávat masivní reklamu a prodej nejrůzněj-

ších výrobků“, na kterých „budou umístěné ochranné známky namítatele (žalobce)“. Tvrdí, že žalobce se žádné vzájemné hospodářské soutěže s žalovaným rovněž fakticky neúčastnil ani v den, kdy mu píše dopis tj. dne 26.8.2005, na který mu odpověděl dopisem ze dne 1.9.2005 a poučil ho, že dodržuje platné zákony ČR a zároveň ho ujistil, že hodlá respektovat rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví v řízení o námitkách a v případě zamítnutí přihlášek učiní taková opatření, aby přihlašovaná označení již nebyla nadále používána. Dne 24.10.2005 Úřad průmyslového vlastnictví rozhodl, vyhověl námitkám žalobce a jeho přihlášky zamítl a toto rozhodnutí respektuje a zamítnutá označení nadále nepoužívá.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalovaného navrhl potvrzení napadeného usnesení jako věcně správného. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že se nedopouští nekalosoutěžního jednání s odůvodněním, že žalobce a žalovaný nejsou v soutěžním vztahu. Tvrdí, že oba účastníci píchází na trh s nabídkou stejných či podobných výkonů, jejich nabídka se na trhu sportovních aktivit střetává. Z hlediska práv nekalé soutěže je rozhodující, že oba subjekty působí v rámci českého trhu, jejich služby, které lze označit na stejné či podobné se na českém trhu střetávají a průměrný spotřebitel může být nabídkou služeb pod zaměnitelným označením klamán o původu zboží a služeb. Nesouhlasí také s názorem žalovaného, že neosvědčil naléhavý právní zájem na prozatímní úpravě poměrů. Bezprostředně poté, co se dozvěděl o zveřejnění přihlášek ochranných známek žalovaného, reagoval podáním námitek v řádné zákonem stanovené tříměsíční lhůtě a dále provedl místní šetření za účelem zjištění, zda žalovaný přihlášená označení rovněž užívá. Jakmile si tuto skutečnost potvrdil, vyzval žalovaného ke zdržení se závadného jednání a poté, co žalovaný výzvě nevyhověl, obrátil se se svými nároky na soud a požadoval zdržení se závadného jednání v rámci svých výlučných práv k ochranným známkám. V jeho jednání nelze shledat žádné prodloužení. Tvrdí, že rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví je pro soudní řízení nezávazné a znamená pouze nemožnost zápisu přihlášeného označení k ochraně ochrannou známkou. Neznamená v žádném případě, že žalovaný je povinen se zdržet užívání dotčeného označení při své podnikatelské činnosti. V důsledku toho má zato, že trvá obava, že žalovaný by mohl pokračovat v rušivém jednání až do konečného rozhodnutí soudu ve věci.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu prvního stupně (§ 206, § 212 a § 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí soudu prvního stupně je věcně správné.

Z obsahu předloženého spisu odvolací soud zjistil, že dne 10.10.2005 u soudu prvního stupně podal žalobce žalobu na zdržení se užívání ochranných známek a na zákaz nekalosoutěžního jednání s návrhem na vydání předběžného opatření a tvrdí, že je majitelem ochranných známek platných na území ČR, s právem přednosti od 24.3.2003 a ochranné známky Společenství č. 2875037 obrazové s právem přednosti od 27.9.2002. Tvrdí, že zjistil, že žalovaný, který v souladu s předmětem podnikání provozuje sportovní areál, tzv. veřejné sportovní centrum v Ostravě-Výškovicích, užívá při označování sportoviště obrazové označení ve dvou podobách též v souvislosti s propagací svých sportovních akcí, které podle jeho názoru vzhledem k výrazné vizuální podobnosti je zaměnitelné s ochrannými známkami žalobce, protože žalovaný použil naprosto stejný motiv kreslených lidských obličejů, tak, jak je chráněný jeho ochrannými známkami. Ihned poté, co se dozvěděl o používání uvedeného označení vyzval žalovaného, aby se dalšího podobné jednání zdržel a odstranil závadný stav. Žalovaný ho odkázal na řízení o námitkách vedené Úřadem průmyslového vlastnictví a uvedl, že bude respektovat jediné rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví. Domnívá se, že žalovaný svým jednáním jednak porušuje práva k ochranným známkám a jednak se dopouští nekalosoutěžního jednání, což je obojí zákonem zakázané. Má

naléhavý právní a ekonomický zájem na tom, aby nedocházelo k porušování práv k jeho ochranným známkám. Naléhavost zatímni úpravy osvědčuje i okamžitá reakce na jednání žalovaného, a to ať se jedná o podání námitek proti zápisu ochranných známek, tak vlastní užívání dotčených označení žalovaným. Tvrdí, že jednáním žalovaného dochází k matení a klamání spotřebitelů a ostatních soutěžitelů. Takové jednání neustále působí újmu jak na jeho pověsti a jeho ochranných známkách, tak i přímou škodu na jeho obchodních aktivitách. Domnívá se, že právní zájem na úpravě poměrů se s blížícím se mistrovstvím světa ve fotbale stává stále naléhavější a potřebnější. Navrhuje, aby předběžným opatřením bylo žalovanému uloženo zdržet se užívání obrazových označení při jeho podnikatelské činnosti. Po zhodnocení listin, které žalobce předložil k osvědčení svých tvrzení, rozhodl soud prvního stupně nyní napadeným usnesením s odůvodněním jak výše uvedeno.

Odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně a odvolací argumenty žalovaného nepovažuje za důvodné.

Pro vydání předběžného opatření postačuje, je-li dostatečně na základě osvědčených skutečností odůvodněn závěr, že v jednání žalovaného by bylo možné spatřovat znaky skutkové podstaty nekalé soutěže.

Podle ust. § 74 a násl. o.s.ř. a též podle ust. § 102 o.s.ř. může soud využít prostředku předběžného opatření, je-li třeba, aby poměry účastníků byly zatímně upraveny. Je nepochybné, že tohoto prostředku soud může využít v těch případech, kdy hrozí nebezpečí z prodlení (tedy úprava poměrů účastníků pro dobu, než bude rozhodnuto ve věci samé, musí být naléhavá, zejména k zamezení vzniku či rozšiřování škody nebo jiné újmy). K charakteru předběžného opatření tedy náleží mj. i jeho dočasnost, zásah do práv předběžným opatřením dotčeného účastníka musí být přiměřený žalobcem osvědčenému porušení jeho práv a právem chráněných zájmů, stejně tak musí být přiměřená i případná újma vzniklá z předběžného opatření dotčenému účastníku.

Nelze přisvědčit odvolatelé, že nebyly osvědčeny rozhodné skutečnosti pro vydání předběžného opatření zejména z toho důvodu, že žalobce se nikdy hospodářské soutěže s žalovaným neúčastnil na relevantním trhu. Žalobce osvědčil, že žalovaný působí na trhu organizování sportovních aktivit, a rovněž tak osvědčil, že i on se účastní na trhu organizování a propagace sportovních aktivit. Oba účastníci se tak střetávají na trhu s nabídkou stejných či podobných aktivit. Je všeobecně známou skutečností, že žalobce působí celosvětově, takže nepochybně, ať již přímo, či nepřímo prostřednictvím médií působí i na trhu v ČR. Mezi účastníky je tedy dán vztah hospodářské soutěže. Žalovanému nelze přisvědčit ani v tom, že nebylo třeba, aby poměry účastníků byly zatímně upraveny.

Žalobce osvědčil, že podal žalobu poté, co vyzval žalovaného, aby ukončil jednání spouštějící v užívání označení (specifikovaného ve výroku napadeného usnesení), na což reagoval žalovaný tak, že uvedl, že vytýkané jednání nenastalo a odkázal na probíhající řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví. Žalobce tedy osvědčil, že před podáním žaloby se snažil o smírné vyřešení věci a teprve poté se obrátil na soud. Tak, jak již správně uvedl soud prvního stupně, probíhající řízení u Úřadu průmyslového vlastnictví o ochranných známkách žalovaného není z hlediska uplatněného nároku žalobce rozhodující. Podstatné je to, že ke dni vydání předběžného opatření žalobce osvědčil, že žalovaný při své podnikatelské činnosti užívá označení, které je zaměnitelné s ochrannými známkami žalobce, přičemž v tomto jednání žalovaného lze spatřovat naplnění znaků skutkové podstaty nekalé soutěže. Je proto na místě zamezit žalovanému do rozhodnutí ve věci samé, aby při své podnikatelské činnosti se zdržel označení užívání blíže specifikované ve výroku napadeného usnesení, protože žalovaný svým chováním objektivně může

žalobci způsobovat újmu na jeho pověsti a jeho ochranných známkách, jakož i přímou škodu na jeho obchodních aktivitách.

35.

2 Cm 96/2000

Krajský soud v Ostravě, rozhodnutí ze dne 27.4. 2005

K tomu, aby soud mohl dotčenému účastníkovi přiznat právo z nekalosoutěžního jednání na přiměřené zadostiučinění v penězích, musí být jako nepochybné zjištěno, že tento účastník utrpěl v souvislosti s jednáním nekalé soutěže nemajetkovou újmu, a to v takovém rozsahu nebo takového druhu, že nepostačuje její vyrovnání přiměřeným zadostiučiněním v nepeněžitě formě. Teprve poté lze posuzovat, jaká částka, požadovaná k zaplacení jako zadostiučinění, je přiměřená k vyrovnání vzniklé nemateriální újmy. Jestliže žalobce neunese důkazní břemeno o výši peněžní satisfakce, může soud tuto částku stanovit symbolickou částkou se zřetelem ke skutkové podstatě konkrétního jednání nekalé soutěže žalovaného.

Žalobci se domáhali po žalovaném zdržení se nekalosoutěžního jednání, odstranění závadného stavu a poskytnutí přiměřeného zadostiučinění, když tvrdili, že jsou přímými právními nástupci právníckých osob, které jako nedílnou součást svého výrobního programu měly vždy tradiční hodinářskou výrobu, zejména výrobu náramkových hodinek s mechanickými a elektronickými strojky s tím, že jsou nositeli průmyslových práv spojených s touto výrobou náramkových hodinek v Novém Městě nad Metují. Nejméně od roku 1969 byly výrobky tradiční hodinářské výroby, tedy náramkové hodinky, označovány slovem PRIM, které bylo později zapsáno jako slovní ochranná známka, která se za dobu užívání stala v České a Slovenské republice ve spotřebitelské veřejnosti vžitá jako typické označení českých náramkových hodinek. Právní předchůdci žalobců, kteří měli vždy postavení monopolních a jediných výrobců českých náramkových hodinek na československém, nyní českém trhu užívali, dle tvrzení žalobců, vždy označení PRIM pro produkci náramkových hodinek v grafické úpravě, která byla dána podnikovou normou platnou nejméně od 23.09.1969. Podle tvrzení v žalobě první žalobce pokračoval v obchodní činnosti, spojené s prodejem výrobků s označením PRIM i po privatizaci původního koncernu T. elektronické součástky, jehož součástí byl i koncernový podnik E. do listopadu 1989 až do současné doby a druhý žalobce jako přímý výrobce a prodejce náramkových hodinek je nositelem obchodního jména shodného s označováním hodinek nejméně od roku 1993.

Žalovaný podle žaloby se v rámci své obchodní činnosti zúčastňuje hospodářské soutěže a žalobci i on jsou tedy soutěžiteli, přičemž žalovaný dodává na trh náramkové hodinky s mechanickým a elektronickým strojkem, které uvádí a deklaruje v doprovodných dokumentech na trh pod označením „PRIM“ v pozměněné grafické úpravě a s dovětkem „Záruka kvality“ s tím, že je dovozcem těchto náramkových hodinek. Tyto dovezené výrobky nemají, dle tvrzení v žalobě, zjevně svůj původ výrobců na území ČR. Žalovaný užívá vnější úpravu výrobků obdobnou vnější úpravě výrobků druhého žalobce, zejména konstrukční uspořádání hodinek, použití skla ciferníku a jeho těsnění a barevné provedení pouzdra pozlacením, tedy zaměnitelné, přičemž deklaruje tyto výrobky ve spojení se zárukou kvality, která je pro výrobky „PRIM“ u české spotřebitelské veřejnosti vžitá a dovážené výrobky ve srovnatelné cenové úrovni uvádí na trh ve výrazně nižší kvalitě než druhý žalobce. Podle tvrzení žalobců žalovaný se svým jednáním dopouští porušování pravidel řádné soutěže a na úkor žalobců zneužívá své podnikatelské činnosti v rámci hospodářské soutěže a způsobuje újmu žalobcům, protože uvádí na trh výrobky, u kterých spotřebitel nutně nabývá

dojmu, že pocházejí od stejného výrobce jako jsou jiné náramkové hodinky pod označením PRIM ve výrazně horší kvalitě než žalobci a vyvolává mylnou domněnku, že hodinky jsou od tradičního českého výrobce, tj. klamavě označuje zboží, dále vyvolává nebezpečí záměny a parazituje na pověsti žalobců. Podle žaloby způsobuje jednání žalovaného újmu žalobcům s bezprostřední hrozbou vzniku škody. Dále tvrdili žalobci, že žalovaný obelhal prodejce náramkových hodinek písemným sdělením ze dne 07.04.2000, že kdokoliv na trhu s náramkovými hodinkami, kdo užívá označení PRIM je neoprávněným uživatelem takového označení a jedině k tomu oprávněným je on. I když mají žalobci neobjasněné vztahy k ochranné známce „PRIM“, nemění to nic na skutečnosti, že jsou pokračovateli výroby náramkových hodinek, které mají původ na území ČR a žalovaný se svým jednáním dopouští nepřipustné srovnávací reklamy. V průběhu řízení doplnili žalobci skutková tvrzení zejména ve vztahu k právnímu nástupnictví obou žalobců a dále ve věci návrhu na přiznání přiměřeného zadostiučinění v penězích.

Dne 03.07.2000 byl doručen soudu návrh žalobců na vydání předběžného opatření, který soud usnesením ze dne 19.09.2000 zamítl. Po odvolání žalobců odvolací soud usnesením ze dne 18.01.2001 potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně.

Podáním ze dne 12.04.2002 vzal žalobce b) žalobu zpět, protože převedl hodinářskou výrobu na žalobce a) a svou vlastní činnost v hodinářské výrobě v podstatě zastavil. Žalobce a) navrhl rozšíření žaloby ve věci poskytnutí finanční satisfakce na Kč 4.500.000,- Kč, avšak při jednání dne 03.11.2004 sdělil, že na tomto návrhu změny žaloby netrvá a nadále požaduje poskytnutí přiměřeného zadostiučinění ve výši Kč 1.000.000,- Kč. Soud řízení ve věci žalobce b) usnesením ze dne 07.05.2002 zastavil.

Žalovaný v řízení navrhl zamítnutí žaloby, a to zejména z důvodu neprokázání aktivní legitimace žalobců k tvrzením o právním nástupnictví ve věci hodinářské výroby a k označení náramkových hodinek „PRIM“, dále navrhl podáním ze dne 28.11.2001 přerušení řízení z důvodu probíhajícího soudního řízení ve věci vlastnického práva k ochranné známce u Krajského soudu v Hradci Králové pod č.j. 33 Cm 200/2000 mezi společnostmi E1 a.s. a žalobci. Dále zejména namítal v řízení, že označení PRIM na prodávaných náramkových hodinkách užíval na základě licenční smlouvy, uzavřené mezi ním a firmou E1 a.s. Šternberk, která je majitelem ochranné známky PRIM, registrované u Úřadu průmyslového vlastnictví pod č. 153324 a 208817 ze dne 01.01.1999 po dobu 10-ti let. V posledním vyjádření ze dne 30.11.2004 žalovaný tvrdil, že došlo k ukončení prodeje hodinek s označením PRIM dnem 31.05.2003, protože od 01.05.2003 je toto zboží dodáváno společností E1. a.s., když platnost předmětné licenční smlouvy skončila ke dni 01.02.2003. Dále tvrdil, že předmětem tohoto řízení nebylo oprávnění žalobce označovat své výrobky zn. Prim, když je to předmětem jiného řízení a žalovanému svědčilo formální právo známkou užívat a nemohl se proto dopustit nekalosoutěžního jednání.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku Krajského soudu v Hradci Králové bylo zjištěno, že žalobce je zapsán v odd. B, vložka 2007 od 01.01.2000 a z úplného výpisu z obchodního rejstříku podepsaného soudu, že žalovaný je zapsán v odd. C, vložka 8143 od 23.03.1995 dosud. Předmětem podnikání žalovaného je mj. „prodej zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej“ a žalobce mimo tento stejný předmět podnikání i „hodinářství“ od 01.01.2000.

Provedeným dokazováním bylo zjištěno z usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 29.06.1990 č.j. P5 22, Ze státního podniku T. , se sídlem Rožnov pod Radhoštěm, byly mj. vyčleněny dnem 30.06.1990 organizační jednotky E. koncernový podnik a Ch. Šternberk, koncernový podnik.

Z rozhodnutí ministra hutnictví, strojírenství a elektrotechniky ČSFR č. 75/1990 ze dne 20.06.1990 vč. příloh, bylo zjištěno, že s účinností od 01.07.1990 byl založen státní podnik H., který byl dle výpisu z obchodního rejstříku zapsán až 29.01.1992 se sídlem „„Ke dni 01.07.1990 byl rovněž založen státní podnik Ch4.Šternberk podle výpisu z obchodního rejstříku s tím, že ke dni 22.12.1997 byla převedena část privatizovaného majetku na Fond národního majetku ČR dle privatizačního projektu č. 1790. Státní podnik Ch4. Šternberk byl ke dni 22.12.1997 vymazán z obchodního rejstříku.Z notářského zápisu ze dne 23.04.1992 č.j. NZV 182/92 a N 205/92 bylo zjištěno, že FNM České republiky se sídlem v Praze, jako zakladatel, založil akciovou společnost E2. a.s., Dále bylo z výpisu zjištěno, že ke dni 29.10.1993, dále ke dni 19. 07.1995 a ke dni 01.01.1995 došlo ke změnám zápisu obchodního jména (v té době) této společnosti na I. a.s. se stejným sídlem, která byla vymazána z obchodního rejstříku ke dni 01.01.2000 z důvodu zániku bez likvidace rozdělením na obchodní společnost E3 a.s. se stejným sídlem a obchodní, společnost I1., a.s. se sídlem tamtéž s tím, že obě tyto společnosti přebírají jako právní nástupny všechny veškerý majetek, práva a závazky zaniklé obchodní společnosti dle projektu rozdělení.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku podepsaného soudou bylo zjištěno, že obchodní firma Ch3., a.s. se sídlem Šternberk, založená Fondem národního majetku ČR se sídlem v Praze, byla zapsána dne 30.04.1992 do odd. B, vložka 341 a vymazána ke dni 017.03.1996, když byla zrušena bez likvidace sloučením s a.s.j E1. se sídlem ve Šternberku, IČ-4715142 s tím, že veškeré jmění přešlo na E1. akciovou společnost, která je právním nástupcem sloučené společnosti. Z delimitační dohody o majetkovém a finančním vypořádání poměrů v rámci organizační změny ke dni 31.12.1968, uzavřené mezi podnikovým ředitelem n.p. Ch1. Šternberk a ředitelem závodu Ch2. Nové Město n/M ze dne 19.12.1968 bylo zjištěno, že podle odst. 26 souhlasil podnik s tím, že nový podnik může i nadále používat i ochrannou značku PRIM, o čemž bude uzavřena samostatná dohoda o propůjčení práva používat tuto značku. Ze smlouvy o převodu duševního vlastnictví, uzavřené dne 30.04.1992 mezi Ch4. Šternberk s.p. a Ch3. a.s. bylo zjištěno, že předmětem převodu byly i ochranné známky „PRIM“ národní, a to č. 152529, č. 153324 a č. 165917. Z dopisu technického náměstka T. Rožnov ze dne 04.07.1990, adresovaného Ch1. s.p. Šternberk bylo zjištěno, že je v něm m.j. uvedeno, že známka PRIM, registrována pod č. 165917, je chráněna na jméno Ch4. s.p. pro užívání podnikem E. Z licenční smlouvy o poskytnutí práva k ochranné známce č. 1765917 ze dne 31.05.1996 bylo zjištěno, že ji uzavřela Ch3. a.s. Šternberk, a I., a.s., dříve E, na dobu určitou. Z odstoupení od licenční smlouvy ze dne 31.05.1996 ze dne 21.10.1999 bylo zjištěno, že E3. a.s. Šternberk odstoupil od této smlouvy jako právní nástupce poskytovatele licence. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku Krajského soudu v Hradci Králové bylo zjištěno, že E4., společnost s ručením omezeným, byla zapsána dne 15.08.1995 a ke dni 31.01.1997 a 29.08.2001 došlo ke změně zápisu obchodní firmy na P., s.r.o., se sídlem Nové Město nad Metují, přičemž z ostatních skutečností dále vyplývá, že společnost s ručením omezeným byla založena zakladatelskou listinou a je právním nástupcem společnosti P1, s.r.o., zrušené bez likvidace v důsledku sloučení ke dni 31.1. 1997. Prodej části podniku obchodní firmě I., a.s. se sídlem v Novém Městě nad Metují, byl zapsán dle smlouvy ze dne 01.07.1997 do obchodního rejstříku. Z usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č.j. Firm 13022/96 ze dne 31.01.1997 bylo zjištěno, že obchodní společnost P, s.r.o., se ruší bez likvidace z důvodu sloučení se společností E4., společnost s ručením omezeným. Z notářského zápisu ze dne 16.07.2001 č.j. NZ 289/2001 bylo zjištěno, že Ing. J. Ř., bytem Nové Město n/M v prohlášení uvedl vývoj vzniku technické úpravy slova PRIM pro označování zejména náramkových hodinek v podobě podnikové normy číslo PN 01, dále z notářského zápisu zn. NZ 288/2001 z téhož dne, že J. Ž., jako zaměstnanec společnosti E5. národní podnik, v podnikové normě, vydané 23.09.1969, zpracoval úpravu slova PRIM a souhlasil s tím, aby jeho autorská práva, zejména právo na užití, převzal jeho zaměstnavatel. Z notářského

zápisu zn. NZ 41/2001 ze dne 21.02.2001 bylo zjištěno, že Ing. J. H., bytem Nové Město n/M prohlásil, jako předseda představenstva obchodní společnosti E3. a.s., právní nástupnictví i uvedené obchodní společnosti, zejména týkající se podnikové normy PN 01. Z prohlášení obchodní firmy P., s.r.o. Nové Město n/M ze dne 26.03.2002 byl zjištěn převod majetku na společnost E3. a.s. Z dopisu akciové společnosti E6 s.r.o. ze dne 30.05.2003 bylo zjištěno, že informují zákazníky o zahájení prodeje hodinářského zboží společností E1-E6. od 01.06.2003. Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 06.06.2002; č.j. 33 Cm 200/2000-386 bylo zjištěno, že žaloba žalobce E1 a.s. Šternberk proti žalovaným 5.1/ E3 a.s. a 2.2/ P s.r.o., o zdržení se výroby a prodeje, o změnu firmy a o náhradu škody, byla zamítnuta (není v právní moci). Z osvědčení o zápisu ochranné známky ÚPV ČR bylo zjištěno, že kombinovaná ochranná známka PRIM č. 153324 byla zapsána dne 17.03.1958 pro Ch1 národní podnik Šternberk na Moravě a dále zápisy dalších majitelů až po E1 akciová společnost Šternberk s účinností od 07.11.1996 s tím, že s účinností od 21.12.1999 je registrována nevylučná licenční smlouva ze dne 01.01.1999 pro H s.r.o. Dále byly provedeny důkazy, a to článkem „Povaha trhu náramkových hodinek“ z časopisu Klenotník, hodinář, ze studii G., s.r.o. Praha 1 z února 1999 o náramkových hodinkách, dalším článkem z již citovaného časopisu „Vybavenost náramkovými hodinkami“, grafy náramkových hodinek, katalogem náramkových hodinek firmy P. s.r.o., nabídkovými letáky firmy P. s.r.o., podnikovou normou PN 01 s platností od 23.09.1969 firmy E5. n.p., vč. výkresů číselníku s označením P2, prodejními účty vč. záručních listů o prodeji hodinek Prim z 01.02.2000, kde je jako dovozce uveden žalovaný, porovnání náramkových hodinek vypracované P.A. dne 22.12.1999 vč. výsledků měření tloušťky Au vrstvy na pouzdech k hodinkám. Z dopisů žalovaného ze dne 07.04.2000 a z dopisů ze dne 19.05.2000 a 12.05.20001, bylo zjištěno, že je adresoval T1. Praha 5 a V.R., Šteňovice a sdělil jim, že společnost P. s.r.o. Nové Město n/M porušuje jeho právo užívat ochranné známky, adresovaných prodejčům hodinek Prim a dále bylo zjištěno, že je informoval o soudním řízení a nedovoleném užívání ochranné známky. Z dopisů Z. Karlovy Vary, A. V., D. V. ze dne 15.12.2004, z opravných hodin s prodejem G. Ostrava 1 ze dne 17.12.2004 a z dopisu Z1. Frýdek-Místek ze dne 04.01.2005, že nenakoupili hodinky zn. PRIM od žalovaného a z dopisu H.K., Zlín ze dne 20.12.2004, že nakoupila od žalovaného náramkové hodinky s označením PRIM, a to 3 kusy v březnu a 4 kusy v dubnu 2002. Z dopisu obchodní firmy E1. a.s. Šternberk ze dne 30.05.2003 bylo zjištěno, že sdělila zákazníkům prodej hod. zboží od 01.06.2003 namísto žalovaného. Z kupních smluv včetně příloh bylo zjištěno, že ke dni 17.09.2001 a 31.10.2003 došlo k prodeji movitých věcí mezi správcem úpadce P. s.r.o. a žalobcem, dále z příloh k potvrzení o nabytí vlastnictví předmětu veřejné dražby, že žalobce vydražil další část majetku uvedeného úpadce. Ze smlouvy o převodu ochranných známek ze dne 16.12.2003, že došlo k prodeji známky č. 244648 (netýká se náramkových hodinek, dle tvrzení žalobce při jednání dne 18.04.2005). Další listiny, předkládané v průběhu řízení, jak jsou založeny ve spise hodnoceny nebyly, když provedení jejich hodnocení by pro právní posouzení v projednávané věci nemělo zásadní význam.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu učinil soud ve věci následující skutkový a právní závěr:

V řízení bylo prokázáno, že žalobce ke dni zahájení řízení v rámci své obchodní činnosti prodával m.j. náramkové hodinky zn. PRIM s tím, že jejich výrobu převzal na základě uzavřených smluv a dražeb od původního žalobce b), na jehož majetek byl prohlášen konkurz dne 22.11.2002 postupně od 17.09.2001.

Dále bylo prokázáno, že žalovaný v rámci své podnikatelské činnosti nakupoval náramkové hodinky s označením PRIM od třetích osob, i zahraničních, a prodával je na trhu v ČR

na základě licenční smlouvy uzavřené s obchodní firmou E1, a.s. Šternberk dne 01.01.1999, o poskytnutí práva k ochranné známce č. 153324 a 208817 slovní PRIM až do 01.02.2003. Od 01.06.2003 prodej hodinářského zboží zajišťovala akciová společnost E1.

Rovněž bylo prokázáno, že žalobce není majitelem ochranné známky kombinované PRIM č. 153324, ani netvrdil v řízení, že je zapsán jako majitel jakékoliv ochranné známky u ÚPV ČR tohoto znění. Osvědčením ÚPV Praha k předmětné ochranné známce bylo prokázáno, že byla zapsána pro n.p. Ch1. Šternberk na Moravě dne 17.03. 1958, poté byli zapsáni jako majitelé Ch., koncernový podnik Šternberk, T. Rožnov pod Radhoštěm, Ch4. Šternberk, státní podnik, Ch3. a.s., Šternberk a s účinností od 07.11.1996 je jako majitel zapsána akciová společnost E1., se sídlem Šternberk. Mezi tímto majitelem a jinými subjekty jsou vedeny soudní spory ve věci ochranných známek, které nebyly ke dni rozhodnutí v této věci pravomocně skončeny.

Tvrzení žalobce o jeho oprávnění označovat náramkové hodinky slovem „PRIM“, bylo prokázáno jednak písemnými prohlášeními zaměstnanců bývalého národního podniku E, jednak podnikovou normou PN 01, jejíž součástí byla i dokumentace k vývoji slovního i grafického značení hodinek, včetně technického zpracování.

Co se týče výhradního právního nástupnictví žalobce a jeho tvrzení, že jedině on má právo k výrobě, prodeji a distribuci náramkových hodinek označených slovem PRIM, má soud za to, že toto tvrzení žalobce nebylo prokázáno, a to z těchto důvodů:

Výrobce náramkových hodinek v ČSFR byl do 01.01.1959 národní podnik Ch1., ze kterého se na základě delimitační dohody vyčlenil národní podnik E. ke dni 01.01.1969. U tohoto národního podniku došlo k vydání podnikové normy PN 01 a ke zpracování dokumentace, včetně výkresového provedení hodinek s označením PRIM, jak bylo v řízení prokázáno, přičemž např. jedna ze zapsaných několika ochranných známek kombinovaných PRIM, a to č. 153324, byla zapsána pro majitele Ch1. n.p. dne 17.03.1958, poté 26.01.1984 pro Ch. koncernový podnik Šternberk, poté od 30.12.1998 pro T. Rožnov, poté od 01.07.1990 pro Ch4. Šternberk, státní podnik, od 06.06.1996 pro Ch3., a.s. Šternberk, od 07.11.1996 pro E1. akciovou společnost. Z národního podniku E. vznikl koncernový podnik E. a vyčleněním majetku z tohoto koncernového podniku byl založen státní podnik E" i s datem zápisu v obchodním rejstříku 28.06.1990 až 29. ledna 1992. Na základě privatizačního projektu byla založena, a.s. I., se sídlem Nové Město nad Metují. Rozdělením této společnosti byla založena akciová společnost E. a obchodní společnost I1. a.s., se sídlem tamtéž, které převzali, jako právní nástupkyně, veškerý majetek, práva a závazky zaniklé obchodní společnosti, dle projektu rozdělení ke dni 01.01.2000 a obchodní společnosti I., a.s., byla vymazána z obchodního rejstříku, vedeného Krajským soudem v Hradci Králové, odd. B, vložka 587. Žalobce, tj. E, a.s., byla zapsána do obchodního rejstříku stejného soudu dne 01.01.2000 (jedním z předmětů podnikání bylo u uvedených subjektů i „hodinářství“).

Pro úplnost je třeba uvést, že původní koncernové podniky, m.j. i Ch. Šternberk a E' byly do 30.06.1990 součástí státního podniku T. koncern, Rožnov a s účinností od 01.07.1990 byly založeny státní podniky, m.j. i Ch4. Šternberk, státní podnik a E, státní podnik.

Původní žalobce b), tj. obchodní firma P., s.r.o., se sídlem Nové Město nad Metují, byl zapsán pod obchodní firmou E, společnost s ručením omezeným ke dni 15.08.1995, poté došlo ke změně zápisu obchodní firmy na P1., společnost s ručením omezeným ke dni 31.01.1997 a ke dni 29.08.2001 na P., s.r.o. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Krajským soudem v Hradci Králové, bylo prokázáno, že tato obchodní firma byla založena zakladatelskou listinou ze dne 23.06.1995 a byla právním nástupcem společnosti

P., s.r.o., zrušené bez likvidace v důsledku sloučení ke dni 31.01.1997. Část tohoto podniku byla prodána I., a.s., dle smlouvy ze dne 01.07.1997 a dodatku č. 1 ze dne 31.07.1997.

Z přehledu vývoje jednotlivých obchodních firem, jak byl rozveden v předchozí části odůvodnění je zřejmé, že v oblasti hodinářské výroby, došlo ke vzniku, rozdělení, sloučení a založení různých podnikatelských subjektů vzájemně i personálně propojených a soud nedospěl k závěru, že by pouze žalobce, jako jediný, byl, oprávněn k používání označení náramkových hodinek slovem „PRIM“, a to na základě práv, pocházejících od jeho právních předchůdců.

Tento závěr soudu prokazuje i smlouva o převodu duševního vlastnictví, která byla uzavřena dne 3.04.1992 mezi Ch4. Šternberk s.p. a Ch3. a.s. Šternberk, ve které je m.j. předmětem i převod ochranných známek PRIM, a to národních i mezinárodních, tj. i ochranná známka národní PRIM č. 153324, která, jak již bylo uvedeno v odůvodnění, je zapsána pro majitele, a to a.s. E1. Šternberk od 07.11.1996.

Předmětem žaloby je protiprávní jednání žalovaného, a to nekalosoutěžní jednání, dle tvrzení žalobce, spočívající zejména v tom, že žalovaný pod označením PRIM prodával v ČR náramkové hodinky ve výrazně horší kvalitě než žalobce, a tím ohrožoval jeho pověst ve spotřebitelské veřejnosti a vyvolával domněnku, že výrobcem těchto hodinek je tradiční český výrobce a poškodil tak dobrou pověst náramkových hodinek PRIM na českém trhu s tím, že žalovaný přípisly informoval zákazníky o nemožnosti žalobce užívat označení PRIM a narušil tak obchodní vztahy i snížení odbytu tradičních výrobků žalobce.

Podle ust. § 44 odst. 1 obchodního zákoníku nekalou soutěží je jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Nekalá soutěž se zakazuje.

Ve smyslu této generální klauzule bylo v řízení prokázáno, že účastníci jsou soutěžiteli v hospodářské soutěži, protože žalobce i žalovaný prodávali a distribuovali na trhu v ČR m.j. náramkové hodinky zn. PRIM.

Dále bylo prokázáno, že žalovaný na základě licenční smlouvy, uzavřené s obchodní firmou E1., akciová společnost, Šternberk ze dne 01.01.1999 (je majitelem ochranné známky PRIM pod č. 153324 a 208817 pro výrobky, m.j. hodinky), prodával a distribuoval v ČR náramkové hodinky s označením PRIM, a to do 01.02.2003, kdy došlo k uzavření dohody o ukončení platnosti této licenční smlouvy s tím, že od 01.06.2003 převzala prodej hodinářského zboží od žalovaného akciová společnost E1., se sídlem ve Šternberku.

Soud má za to, že soutěžní vztah mezi účastníky řízení nepochybně byl, protože oba podnikali na trhu v ČR za účelem dosažení prospěchu. Žalobce převzetím části podniku od původního žalobce b) postupně od roku 2001 převzal i hodinářskou výrobu, montáž hodinek a obchodní činnosti, což bylo v řízení rovněž prokázáno.

Co se týče dalšího pojmu generální klauzule, a to existence rozporu s dobrými mravy, má soud za to, že v dané věci vzniklo žalovanému právo užívat označení náramkových hodinek zn. PRIM na základě již citované licenční smlouvy k ochranné známce č. 153324 kombinované od roku 1999 do roku 2003, když majitelem ochranné známky, je obchodní firma E1. a.s. Šternberk, a to od 07.11.1995 a s účinností od 21.12.1999 byla tato licenční smlouva ze dne 01.01.1999 registrována v rejstříku ochranných známek u Úřadu průmyslového vlastnictví Praha (ust. § 18 zákona č. 137/1996 Sb., o ochranných známkách ve znění pozdějších předpisů), a proto v tomto smyslu neporušil žalovaný práva žalobce. V době od podání žaloby do 01.02.2003, kdy platnost licenční smlouvy skončila.

Pokud žalobce poukazoval v řízení na omezení práv majitele ochranné známky podle ust. § 16 citovaného zákona o ochranných známkách jistě mu toto právo svědčí, avšak v tomto sporu není předmětem řízení ochrana majitele ochranné známky, konkrétně č. 153324, tj. obchodní firmy E1. a.s. Šternberk. Tato práva jsou předmětem jiných soudních řízení, která, dle sdělení účastníků, nebyla ke dni rozhodnutí v této věci pravomocně skončena, jak již bylo uvedeno.

Žalobce v tomto řízení potvrdil, že není ke dni rozhodnutí soudu majitelem žádné ochranné známky s označením PRIM.

Pokud žalobce tvrdil, že náramkové hodinky s označením PRIM jsou tradičním českým výrobkem, a to s dobrou pověstí a v určité kvalitě a poukazoval na jejich postavení na trhu v ČR, což bylo prokázáno i odbornými vyjádřeními, rozборы trhu apod., lze souhlasit s těmito tvrzeními i s tím, že jiné prodávané hodinky s označením PRIM na českém trhu, tedy i zboží žalovaného, které prodával pod tímto označením po určitou dobu, ačkoliv tyto hodinky nemají třeba ani svůj původ výrobců na území ČR, nemusí být v tradiční kvalitě.

Pokud žalobce dále tvrdil, že náramkové hodinky s označením PRIM jsou původem českým výrobkem, přičemž slovo „PRIM“ bylo dáno podnikovou normou v grafické úpravě od roku 1969, a že je pokračovatelem výroby těchto náramkových hodinek, je toto tvrzení pravdivé od roku 2001, protože předtím byl výrobcem hodinek původní žalobce b), tj. obchodní firma P., společnost s ručením omezeným, Nové Město n/M, když žalobce je pouze prodával a distribuoval, jak sám potvrdil v řízení.

Rovněž bylo v řízení prokázáno, že nejen žalobce, žalovaný, ale i další obchodní firmy, prodávají na českém trhu náramkové hodinky s označením „PRIM“, přičemž soudu je známo z tisku, že např. obchodní firma M. Frýdek-Místek vlastní některé ochranné známky „PRIM“, kterých je registrováno několik, jak zjistil v řízení i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku č.j. 33 Cm 200/2000 ze dne 06.06.2002 a tyto hodinky s označením PRIM prodává, tak jako i E1. a.s. Šternberk na trhu v ČR, což ani žalobce nepopřel.

Pokud žalobce dále tvrdil, že k poškození jeho dobré pověsti, jména i obchodních vztahů došlo jednáním žalovaného tím, že žalovaný zaslal zákazníkům, tedy obchodním partnerům, dopisy v roce 2000 o porušování práva žalovaného k užívání ochranné známky, bylo v řízení prokázáno, že dopisy datované 12.05.2000 a 19.05.2000 byly zaslány žalovaným a je v nich uvedena společnost P. s.r.o. Nové Město nad Metují v souvislosti s porušováním práva užívat ochranné známky, nikoliv žalobce. Lze se ztotožnit s tvrzením žalobce, že obsah dopisu ze dne 07.04.2000 je v rozporu s dobrými mravy hospodářské soutěže, ve smyslu již citované generální klauzule, protože žalovaný nebyl jediným oprávněným uživatelem ochranné známky PRIM (byl na základě licenční smlouvy oprávněn užívat pouze ochranné známky č. 153324 a či 208817) a navíc majitel těchto ochranných známek, tj. firma E1., může mít omezená práva, podle již citovaného ust. § 16 zákona č. 137/1995 Sb. o ochranných známkách ve znění pozdějších předpisů, což je předmětem jiného soudního řízení.

Lze dospět k závěru, že došlo i k naplnění dalšího pojmu generální klauzule nekalé soutěže, a to, že jednání žalovaného musí být objektivně s to přivodit újmu jinému soutěžiteli, protože citovaným dopisem ze dne 07.04.2000, určeným všem, kteří prodávali hodinky Prim, mohlo dojít z takového nenáležitého jednání žalovaného k hrozbě újmy, což stačí, protože všichni, kteří obdrželi tento dopis žalovaného a prodávající hodinky „Prim“ mohli být i potenciálními zákazníky žalobce. To nelze vyloučit a informace žalovaného z uvedeného dne mohla negativně ovlivnit obchodování žalobce.

Soud má tedy za to, že ze strany žalovaného došlo z uvedených závěrů k nekalosoutěžnímu jednání podle ust. § 44 odst. 1 obchodního zákoníku.

Výčet některých skutkových podstat nekalé soutěže upravuje ust. § 44 odst. 2 obchodního zákoníku.

Podle tvrzení žalobce se žalovaný dopustil klamavého označení zboží a služeb podle ust. § 46 obchodního zákoníku.

Soud je názoru, že žalovaný se tohoto jednání nedopustil, protože prodával a distribuoval náramkové hodinky s označením Prim na základě licenční smlouvy s majitelem ochranné známky, jak již bylo rozvedeno v tomto odůvodnění.

Obdobně se nemohl proto dopustit jednání podle ust. § 47 obchodního zákoníku, tj. vyvolání nebezpečí záměny, když byl oprávněn po dobu platnosti licenční smlouvy označovat předmětné zboží. Totéž platí i pro ust. § 48 téhož zákona, tj. parazitování na pověsti.

Jednání podle ust. § 50 odst. 1 obchodního zákoníku se žalovaný nedopustil, protože v dopise ze dne 07.04.2000 není uveden jiný soutěžitel, tedy ani žalobce v textu (je uveden pojem „třetí subjekty“). V dopisech ze dne 12.05.2000 a ze dne 19.05.2000 je uvedena obchodní firma P. s.r.o. Nové město nad Metují, nikoliv žalobce.

Žalobce se domáhal i žalobou uložení povinnosti žalovanému zdržet se na území ČR prodeje hodinek označených slovem „PRIM“ v jakémkoliv grafická úpravě.

Soud tento návrh zamítl, protože uložení této zdržovací povinnosti nebylo na místě z důvodu, že ke dni rozhodnutí soudu bylo prokázáno, že od 01.06.2003 prodej hodinářského zboží byl převeden z žalovaného na obchodní firmu E1. a.s. a žalovaný neprodává na českém trhu hodinky s tímto označením ke dni rozhodnutí soudu. Návrh je nutno zamítnout zejména z toho důvodu, že po dobu od 01.01.1999 do 01.02.2003 byl žalovaný oprávněn prodávat náramkové hodinky s označením Prim, dle licenční smlouvy, s majitelem ochranné známky, jak již bylo konstatováno v tomto odůvodnění. V řízení nebylo prokázáno, že žalovaný před 01.01.1999 a po 01.02.2003 nadále toto zboží prodával.

Ze stejného důvodu soud zamítl i návrh petitu ve druhém odstavci žaloby ze dne 26.04.2000 ve znění opravy do protokolu z jednání dne 07.03.2002.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že se žalovaný dopustil nekalosoutěžního jednání podle ust. § 44 odst. 1 obchodního zákoníku zasláním dopisu ze dne 07.04.2000, má žalobce právo se domáhat m.j. podle ust. § 53 obchodního zákoníku přiměřeného zadostiučinění, které může být poskytnuto i v penězích.

Žalobce navrhl přiznání přiměřeného zadostiučinění ve výši 1.000.000,- Kč a odůvodnil tento nárok zejména tím, že žalovaný vstupem na trh s náramkovými hodinkami, označovanými „PRIM“, realizoval určitý objem prodeje, který žalobce vyčíslil, a proto mu hrozil vznik škody a snížení objemu jeho tržeb. Obdobně vyčíslil v průběhu řízení průměrnou cenu náramkových hodinek a úbytek tržeb ročně, aniž se domáhal náhrady škody z tohoto titulu. Při jednání dne 18.04.2005, po poučení dle ust. § 118 a) odst. 1 o.s.ř., doplnil v tomto smyslu tvrzení tak, že nelze vyčíslit náhradu škody a má za to, že navržená výše finančního zadostiučinění je přiměřená a v nejnižší možné hranici v návaznosti na tvrzené skutečnosti.

Pokud jde o přiměřené zadostiučinění v peněžní formě, může být kompenzací za nevyčíslitelné ztráty a návrh musí být opodstatněný, přičemž částka by měla vyjadřovat skutečnou nemateriální újmu žalobce.

K tomu, aby soud mohl jednáním nekalé soutěže dotčenému účastníkovi přiznat právo na přiměřené zadostiučinění v penězích, musí být jako nepochybné zjištěno, že tento účastník utrpěl v souvislosti s jednáním nekalé soutěže nemajetkovou újmu, a to v takovém rozsahu nebo takového druhu, že nepostačuje její vyrovnání přiměřeným zadostiučiněním v nepeněžité formě. Teprve poté lze posuzovat jaká částka požadovaná k zaplacení jako zadostiučinění, je přiměřená k vyrovnání vzniklé nemateriální újmy (R 3 Cmo 257/97) .

Je nutno uvést, že žalobce, ačkoliv tvrdil vznik nemateriální újmy v souvislosti s nekalosoutěžním jednáním žalovaného, nspecifikoval konkrétně skutkově, v čem tato újma spočívá. Z dopisu žalovaného ze dne 07.04.2000 bylo prokázáno, že oslovený podnikatel, který prodával hodinky značky PRIM, a to M. S., Praha 8, vyznačil v tomto dopise text „Kde je pravda?, Očekávám odpověď“.

Soud se zřetelem ke skutkové podstatě tohoto konkrétního jednání nekalé soutěže žalovaného v tomto sporu posoudil výši přiměřeného zadostiučinění a určil ji symbolickou částkou 50.000,- Kč, protože pouze v tomto jediném případě je možno dovodit závažnost a intenzitu závadného jednání žalovaného a dosah tohoto jednání, když žalobce, na kterém spočívá břemeno tvrzení i důkazní břemeno, k odůvodněnosti a oprávněnosti jeho volby, tj. návrhu na satisfakci ve výši 1.000.000,- Kč, toto břemeno neunesl.

Soud žalobu v posledním odstavci petitu, tj. v oprávnění žalobce uveřejnit na náklady žalovaného tento rozsudek v jednom celostátním deníku a v jednom celostátním odborném periodiku zamítl, protože má za to, že s ohledem na skutečnost, že dosud nejsou pravomocně skončena jiná soudní řízení ve věci práv z ochranných známek, týkajících se označení PRIM, není tento návrh na místě, a to i s ohledem na datum zahájení řízení, datum vydání tohoto rozsudku a skutečnost, že nekalosoutěžní jednání žalovaného se uskutečnilo v roce 2000.

Soud při svém rozhodování vycházel ze stavu, který zde byl v době vyhlášení rozsudku v souladu s ust. § 154 odst. 1 o.s.ř.

Podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. nepřiznal soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení, i když žalobce měl úspěch ve věci částečný. S ohledem na předmět sporu a závěr soudu o nekalosoutěžním jednání žalovaného, včetně rozhodnutí o výši přiměřeného zadostiučinění úvahou soudu nesplňuje předpoklady pro přiznání náhrady nákladů řízení ani žalobce, ani žalovaný.

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí usnesením ze dne 30.4.2002

Jestliže vzal žalobce žalobu zpět s odůvodněním, že naděje na uspokojení pohledávky po ukončení konkurzu na majetek žalovaného je nulová, a tudíž zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen uhradit jeho náklady. V takovém případě bylo řízení zastaveno z procesního důvodu na straně žalobce, který žalobu vzal zpět, nikoliv však pro chování žalovaného. Žalobce je proto povinen nahradit žalovanému jím účelně vynaložené náklady řízení.

Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním se žalobou podanou domáhal zaplacení částky 12.432,70 Kč s odůvodněním, že žalovaný pořádal ve svém hotelu A. v Písku veřejné hudební produkce – diskotéky a za užití chráněných děl a výkonů při 65 diskotékách v období října až prosince 1993 dluží žalobci provozovací honoráře ve výši 12.432,70 Kč.

Žalovaný se ve věci nevyjádřil, uvedl jen, že byl u něj prohlášen konkurz.

V tomto směru jsou údaje žalovaného ověřeny usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20.5.1996 č.j. 11 K 30/96 - 44, kterým byl na majetek dlužníka prohlášen konkurz. Toto usnesení bylo dle zprávy Krajského soudu v Českých Budějovicích činného ve věcech obchodních vyvěšeno na úřední desku dne 20.5.1996. Dle zprávy Krajského soudu v Českých Budějovicích, činného ve věcech obchodních, není dosud konkurzní řízení skončeno a žalobce – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním – svou pohledávku žalovanou proti žalovanému v konkurzním řízení nepřihlásil.

Podáním ze dne 19.4.2002 došlým na Krajský soud v Českých Budějovicích dne 23.4.2002 vzal žalobce žalobu zpět s odůvodněním, že naděje na uspokojení pohledávky po ukončení konkurzu na majetek žalovaného je nulová.

Podle § 96 odst. 1 o.s.ř. může žalobce vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení. Podle § 96 odst. 2 o.s.ř. je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví.

V tomto případě vzal žalobce žalobu zpět v plném rozsahu, a protože ve věci dosud nebylo jednáno, není zapotřebí souhlas žalovaného se zpětvzetím žaloby (§ 96 odst. 3 a 4 o.s.ř.).

Z uvedeného důvodu odvolací soud podle § 96 odst. 2 o.s.ř. řízení zastavil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. podle uvedeného ustanovení, jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. V tomto případě bylo řízení zastaveno z procesního důvodu na straně žalobce, který žalobu vzal zpět, nikoliv však pro chování žalovaného. Žalobce je proto povinen nahradit žalovanému jím účelně vynaložené náklady řízení. Ty spočívají v odměně advokátky, která provedla dva úkony právní pomoci podle vyhl. č. 177/1996 Sb. Jedná se o převzetí věci (plná moc ze dne 5.8.1996) a podání odporu ze dne 5.8.1996. Podle § 7 vyhl.č. 177/1996. Sb. náleží advokátce odměna v sazbě 1.075,- Kč a podle § 13 odst. 3 dva režijní paušály po 75,- Kč. Celkem žalovaný vynaložil na advokátní zastoupení částku 2.300,- Kč a tuto částku je mu žalobce povinen uhradit do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalovaného.

37.

11C 3/2002-11

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v právní věci žalobce OSA — Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, rozhodnutí usnesením ze dne 27.2.2002

Došlo-li k zpětvzetí žaloby až poté, co již soud o věci rozhodl, avšak rozhodnutí není dosud v právní moci, rozhodne soud též o zrušení původně vydaného rozhodnutí v rámci platebního rozkazu. Výrok o nákladech řízení vyplývá z ustanovení § 146 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Žalobou, která byla doručena soudu dne 22.1.2002 se žalobce domáhal na žalovaném uhradit částku stanovené platebním rozkazem.

Soud vydal dne 25.1.2002 platební rozkaz pod čj. 11 C 3/2002-7, v rámci něhož zavázal žalovaného k úhradě dlužné částky. Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 1.2.2002. Podáním ze dne 26.2.2002, které bylo doručeno soudu dne 27. 2. 2002 vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět a žádá, aby řízení bylo zastaveno.

Soud postupoval ve smyslu ustanovení § 96 odst. 2 o.s.ř. a řízení zastavil. S ohledem k tomu, že došlo v daném případě k zpětvzetí žaloby až poté, co již soud o věci rozhodl, avšak rozhodnutí není dosud v právní moci, rozhodl soud též o zrušení původně vydaného rozhodnutí v rámci platebního rozkazu.

Výrok o nákladech řízení vyplývá z ustanovení § 146 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Dle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. bylo rozhodnuto o vrácení žalobci jím zaplaceného soudního poplatku z žaloby ve výši 600,- Kč.

38.

11C 36/2004-57

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí usnesením ze dne 14.9.2005

Pokud vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět a žádal, aby řízení bylo zastaveno s odůvodněním, že v mezidobí došlo mezi účastníky k podpisu dohody o narovnání, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů pokud bylo řízení zastaveno.

Žalobou, která byla doručena soudu dne 14.7.2004 se domáhal žalobce na žalovaném úhrady částky 23.988,- Kč.

V průběhu jednání podáním ze dne 7.9.2005 vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět a žádal, aby řízení bylo zastaveno s odůvodněním, že v mezidobí došlo mezi účastníky k podpisu dohody o narovnání.

Soud postupoval ve smyslu ustanovení § 96 odst. 1 a 2 o.s.ř. a řízení zastavil.

Vzhledem k tomu, že řízení bylo zastaveno před prvním jednáním ve věci samé, bylo rozhodnuto též o vrácení žalobci jím zaplaceného soudního poplatku ze žaloby ve výši 960,- Kč.

39.

11 C 49/99-22

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozhodnutí usnesením ze dne 31.12.2001

Pokud vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět v době, kdy zmíněný platební rozkaz nenabyl právní moci, soud podle § 96 odst. 1, odst. 2 o.s.ř., předmětný platební rozkaz zruší a řízení zastaví. Žádný z účastníků podle § 146 odst. 1 písm. c) o.s.ř. nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce se domáhal stanovení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci 630,- Kč s příslušenstvím.

Platebním rozkazem ze dne 30. 12. 1999 č.j., 11 C 49/99-10 uložil soud žalovanému zaplatit žalobci částku 630,- Kč s příslušenstvím a na náhradě nákladů řízení 500,- Kč. Podáním ze

dne 7.12. 2001 vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět (stalo se tak v době, kdy zmíněný platební rozkaz nenabyl právní moci).

Za této situace postupoval podepsaný soud podle § 96 odst. 1, odst. 2 o.s.ř., předmětný platební rozkaz zrušil a řízení zastavil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 146 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

40.

114/93-66

Okresní soud v Litoměřicích, rozhodnutí ze dne 14.7.1994

Pakliže obžalovaný měl uvedené kazety ve svém stánku a část jich i prodal, bylo jeho povinností zjistit, zda splňuje podmínky dané zákonem v oblasti ochrany autorských práv. Pokud tak neučinil, musel být nejméně srozuměn s tím, že následkem takového jednání bylo porušení, resp. nakládání s dílem, které je předmětem autorského práva v rozporu se zákonem a soud uznal proto obžalovaného vinným trestným činem porušování autorských práv podle §152 tr. zákona. Soud přihlédl při úvaze o druhu a výši trestu k uvedeným skutečnostem, přihlédl též ke společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného.

V průběhu dokazování bylo zjištěno, že obžalovaný N.V.M. jako soukromý podnikatel ve svém stánku na městské tržnici, nejméně v době od 18.5.1992 do 21.5.1992 nabízel k prodeji a prodával magnetofonové kazety firmy polské výroby, a to bez souhlasu a vědomí držitelů práv s nakládáním s tituly.

Obžalovaný ve své výpovědi uvedl, že zajištěné magnetofonové kazety nakoupil na burze v Teplicích a to celkem asi 70 kusů po 40,- Kč za jednu kazetu. Kazety zakoupil z toho důvodu, aby je ve stánku prodal. Stačil jich prodat asi pět kusů do doby, než přišel pracovník ČOI a kazety pak vydal policii. Oproti výpovědi z přípravného řízení před soudem uvedl, že má živnostenské oprávnění na prodej elektroniky a pár kazet měl z toho důvodu, aby mohl elektroniku zkoušet před zákazníky. Nezajímal se o cenu takových kazet v běžných obchodech, kazetu získal v Teplicích 40,- Kč za kus a proto si přidal 10,- Kč, aby pokryl náklady za benzín. O původ kazet se nezajímal, neboť je nekupoval za účelem prodeje, když zákazníci při zkoušení elektroniky hudbu z kazety slyšeli, přemlouvali ho, aby jim kazetu prodal. Jejich přání vyhověl, i když nemá živnostenské oprávnění na prodej kazet. V době inspekce prodával v jeho stánku pomocník B., kterého instruoval, že kazety prodávat nesmí.

Soud měl k dispozici výpověď svědka, pracovníka České státní inspekce, který uvedl, že magnetofonové kazety ze stánku obžalovaného nelze v ČR prodávat, proto vyrozuměli policii. Celkem ve stánku zajistili 65 kusů magnetofonových kazet polské firmy. Svědek M. W., zaměstnanec firmy P. Praha, k věci uvedl, že v případě těchto titulů je poškozenou firmou P. Praha, která pro území, tehdy ČSFR, zakoupila autorská práva. Právní zástupce M. f. f. p. potvrdil, že tato organizace zastupuje práva poškozené firmy P. Praha a proto se připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody.

V průběhu přípravného řízení bylo zajištěno odborné vyjádření, které vzal soud jako podklad svého rozhodnutí. Podává se v něm, že audio kazety, které byly zajištěny a předloženy, jsou polské výroby. Snímky přehrané na kazetách představují mezinárodní repertoár

populární hudby, který byl přehrán z CD bez souhlasu držitelů práv a poté byly kazety vyvezeny nebo propašovány na naše území. K originálním nahrávkám mají práva zahraniční vydavatelé, kteří jsou jediné oprávněnými poskytnout licence na další komerční užití, přitom tito neudělili žádné polské firmě licence do Polska a tím méně souhlas pro export do ČR (ČSFR). Částka za udělení licence na jeden titul činí v průměru 8,5 DM a držitelé práv k původní nahrávce z ní hradí smluvně stanovené procentní sazby výkonným umělcům. Dle § 45 autorského zákona je třeba k pořízení rozmnoženin zvukového záznamu, nebo snímku pro jinou, než vlastní osobní potřebu, svolení výrobce zvukových záznamů a to po celou dobu ochrany zvukových záznamů, která činí 50 let od konce roku, v němž byl záznam pořízen. Sířením polských, kazet na našem území vznikají škody i čs. vydavatelům, neboť při neplacení finančních poplatků mohou polští výrobci dodávat své zboží za dumpingové ceny, s nimiž naši vydavatelé po zakoupení licencí nemohou konkurovat. Dále je z odborného vyjádření patrné, které firmy jsou k jednotlivým titulům držiteli práv a jako poškozený český vydavatel je uvedena firma P.Praha, která zakoupila licence ke třem již shora uvedeným titulům.

Soud, na základě zajištěných důkazů vyhodnotil obhajobu obžalovaného uplatněnou při hlavním líčení jako zjevně účelovou. Z protokolu o vydání věci je nepochybné, že obžalovaný měl ve svém stánku celou řadu titulů ve vícenásobném provedení. Soud proto neuvěřil, že kazety nebyly určeny k prodeji, neboť veškerý sortiment, tedy druh a množství magnetofonových kazet tomuto tvrzení neodpovídají.

Pakliže obžalovaný měl uvedené kazety ve svém stánku a část jich i prodal, bylo jeho povinností zjistit, zda splňuje podmínky dané zákonem v oblasti ochrany autorských práv. Pakliže tak neučinil, musel být nejméně srozuměn a tím, že ke škodlivému následku může dojít. Naopak z jeho výpovědi je patrné, že jako osoba, která nemá živnostenské oprávnění k prodeji magnetofonových kazet, tyto prodával tzv. „na černo“ a dalším následkem bylo porušení, resp. nakládání s dílem, které je předmětem autorského práva v rozporu se zákonem. Soud má proto za prokazané, že obžalovaný komerčně šířil pirátské nahrávky, neboli a dílem, které je předmětem autorského práva nebo práva příbuzného právu autorskému, neoprávněně nakládal způsobem, který přísluší autorovi, nebo jinému nositeli autorského práva, nebo práva příbuzného právu autorskému. Uznal proto obžalovaného vinným trestným činem porušování autorských práv podle §152 tr. zák., platného do 31.12.1993.

K osobě obžalovaného soud zjistil, že je soukromým podnikatelem obchodní firmy L-H, v.o.s. Ústí nad Labem. V místě jeho přechodného dlouhodobého pobytu nebylo k jeho osobě zjištěno žádných negativních poznatků, nebyl řešen pro přestupek, ani soudně trestán.

Soud přihlédl při úvaze o druhu a výši trestu k uvedeným skutečnostem, přihlédl též ke společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného a jako odpovídající uložil trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jednoho roku, když uvedený trest, s ohledem na časový odstup od spáchané trestné činnosti, považuje za dostatečný. Současně obžalovanému uložil trest peněžitý ve výši 4.000,- Kč, neboť má zato, že se obžalovaný trestnou činností snažil získat majetkový prospěch. Pro případ zmaření uložil jako trest náhradní odnětí svobody v trvání dvou měsíců. Dále byl uložen trest propadnutí věci a to 65 kusů magnetofonových kazet a daným označením, které jsou majetkem obžalovaného a kterých bylo užito ke spáchání trestného činu, resp. které byly ke spáchání trestného činu určeny.

I. Praha, která zastupuje domácí i zahraniční výrobce zvukových záznamů, se k trestnímu řízení připojila s požadavkem náhrady škody ve výši 100,- Kč za jeden kus pirátské audiokazety s chráněnou nahrávkou, celkem tedy za 65 kusů a částkou 6.500,- Kč. Částka 100,- Kč podle vyjádření IFPI představuje ušlý licenční poplatek držitelům vydavatelských

práv i náklady za vyrobené a neprodané kazety původních, popřípadě licenčních výrobků, které se staly neprodejnými v důsledku dumpingové ceny pirátských audiokazet. Soud podle § 229 odst. 1 tr. řádu poškozenou organizaci odkázal se svým nárokem, na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť je zřejmé, že poškozená organizace požaduje, i tzv. další škodu, což není předmětem dokazování trestního řízení. Svůj nárok může samozřejmě uplatnit v řízení občanskoprávním.

Soud tak postupuje v souladu s ustanovením § 229 odst.1 tr. řádu, podle kterého není-li podle výsledků dokazování pro vyslovení povinnosti k náhradě škody podklad, nebo bylo-li by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody třeba provádět další dokazování, což přesahuje potřeby trestního stíhání a podstatně by je protáhlo, soud odkáže poškozeného na řízení nevěcech občanskoprávních.

41.

1T 161/92-411

Okresní soud v Litoměřicích, rozhodnutí ze dne 4.8.1992

Jestliže obžalovaný ve svém bytě prováděl na zakoupené videokazety na svém videu rozmnoženiny filmů různých filmových žánrů a názvů, a to bez souhlasu držitelů a nositelů autorských práv, tyto rozmnoženiny pak formou inzerce prodával jednotlivým zájemcům, tedy s dílem, které je předmětem autorského práva nebo práva příbuzného právu autorskému, neoprávněně nakládal způsobem, který přísluší autoru nebo jinému nositeli autorského práva nebo práva příbuzného právu autorskému, spáchal trestný čin podle § 152 trestního zákona.

Žalovaný – soukromník – nejméně od měsíce listopadu 1990 do měsíce září 1991 ve svém bytě prováděl na zakoupené videokazety na svém videu rozmnoženiny filmů různých filmových žánrů a názvů, zejména pohádek, a to bez souhlasu držitelů a nositelů autorských práv, tyto rozmnoženiny pak formou inzerce prodával jednotlivým zájemcům, tedy s dílem, které je předmětem autorského práva nebo práva příbuzného právu autorskému, neoprávněně nakládal způsobem, který přísluší autoru nebo jinému nositeli autorského práva nebo práva příbuzného právu autorskému.

Tím spáchal trestný čin porušování autorského práva podle § 152 tr. zákona a odsuzuje se podle § 152 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání sedmi (7) měsíců.

Podle § 5a odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu dvou (2) let.

Podle § 53 odst. 1 tr. zák. se ukládá peněžitý trest ve výši 15.000,- Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zák. se pro případ, že by výkon peněžitého trestu mohl být zmařen, stanoví se náhradní trest odnětí svobody v trvání tří (3) měsíců.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškození odkazují na nároky na náhradu škody na řízení občanskoprávní.

Podle § 314 odst. 2 tr. ř. odůvodnění rozsudku odpadá, neboť obžalovaný i prokurátor se vzdali práva na odvolání.

Rejstřík

(číslice za heslem znamená číslo rozhodnutí)

Aktivní legitimace 1, 12
Autorská odměna úvahou soudu 14
Autorská odměna při opakovaném užití díla 14
Autorská odměna za užití hudebního díla 7
Autorská odměna za užití díla v televizi 7
Bezdůvodné obohacení 7, 12, 14
Celní spis 1
Celní úřad 2, 28, 29
Citace z díla 12
Čipy 2
Databáze ochranných známek 6
Deklarant 30
Dílo – pojem 11
Desetidenní lhůta 1
Dílo zaregistrované jako ochranná známka 9
Dlouhodobé užívání označení 22
Dobrá pověst 25
Dobré mravy soutěže 23, 27, 28
Dohoda o narovnání 38
Doručení pozvání k jednání soudu 10
Dovezené zboží 6, 24, 29
Druhové označení zboží 32
Držba a distribuce zboží 4
Důkaz fakturou 5
Důvodnost žaloby 8
Duševní vlastnictví žalobce 1, 2
Důvodné podezření celního úřadu 4
Expertiza fotografií 1
Fotodokumentace zboží 4
Fotografické dílo – odměna 8, 11, 12, 14
Fotografie jedinečná 14
Fotografie umělecké 8, 11
Grafické dílo 9, 12, 28
Grafický prvek 32, 35
Hmotně právní předpoklady 11
Hodnota díla 9
Hospodářská soutěž 34, 35

Hudební dílo – jeho užití 7, 10, 36
Hudební nedovolené nahrávky 40
Humanitární účely 1
Chemická látka – výroba 26
Internetové stránky 14
Jedinečný výsledek tvůrčí práce 8, 14
Kazety padělané 40
Klamavé označování zboží 27, 35
Konkurs 23
Léčivý přípravek 26
Licence k užití díla 17
Licenční práva neposkytnutá 2
Licenční smlouva hromadná 7, 17
Licence hudební 7
Licence na vynález a průmyslový vzor 13
Licence výhradní 12
Licence zákonná 12
Licenční analogie při stanovení výše škody 13
Licenční poplatek za užívání ochranné známky 22
Licenční analogie – stanovení odměny za vynález 21
Logo akce 8
Lokální podmínky 8
Mylná domněnka 28
Nabídka neexistujících pohledávek 25
Nabídka na internetu 25
Náklady soudního řízení 8, 9, 14, 36, 37
Naléhavý právní zájem 1, 2, 5
Náhrada soudních nákladů 9, 13, 14, 18, 22, 38, 39
Náhrada za podané odvolání 9
Náhrada nákladů 23, 38
Náhrada škody 40
Náhrada škody v občanskoprávním řízení 40
Náklady řízení 15, 17, 20, 24, 28, 30, 31
Napodobeniny 1, 2, 3, 4, 29, 30
Nárok a jeho uznání 15, 16
Nástroje k označování zboží 32
Název časopisu 27
Nedovolené nakládání s dílem 40
Nekalá soutěž 22, 27, 33
Nekalosoutěžní jednání 26, 27, 35

Nemajetková újma 35
Neobjednané zboží 2, 5
Neoprávněné užití hudebního díla 7
Neoprávněné užití autorského díla 8, 14
Nepřiměřený požadavek na odměnu 8
Nevěrohodná kopie 4
Obchodní rejstřík 35
Občanský zákoník – jeho použití 20
Objektivní odpovědnost 11
Obvyklá odměna 7, 8
Odborné vyjádření 1, 2, 5, 40
Odměna autorská 8
Odměna autorská na základě více posudků 8
Odměna procentním podílem z ceny výrobku 9
Odměna autorská přiměřená 8
Odměna vzhledem k místu užití díla 8
Odměna za televizní přenos 7
Odměna za vynález 21
Odměna za účast na realizaci zlepšovacího návrhu 20
Ochranná známka Společenství 1
Ochranná známka žalobce 1, 22, 28, 29
Omyl mezi odběrateli 27
Opakované užití autorského díla 8
Oprávněný zájem žalobce 2
Opuštění prodejního stánku 4
Osobní prohlídka zajištěného zboží 1
Označení druhu zboží 32
Označení zaměnitelná 6
Padělky 1, 2, 3, 4, 29, 30
Pasivní legitimace 4
Parazitování na pověsti 27
Patent – využívání 18
Paušální odměna 7
Písemné vyjádření k žalobě 7
Platební rozkaz 37, 39
Podíl z dosaženého zisku 13
Pohlednice 14
Portréty osob 12
Porušení autorských práv fotografa 14
Porušení práv z ochranné známky 1, 2

Porušení práv z patentu 26
Poštovní průvodka 1
Povinnost informovat celní úřad 30
Povinnost zdržet se šíření díla 8
Právní nástupce 9, 35
Právní subjektivita žalobce 2
Prodloužení desetidenní lhůty 1, 2
Profesionální úroveň 9
Promlčení odměny 9, 18, 19, 20
Pronájem stánku 4
Pronájem stánku třetí osobou 4
Propuštění zboží do volného oběhu 1
Průmyslový vzor – využití 13
Původce vynálezu 21
Předběžné opatření 33, 34, 35
Převod ochranné známky 35
Převrácení důkazního břemene u chemických výrobků 26
Příjem žalovaného 28
Příjemce zboží 1
Přiměřenost zadostiučinění 11, 28, 32, 35
Přiznání požadované odměny 7
Rejstřík Úřadu průmyslového vlastnictví 6
Renomé autora 8
Rozlišovací způsobilost 23, 33
Rozsah ochrany z patentu 26
Rozsudek na základě uznání nároku 31
Rozsudek pro zmeškání 10
Sankce a starobní důchod 28
Sankce citelná či likvidační 28
Satisfakce 11, 28, 35
Sazebník autorských odměn OSA 17
Smluvní prodej autorských práv 8
Smluvní volnost stran 14
Souhlas deklaranta 1
Souhlas deklaranta se zničením zboží 2, 3
Souhlas příjemce se zničením zboží 2, 3
Souhlas mlčky 1, 2, 3
Souhlas se zničením zboží 1, 2, 3
Souhlas se zničením zboží 1, 2
Souhlas vlastníka se zničením zboží 2

Splatnost nároku 19, 20
Společenská významnost díla 9
Spoluvlastnictví podílové 13
Stánek – skladované kazety 40
Strpění užívání ochranné známky 23
Šíření autorského díla 8
Tištěné spoje 2
Trestný čin porušování práv 40, 41
Trest – jeho výše 40, 41
Trest náhradní 40, 41
Trest odnětí svobody 40, 41
Určení o porušení práv 1, 2
Určovací žaloba 1, 2, 5
Uspokojení pohledávky 36
Uveřejnění rozsudku 12
Uznání nároku ze žaloby 7, 15, 16
Užití díla z repertoáru OSA 10
Úhrada nárokované částky 7
Újma nemateriální povahy 28
Újma závažná 11, 28
Úmyslné porušení práva 11
Uvedení autora díla 12
Úhrada nákladů 14, 22, 36, 37
Úpadce v konkursu 23
Určovací řízení u patentu 26
Uznání nároku 31
Úroky z prodlení 9, 11, 13, 17
Videokazety kopírované 40, 41
Vlastník 30
Vrácení soudního poplatku 39
Všeobecně známá známka 1
Všeobecně známá známka 1, 2
Vyjádření k žalobě 7
Výlučná známková práva 4
Vynález – využívání 13, 18, 21
Výtvarná kvalita díla 9
Vyvolání záměny 35
Vyvratitelná domněnka 26
Výzva ke zničení zboží 1
Zadostiučinění přiměřené 11, 25, 28

Zájem majitele ochranné známky 5
Zajištění zboží 1
Zaměnitelná označení 32, 34
Zaměstnanecké dílo 9
Zaměstnanecký vynález 21
Zamítnutí žaloby 12
Zásah celního úřadu 29, 30
Zastavení řízení 3
Zboží jiné 4
Zboží ve prospěch státu 30
Zboží zadržené na stánku 4
Zlepšovací návrh – odměna 19, 20
Zmeškání jednání soudu 10
Znalecké posudky 26
Známka s dobrým jménem 2
Zničení zboží 1, 2, 24, 29
Zničení zboží na náklady deklaranta 24, 30
Zničení nástrojů k označování zboží 32
Zničení zboží ke dni vyhlášení rozsudku 1
Zpět vzetí návrhu 8, 38
Zpochybnění znaleckého posudku 8, 9
Zvláštní zřetel 14
Žaloba – aktivní legitimace 12
Žaloba bezdůvodná 6
Žaloba určovací 2, 3, 4, 5
Žaloba zdržovací 25

Název: Sbíрка soudních rozhodnutí ve věcech práv k duševnímu vlastnictví

Vydal: ELSO group

Náklad: 1 500 ks

Vydání: první

Stran: 108

Tisk: Tiskárna David, Humpolec

Vyšlo: 2007